

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

molly nereşle

kedi ve fare dñeri

H. D. CARLTON

Kedi ve Fare Düeti'de yeni bir yan kitap...

"Molly Devereaux iki haftadan uzun bir süredir kayıp ve polis sırra kadem basan kızı aramaya devam ediyor. Dünya hâlâ gerçeği öğrenmek istiyor... Molly nerede?"

Kâbuslarımda, Oregon ormanlarından hâlâ kurtulamamışım.

Ölümden sonraki yaşamı benimsemek kolay değildi, özellikle de kendimi hâlâ bir hayalet gibi hissederken.

Artık Montano Dağları'nın derinliklerinde, güzelliğin cennetinde yaşıyordum. Ancak bu dağlar aynı zamanda korkuların da yuvasıydı.

Yalnızca geceleri serbest bıraktığım korkular. Domuzlarımın ziyafet çekme vakti geldiğinde.

molly herede

H. D. CARLTON

LAPIS

Molly Nerede

Orijinal İsmi: *Where's Molly*

Yazar: H. D. Carlton

Çeviri: Mehir Kalmış

Yayına Hazırlayan: Sidem Zelal Edin

Düzeltili: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Duru Önver

Kapak Tasarım: @opulentdesigns121

1. Baskı: Temmuz 2024

zm

ISBN: 978-625-945-714-7

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

©Hailey Carlton, 2024

©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu kitap Weaver Literary Agency aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Düzenleme

Ny.Ozlem

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.

No: 3 Bayrampaşa/İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 48038

www.lapisyayincilik.com

molly herepe

H. D. CARLTON

Çeviri:
Mehir Kalmış

LAPIS

*Molly'nin hikâyesi doğana kadar o restoranda benimle oturup
yamyamlık hakkında konuştukları için
Sam, Kristie ve Samantha'ya*

ÇALMA LİSTESİ

Gabrielle Current - B&W

Underoath - Another Life

Little Oceans - Peace

Story of the Year - A Part of Me

Yung'cid & Maxx Xero - Endless Nightmare

Colorblind - Ghosts

The Used - Mosh'n Church?

Ellery Bonham - Sway

Amy Stroup - In the Shadows

ÖNEMLİ NOT

Bu kitap, cinayet, kan, sansürsüz bir dil, sansürsüz cinsel içerikler, çocuk tacizi ve tecavüzü (tasvir edilmemiştir), ana karakterler arasındaki toksik ilişkiler, çocuk istismarı ve ihmali, intihar düşünceleri ve eğilimleri, insan kaçakçılığı, uyuşturucu ve alkol kullanımı, şüpheli şahısların dışkısıyla beslenen hayvanlar (söz veriyorum, istismar edilmiyorlar) gibi tetikleyici unsurlar içeren karanlık bir aşk romanıdır. Kitapta ayrıca ısırma, nefes fetişizmi, kan fetişizmi ve aşağılama gibi cinsel fantezilere de yer verilmiştir.

Lütfen temkinli davranın ve önceliğiniz ruh sağlığınız olsun.

—H. D. Carlton

GİRİŞ MOLLY

GÜNÜMÜZ
2022

Kemiği parçalayan kör dişlerin yüksek sesli çatırtısı, hayatımın geri kalanında uyurken dinleyebileceğim bir ninniydi.

Burnumu kırıştırdım.

Arkasından duyulan iğrenç şapırdatma sesleri öyle değildi.

“Size bana saygı duymayı öğretebilirim ama anlaşılan görgü kurallarını öğrenmenizi istersem sizden çok şey beklemiş olurum,” diye mırıldandım, kanlı salyaları plastik muşambada eskimiş botlarımın önüne sıçradığında dudagımı tiksintiyle buruşturdum.

İğrenç.

Ahırında, ağıllarının önünde çömeliip yemeklerini yiyen beş iri domuzla mesafemi koruyordum. Yeterince yaklaştırmaya cüret edersem beni çitlerin arasından kolayca yakalayabilirlerdi ve bu saldırıdan sağ kurtulma şansım yoktu. Acayip güçlüydüler ve kaçmayı başarsam bile birkaç uzvumu kaybetmiş olacağım kesindi.

Etrafımız zaten bizi parçalayıp etimizin ve kemiğimizin son zerresine kadar yiyebilecek hayvanlarla çevriliyken, tüm dünyanın bir zombi kıyametinden neden bu kadar korktuğunu merak ediyordum.

Hayvanlar henüz bunu anlamadığı için şanslıydık. Ya da daha doğrusu, onları koyduğumuz hapishanelerden nasıl kaçacaklarını henüz bulamadıkları için.

İşlerini bitirdiklerinde hevesle samanları koklayarak bir sonraki parçayı aradılar.

“Son parça,” diye uyardım onları, sanki beni anlayabiliyorlarmış gibi.

Ne yazık ki çoğu zaman sadece onlarla *konusabiliyordum*. İnsanlarla etkileşimim sınırlıydı ve bu domuz çiftliği oldukça yalnız bir yerdi. Yine de bu benim kendi seçimimdi.

Üstelik bundan hiç pişman değildim.

Bacağın kalan parçasını ayaklarının dibine fırlattım ve kopmuş uzvu ciddiyetle parçalamalarını izledim. Tendonlar, kaslar ve damarlar birkaç saniye içinde parçalanırken o tatmin edici *çatırtı* bunu takip etti.

Tam o sırada arka cebimdeki telefonum titredi. İç çekerek telefonu çıkardım ve kim olduğuna bakma zahmetine girmeden açtım. Zaten kim olduğunu biliyordum.

“Bitti mi?” diye sordu bir kadın sesi, alçak sesle. Son dört yıldır beni arıyordu ama ben hâlâ onun adını bilmiyordum.

“Evet,” diye cevap verdim. “Az önce son parçasını yediler.”

“Güzel. Bir sonraki denek geldiğinde seninle irtibata geçeceğiz.”

Ben cevap veremedim telefon kapandı. Zahmet edip cevap da vermezdim, zaten konuşmalarımız hep bu kadardı.

İnsanlarla etkileşimim *çok* sınırlıydı.

Özellikle de evcil hayvanlarımın akşam yemeğinde yemeyi sevdiği şey onlar olduğu için.

“Teşekkürler, Petunia,” diye cevap verdim kendi kendime. Telefonu her kapattığında ona yeni bir isim takıyordum. Bir gün onun gerçek adını bir kez olsun doğru tahmin edeceğime emindim ama bunu asla öğrenemeyecektim.

İçimden bir ses Petunia olmadığını söylüyordu ama daha çılgınca şeyler olmuştu.

Domuzlara yedirdiğim son adamın da tamamen mideye indirildiğini tekrar kontrol ettikten sonra ağıllarını, masamı ve aletlerimi temizlemek, adamın saçlarıyla kıyafetlerini yakıp toz haline getirilmiş dişlerini evimin arkasındaki dağlara saçmak gibi sıkıcı bir sürece giriştim. Carl Forthright’ın son kalıntılarının da yok olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Bir zamanlar tecavüzcü ve çocuk kaçakçısı olan o adam, artık domuz bokuna dönüşmüştü.

Lanet olası, ne kadar da şiirsel.

“Siz küçük pislikleri sevdiğim için şanslısınız çünkü çok *dağınık-sınız*,” diye şikâyet ettim homurdanan domuzlara, ağıllarının önünde bir et parçası gördüğümde burnumu kırıştırmıştım.

Çoğu zaman başıma bela oluyorlardı ama onları dünyalara değışmezdim.

Aklımın başımda olmasını sağlıyorlardı.

Ve şeytan da bunun pamuk ipliğine bağlı olduğunu çok iyi biliyordu.

1

MOLLY

ON BEŞ YIL ÖNCE
20 EKİM 2007

“Layla’ya bir şeyler almak için benzin istasyonuna gideceğim,” dedim babama, kaşlarımı çatarak oturma odasındaki dağınıklığa bakıyordum.

Beş tane ezilmiş boş bira şişesi, boş cips paketleri ve kapakları açık bırakılmış soslar sehpanın üzerine saçılmıştı.

Babam yırtık pırtık perdelerin arasından endişeyle dışarı bakıyordu; üzerine bir şey giymemişti, göbeği kot pantolonunun üzerinden dışarı sarkıyordu. Kır saçlarının tepesi açılmaya başlamıştı ve göbeğine rağmen sırık gibi uzun, çenesi belirgin, kaşları sürekli çatık ve kırışıklıkları yüzünün her santimini kaplamış yaşlı bir adamdı.

“Olmaz, sana burada ihtiyacım var. Kahrolası bütün gün ortalıkta yoktun,” diye terslerken dönüp bana bakmamıştı.

Saat akşam sekiz buçuğu geçiyordu ve ben bütün gün restoranda garsonluk yapmıştım. Çok yorgundum ama bebeğin bezi bitmişti ve kimse bundan bahsetmiyordu, bu milyonuncu kez oluyormuş gibi hissediyordum. Yarın yirminci yaş günümdü ama bugünün bahşişini Layla için harcayacağıma göre bir vardiya daha ayarlamam gerekecekti.

“Bezini değiştirmem gerekiyor ve bez kalmamış,” diye karşı çıktım. Hırlayarak perdeyi bırakıp bana baktı.

“O seni ilgilendirmez.”

Ama ilgilendiriyordu.

Kendi kızı olmasına rağmen *onun* bir sikle ilgilenmediği ortadaydı.

Babam kolunu kaşıdı, tırnak izleri cildini lekeliyordu. Birinin gelmesini bekliyormuş gibi tekrar perdelere döndü. Muhtemelen daha dün bana kendisi için uyuşturucu aldırması olmasına rağmen, o ürkütücü arkadaşlarından biri elinde uyuşturucu dolu bir çantayla gelecekti.

“Yirmi dakikaya dönmüş olurum,” dedim. “Sadece bebek bezi ve mama almam lazım.”

Layla üst katta ağlamaya başladığında göğsüm endişeyle sıkıştı. Onu daha yeni yatırmıştım ve ben dönene kadar uyur diye umuyordum. Son bir haftadır çok huysuzdu. Tam gözlerini kapattığında ve nihayet uyuduğunu düşündüğümde hemen gözlerini açıyor, kalbi mi parçalayan kederli bir feryat koparıyordu.

“Önce Layla’yı sakinleştireyim, sonra gidip...”

“Hayır,” diye bağırdı. “Gideceksen hemen git. Siktiğimin gecesi ni seni bekleyerek geçiremem.”

“İyi,” diye mırıldandım.

Dört aylık kız kardeşim avazı çıktığı kadar bağırırken annem kanepede baygın yatıyor ve açık ağzından salyalarını akıtarak usul usul horluyordu.

Önündeki sehpanın üzerinde kullanılmış, ucunda kan damlası olan bir iğne duruyordu.

Yakın zamanda uyanmayacaktı, bu da ben yokken Layla’nın gözyaşlarıyla baş başa kalacağı anlamına geliyordu.

İç çekerek kapıya doğru yöneldim, babamın, “Bana bir paket sigara ve altılı bira al!” diye seslendiğini duyunca kısa bir süre durakladım.

Cevap verme zahmetine bile girmedim, zaten o da benden cevap beklemiyordu. Dediğini yapacağımı biliyordu. Eğer yapmazsam, bir kapatıcı daha almam gerekecekti. Benimki bitmek üzereydi.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Layla’nın çığlıkları kesildi, endişem daha da artarak midemi kemirmeye başladı. Geri döndüğümde zavallı küçük boğazının ve başının ağrıyacağına emindim.

Onu yalnız bırakmamdan nefret ediyordu, *ben* de bunun ne anlama geldiğinden nefret ediyordum. Bazı günler yanından ayrıldığında gözlerinde gördüğüm korkunun sebebinin bana olan bağlılığı olup olmadığını merak ediyordum.

Babam benim canımı yaktığı gibi onun da canını yakıyorsa...

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Ama işim bittiğinde elimi kana bulayacağım kesindi.

Yolun birkaç sokak aşağısındaki benzin istasyonuna doğru hızla yürürken ellerim titriyordu. Ekim ayının ılık ve esintili bir sonbahar gecesi idi, muhtemelen kış gelmeden önceki son bahar gecelerimizden biriydi.

Montana'daki Reaper Kanyonu, Electric Peak Sıradağları ile çevriliydi ve ben burada doğup büyümüştüm. Bu küçük kasabanın ürkütücü ismi*, herkesin hayallerinin öldüğü bir yer olduğu düşünüldüğünde gayet uyumluydu. Bu eyalet etrafına güzellik saçsa da uzaktaki dağlar bile dünyanın çirkinliğini yok edemiyordu.

Başımı eğip kirli spor ayakkabılarımın ucundaki deliğe baktım. Ayakkabı artık küçük geliyordu ama yeni ayakkabı alacak param yoktu. Hepsi Layla'ya ya da annemle babamın uyuşturucularına gidiyordu.

On altıncı doğum günümde babam, kendime bir iş bulmazsam beni evden atmakla tehdit etmişti. Sanki okula gitmem, tüm ev işlerini yapmam ve onlar için uyuşturucu almam yetmiyormuş gibi, eve bu kadar yük olmamam gerektiğini söylemişti. Yedi yirmi dört o ve annemin emrinde olmamı bir kenara bırakıyorum.

İlk maaşımın tamamı sigaralarına, biralarına ve uyuşturucularına gitmişti. Şimdi, karnımızı doyurmak ve Layla'nın tüm ihtiyaçları için bana muhtaçlardı.

Benzin istasyonuna girdiğimde kapının üstündeki zil çaldı ve tezgâhtarın dikkatini üzerime çekti. Layla dışında bu dünyada gerçekten sevdiğim tek insan oydu.

"Selam, Mol." Yüzüne bir gülümseme yayılırken kahverengi teninde gülme çizgileri belirdi. Daima mutlu olan tanıdığım sayılı insandan biriydi. Böyle bir duyguyu daha önce tattığımı hatırlamıyordum. Layla bana ilk kez gülümsediğinde tatmış olabilirdim. Ama kısa sürmüştü. Annemle babam neşemi tekrar çalmakta geç kalmamıştı.

* Reaper, Türkçede Azrail anlamına geldiği için bu gönderme yapılmış. (ç.n.)

“Merhaba, Mario,” diye karşılık verdim, ona el salladıktan sonra reyonlardan birinde kaybolup direkt biraların olduğu dolaplara doğru ilerledim.

Alkol satın alacak yaşta değildim ama Mario artık babamı, eve içki götürmezsem ertesi gün yüzümde morluklarla gelip satın alma izin vermesi için yalvardığımda ne olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Polisi aramaya çalışmıştı ama her seferinde dizlerimin üzerine çöküp aramaması için yalvarmıştım. Layla’nın çocuk esirgeme kurumu tarafından alınıp sisteme dahil edilmesi riskini almak istemiyordum.

Aileler küçük kızları evlat edinmeyi seviyordu ama aralarında yırtıcı hayvanlar da vardı ve ben bu riske girmeyecektim. En azından evde onu koruyabiliyordum.

Mario annemle babamdan ne kadar nefret etse de ruhsatını riske atarak bana alkol satıyor, en azından kendim için almadığımı biliyordu. Bana sigaradan sonsuza dek uzak durmamı söylese de yeterince büyüyene kadar içki içmeyeceğime dair yemin ettirmişti.

Ben de hemen kabul etmiştim. Bağımlılığın nasıl bir şey olduğunu annemden görmüştüm; bir zamanlar okul birincisiydi ve üniversiteye tam bursla gitmişti. Ancak sonra babamla tanışmış, damarlarında akan coşkuyla tüm bu hayallerin ve isteklerin o kadar da önemi yokmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Babamın en sevdiği birayı, Layla için bebek bezi ve mama, önümüzdeki birkaç gün için de birkaç paket *ramen** aldım.

Malzemeleri tezgâha bırakıp paramı çıkarırken Mario arkasından bir paket sigara almak için döndü. Babamın en sevdiğinden.

“Bu gece nasılsın, tatlım?” diye sorarken her şeyi hesaplamak için klavyeye tıklıyordu.

İç geçirdim. “Her zamanki gibi.”

“Baban hâlâ sorun çıkarıyor mu?”

Ona boş boş baktım. “Her zaman. Yarın doğum günümü restoranda geçireceğim. Normalde yarın izinli olmam gerekiyordu ama bugün iyi bahşiş alamadım ve...” Bir tomar parayı salladım. “Şimdiden hepsi bitti.”

* Uygur ve Çin kökenli olan ve çorba içinde sunulan eriştenin Japon mutfağındaki adıdır. (e.n.)

Mario bana hiç etkilenmemiş gibi baktı. “Layla’yı annen ve babandan almana engel olan ne?”

Utançtan gözlerine bakamadım.

Bunu ilk kez sormuyordu ama bulduğum her bahane boşa çıkıyordu. Çünkü gerçek kınanacak bir şeydi ve Mario’yu ne kadar sevsem de ya güvenilecek biri değilse?

Ona tekrar döndüğümde kalbim sıkıştı. Bakışları yumuşak ve samimi bir endişeyle doluydu. Kararlılığımın kırıldığını hissettim.

“Lütfen Mol, bana her şeyi anlatabilirsin.”

İç çekerken son çekincelerim de ayaklarının dibine serildi.

“Annemle babamın elinde uyuşturucu aldığıma dair kanıt var, onların uyuşturucusu ama önemli olan bu değil. Kötü bir durum olarak görünüyor. Layla’yı istediğimi biliyorlar ve velayetini almaya çalışırsam mahkemeye göstermekle tehdit ettiler. Babamda çektiğini bile bilmediğim fotoğraflar ve videolar var ama bana gösterdikten sonra hepsini sakladı. Ve eğer Layla’yı onlardan alıp gidersem... onu kaçırmış olacağım. Yasal olarak bir yetişkinim ama annemin hamile olduğunu öğrendiğim an yaşadığım hapishanede daha rahat hissettim. Onu bırakamam, Mario.”

Arkadaşım başını salladı, kahverengi gözlerinden belirgin bir tiksinti yayılıyordu. “İkisi de hasta. Hasta, hasta insanlar. Ayrıca sana şantaj yapıyorlar! Belki bir avukat...”

“Avukatlar çok para istiyor, Mario. Sahip *olmadığım* bir para. Tüm param annemle babama gidiyor ve ben...” Kelimelerim yetersiz kaldı, çaresizlik içime doğru kök salmıştı. Sertçe nefes vererek söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. “Kapana kısıldım.”

Mario bana öfkeyle bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Benim *için* öfkelenildiğini biliyordum. Yine de öfkesi durumumu değiştirmeyecekti.

Nasıl değiştireceğimi *ben* bile bilmiyordum.

“Başka bir akraban yok mu?” diye sordu, kelimelerinde kırılğan bir umut vardı.

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. Bildiğim kadarıyla ebeveyerimin ikisi de tek çocuktu ve ebeveynleri de ya ölmüş ya da çocuklarından çok uzaklardı.

Layla'dan başka kimsem yoktu.

“Karıma sorup bizimle kalmanızı isteyebilirim...”

O sözünü tamamlamadan başımı sağa sola salladım. “Ebeveynlerim Layla’yı almama izin vermez ve ben de onu yalnız bırakamam.”

“Molly, *lütfen* sana yardım etmeme izin ver,” diye yalvardı Mario. “Bir yolunu bulabiliriz.”

“Zamana ihtiyacım var,” diye tersledim ve o da sustu. Hissettiğim suçluluk duygusu artıyor ve bu sadece çaresizliğimi güçlendiriyordu. “Sadece... eninde sonunda bir yolunu bulacağım, tamam mı? Layla şu anda çok küçük, bu yüzden sadece doğru adımlar attığımdan emin olmam gerekiyor.”

Başını sallayarak yüz ifadesini yumuşattı ama kasıntı hareketleri gerçek hislerine ters düşüyordu. Fakat tıpkı benim gibi, o da çaresizdi.

Annemle babamı alt etsem bile, beni de kendileriyle birlikte alaşağı edeceklerine emindim.

“O zaman en azından Layla’ya aldıklarının parasını ödememe izin ver, olur mu? Bir yolunu bulana kadar ihtiyacı olan her şeyi almana yardım edeceğim. Ama sana bir çıkış yolu bulmayacağımı sanma, küçük kız,” dedi bana sertçe. “Sen acı çekerken asla boş durmayacağım.”

Gözlerim yaşardı ve içim minnetle dolarken ona doğru düzgün teşekkür edemedim.

“Teşekkür ederim. Başka akrabam olmasa bile, en azından sen varsın,” diyebildim nihayet.

Omuzları çöktü ama ses tonundaki kararlılık güçlüydü. “Ben varım, tatlım. Ne olursa olsun.”

Mutlu hissetmek zor olsa da usulca gülümsedim. Yine de ona sonsuz bir minnet duyuyordum, özellikle de bana karşı nazik olan tek kişi o olduğu için.

Zil çaldığında içeri giren yeni müşterilere baktım. Sonra tekrar hızlıca baktım ve kaşlarımı çattım.

İçeri babam ve yanında tanımadığım bir adam girmişti. Alçak sesle yaptıkları bir sohbetin ortasında, beni görüp susmasalar, aynı anda içeri giren iki yabancı olduklarını düşünürdüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Burada ne arıyorsun? İstediklerini alıyordum...” Diğer adamın bana tam olarak tanımlayamadığım bir ifadeyle baktığını fark ettiğimden gergin bir tavırla sormuştum. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bu bakışı anlamlandırmak *istemiyordum*.

Kısa kesilmiş saçları ve kare şeklinde, belirgin bir çene çizgisi olan, kısa boylu ve tıknaz bir adamdı. Soluk teni boktan dövmelele kaplıydı ve kahverengi gözlerinde soğuk bir parıltı vardı.

Babam bana doğru yaklaşıp kenara çekilmemi işaret etti. “Ben onları senin elinden alayım. Zaten alkol almak için çok küçüksün. Neden arkadaşımle birlikte gidip işim bitene kadar beni beklemiyorsun?” diye sertçe emretti.

Ağzım açık kaldı, şaşırmıştım ve giderek şüphelenmeye başlıyordum.

Babam *hiçbir zaman* “elimden” bir şey almaya gelmemişti. Demek ki burada olmasının bir nedeni vardı ve o korkunç adamın da bununla bir ilgisi vardı.

Sanki onunla bir yere gidermişim gibi.

“Sorun yok, ben hallederim...”

“Git,” diye bağırdı. “*Hemen.*”

Duruşumu dikleştirdim. Beni geren sesindeki sertlik değil, daha ziyade telaşıydı.

Şaşkınlıkla Mario’ya baktığımda babama hırlamamak için dudaklarını büzdüğünü gördüm. Bu iki adama, ayaklarımızın altındaki magmadan daha hararetli bir güvensizlik ve öfkeyle bakıyordu. İyi ama elinden ne gelirdi ki? Polisi arayıp beni sırf onlardan uzak tutmak için bira almaya çalışmakla suçlasa bile eninde sonunda babamla eve gidecektim ve Mario’nun daha önce bana alkol satışı yaptığını öğrenirlerse ruhsatı iptal edilebilirdi. Ayrıca babamın benim için bir tehdit olduğunu iddia ederse bu sadece beni Layla’dan ayırmış olurdu.

Kaçabilirdim... Ama nereye gidecektim? Dört aylık kız kardeşimi yalnız bırakamazdım, onu götürebileceğim güvenli bir yer de yoktu.

Zihnim farklı senaryolar üretip duruyordu ama her seferinde aynı sonuca varıyordum. Elimden bir şey gelmezdi.

“Aslında buralarda biraz yardıma ihtiyacım var. Neden burada benimle kalmıyor, bunun için parasını öderim...”

“Kızımda gözün falan mı var, dostum? Neden kendi işine bakmıyorsun, ha?” dedi babam Mario’ya ters ters bakarak.

“Sorun yok,” diye fısıldarken garip adama endişeyle bakıyordum. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayılmasına neden oluyordu. O her kimse, Azrail’in ta kendisiydi ve beni her nereye götürecekse gideceğim tek yer toprağın altıydı.

“Onunla git, Molly. Sana bir daha söylemeyeceğim,” diye bağırdı babam.

Yutkunmaya çalışarak tereddütle tezgâhtan uzaklaştım. Mario’ya son bir kez baktıktan sonra çenemi eğip adama doğru yürüdüm, adrenalin damarlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukta dolaşıyordu. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken midem bulanmaya başlamıştı.

Yabancı adamın dudaklarında hınzır bir gülümseme belirirken midemi asit kapladı, safra boğazımdan yükseldi.

“Baban ve ben yakın arkadaşız, endişelenme,” diye güvence verdi ve sanki bunun sinirlerimi gevşetmesi gerekiyormuş gibi sırtıtsı biraz daha genişledi.

Kapıya doğru ilerlerken ayaklarımdın altında yapıştırıcı varmış gibi hissediyordum ve bu attığım her adımı zorlaştırıyordu.

Bunu yapamazdım. Bu adamın beni öylece almasına izin vermezdim. Her nereye gideceksem, savaşmadan gitmeyecektim.

Layla’yı alıp birlikte gidebileceğimiz bir yer bulacaktım. Çünkü her neresi olursa olsun, şu an bulunduğumuz yerden daha iyi bir yer olmak *zorundaydı*. Adam kaçırmaktan aranan lanet olası bir kaçak olsam bile, hayatta kalmamız için bir yol bulacaktım.

Adam kapıyı açıp zili çaldığında, sağ tarafımdaki reyona doğru ilerledim.

“Hey!” diye bağırdı babam, arkadaşının bana doğru dönmesine neden olmuştu. Hiç vakit kaybetmeden peşimden koşmaya başlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İçgüdüsel olarak raflardan birkaç ürün kapıp arkamdan yere fırlattım. Cips paketleri, granolalar ve diğer yiyecekler kirli fayanslara saçıldı ama bu onu yıldırmadı. Üzerlerinden atlayıp tam omzuma dokunacakken köşeyi döndüm ama babam tam orada duruyordu. Az kalsın göğsüne çarpacakken çığlık attım.

Kolları beni yakalamak için havaya kalktı, ben de altından eğilip ellerinden zar zor kaçtım. Arkamdan mırıldandıkları küfürleri duyarken yanından kaçmayı başardım.

“Lanet olsun, seni küçük sürtük!” diye bağırdı babam.

Kalbim göğüs kafesine şiddetle çarparken başka bir reyna dalıp Mario’yla karşılaştım. Elinde bir beyzbol sopasıyla bekliyor, bir yandan da polis olduğunu tahmin ettiğim kişilerle telefonda delirmiş gibi konuşuyordu.

“Hemen buraya gelin!” diye bağırdı Mario telefondaki kişiye.

Yere birkaç ürün daha savurdum. Bu kez yerden seken ve bazıların ağzı açılırken bazılarının da patladığı soda şişelerini fırlatmıştım.

Çabucak omzumun üzerinden arkaya baktım, tam o sırada iki adam dökülenlerin yanında durdu. Babamın yüzünde şeytani bir ifade gördüm. Ve o an benim için her ne planlıyorlarsa, evdeki hayatımın bunun yanında Harikalar Diyarı gibi görüneceğini anladım.

İkiye ayrıldılar, babam bir yöne giderken adam karşıdaki reyna doğru koştu. Beni tuzığa düşüreceklerdi.

Panik duygularımı istila etti ve geri dönüp raflardan birine tırmanmaya çalıştım. Adam köşeyi dönüp üzerime atıldı.

Devam etmeye kararlıyım, ta ki adamın kot pantolonunun arkasına uzandığını görüp ardından belirgin bir klik sesi duyana kadar.

Donup kaldım, damarlarımda akan buz gibi hisle rafın yarısında asılı kaldım, sonra omzumun üzerinden arkama baktım.

Mario şimdi bir silahın namlusuyla karşı karşıya, diğer adam silahlı sabit bir şekilde tutarken dehşet içinde donakalmıştı. Ağır ağır nefes alırken yüzü öfkeyle buruşmuştu.

“Bu sikik herifi vururum. Bu ölümün gerçekten senin ellerinden olmasını istiyor musun, küçük kız?” diye tısladı adam.

Babam bana doğru yürüyüp sadece çalışanların girebildiği arka kapıyı işaret ederken yüzünde kızgın bir ifade vardı.

“Gidiyoruz. Hemen şimdi!”

Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu.

Artık kaçmak yoktu.

Elime bir fırsat geçmişti ama zamanında çıkışa ulaşamamıştım. Ve her ne kadar savaşmaya devam etmek istesem de Mario’nun hayatını riske atmayacaktım.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken nefes nefese raftan inip kapıya doğru yöneldim. Kapıya doğru ilerlemeden önce Mario’nun yanından geçip, “Hoşça kal,” diye fısıldayarak el salladım.

Derin bir nefes alıp depodan geçip arka çıkışa yöneldim. Arka sokakta adamı takip ederken babam hemen arkamdan nefes nefese geliyordu. Dışarıda üç adam daha etrafımı sardı.

Çılgılık atma şansım olmadı. Kollarımdan tutup ağzıma bir bez tıkadılar ve beni siyah minibüslerine sürüklediler.

Benim için her şey bitmişti. Layla’yı bir daha asla göremeyecektim.

Daha da kötüsü, o kendisiyle ilgilenen ve onu *koruyan* tek kişiyi, beni bir daha asla göremeyecekti.

Aklımdaki tek soru şuydu: Onun kaderi mi daha kötü olacaktı, yoksa benimki mi?

2

MOLLY

ON DÖRT YIL ÖNCE
18 HAZİRAN 2008

Sayfaya yazdığım son kelimeyi tekrar okuduktan sonra günlüğü kapattım. Bu, son birkaç haftadır gizlice yazdığım bir günlüktü. Beni rahatlatan tek yöntemdi ama kaybettiğim akıl sağlığımı bir şekilde ayakta tutan tek şey olsa bile onu yanımda götürmek istemiyordum. Bastırılmış öfkem için tek çıkış yolum buydu.

Ve bu evin geri kalanıyla birlikte yanıp kül olsun, umurumda olmazdı.

Umarım başka bir kız bu günlüğü bulamazdı. Bu, onun benim yerime geçtiği anlamına gelirdi ve hiç kimse ama *hiç kimse* bu evin sebep olduğu korkuyu yaşamak zorunda kalmamalıydı. En azından masum biri. Francesca, Rocco ya da arkadaşlarından herhangi birinin, bir gün kendi zehirlerini tatması umurumda bile olmazdı. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

Paramparça kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, sivri parçalar her atışta içimi parçalıyordu. Ancak damarlarımda dolaşan adrenalin acıyı hafifletiyordu. Hissedebildiğim tek şey kararlılık ve öfkeydi. Çok fazla öfke.

Daha fazla beklemeyecektim. *Bekleyemezdim.*

Francesca iki gün sonrasında bizim için bir şey planlamıştı ve açık artırmayla satılacağımızdan şüphelensem de hiçbir şey söylememişti.

Tek bildiğim, bu olduğunda burada olmamam gerektiği idi.

Bu cehennem çukurunda bir gün daha geçirirsem kahrolası aklımlı kaçıracaktım. Laylasız bir gün daha geçirirsem, kendi ölümümle sonuçlansa bile, öldürmem gereken herkesi öldürecektim. Nasıl olsa

ölen sadece bedenim olacaktı. Ruhumu çoktan yok etmişlerdi ve geriye kalan tek şey, bu gece kaçmayı planladığım ev kadar trajediye şahit olmuş boş bir evdi.

Yatağımdan sessizce çıkıp parmak uçlarımda döşemelerin altındaki deliğe doğru ilerlerken nabzım kulaklarımda çarpıyordu. Buraya ilk geldiğimde parkenin gevşek olduğunu fark etmiştim ve bir haftalık çabanın ardından nihayet kaldırmayı başarmıştım. Sadece kirli bir çukurdu ama artık tüm sırlarımın ve kalp kırıklıklarımın yuvası olmuştu.

Ellerim tir tir titreyerek günlüğü içine koydum, kalemi de yavaşça üstüne bıraktıktan sonra tahta parçasını yerine yerleştirdim.

Burada saat yoktu ama Rocco ile arkadaşları tamamen sessizleşmişti ve bu da muhtemelen sızmış oldukları anlamına geliyordu. Francesca'nın sürekli şikâyet etmesine bakılırsa, bu genellikle her gece saat iki ya da üç civarında oluyordu.

Aylardır bunun için hazırlanıyordum.

Ve şimdi nihayet zamanı gelmişti, bir şeyleri atlamış olmaktan korkuyordum. Bunca zamandır *tek* yaptığım plan yapmak olsa da atladığım küçük bir ayrıntı olmasından korkuyordum.

Beni özgürlükten ayıran tek şey bu ince duvarlar ve kilometrelerce uzanan ormandı.

Bir de evin önündeki nöbetçiydi. Onu izlemek için birkaç gece alacakaranlıktan şafağa kadar uyanık kalmıştım, çalışma düzenini ve alışkanlıklarını öğrenmek için değerli uykumdan feragat etmiştim. Bu da ders sırasında uyuyakaldığım için sık sık başımın derde girmesine neden olmuştu. Francesca itaatsizliğimden çoktan bıkmış olsa da beni öldürmemişti.

Bir grup pedofil ve tecavüzcünün spor olsun diye yarattığı sapkın bir oyun olan İnfaz'dan sağ çıkmayı başaran dört kişiden biriydim. Amaç bizi tuzaklarla dolu bir ormana götürüp arbaletlerle avlamaktı. Eğer vurulursak cezalandırılıyorduk. Eğer kazanır ve onlardan kaçarsak kaliteli et parçaları olarak kabul edilip açık artırma ya çıkarılıyorduk.

Bu, sadece kaçırılmaya layık olduğumuzu kanıtlamamız için bir hakaretti.

Hiçbir anlamı yoktu ve sadece canı sıkılan zengin insanlara eğlence çıksın diye tasarlanmıştı.

Asla böyle bir şansları olmayacaktı.

Derin bir nefes alarak yatak odamın kapısına doğru ilerledim. Cırcır böcekleri tezahürat yapar gibi pencerenin önünde yüksek sesle ötüyordu. Sanki bu ölümüne yol açması muhtemel, tehlikeli kaçıışı destekliyorlardı.

Yine de boyun eğerek ölmektense isyan ederek ölmeyi tercih ederdim.

Alnımda ter birikirken paslı tokmağı yavaşça çevirdim ve kapı gıcırdadığında irkildim. Bu evin dinazorların yaşadığı zamanlarda inşa edildiğine ve Francesca'nın günahlarından daha pis olduğuna yemin edebilirdim.

Menteşeler gıcırdıyordu ama bu beni kapıyı açmaktan alıkoymadı. Kendi odalarında uyuyan üç kız daha vardı. Onlardan biri beni yakalarsa Francesca'yı uyarma ihtimalleri vardı. Ancak yoluma çıkan herkesi öldüreceğimi uzun zaman önce kabullenmiştim.

Hiç kimse beni Layla'dan uzak tutamazdı.

Uzun koridorda gizli gizli ilerlerken kalbim hızlanıyor, göğsüme çarpıyordu. Benim nabzım dışında, eve ölüm sessizliği hâkimdi. Siktir, bu çok ürkütücüydü.

Burası her zaman lanetli gibi hissettirirdi, yine de burada yaşayan insanlar yüzünden böyle hissettirdiğine kendimi ikna etmiştim. Artık o kadar emin değildim. Belki de hüznümüz, rüyalarımızda bile güçlüydü.

Dudağımı ısırarak merdivenlerden inerken nefesimi tuttum, parkelerin gıcırdayan her zayıf noktasından uzak durdum. Gözlerimin ilk yöneldiği şey ocağın üzerindeki yeşil neon rakamlar oldu.

Saat gece 02.30'du. *Mükemmel*.

Ay ışığı mutfak penceresinden içeri sızıyordu ama buradaki hiçbir şeyle zaman kaybedemezdim. Günlerce aç ve susuz kalmayı öğrenmiştim. Yine de yakınlarda bir kasaba olduğundan emin olduğum için kendimi uzun süre aç ve susuz bırakmayı planlamıyordum.

Francesca'nın en sevdiği yardımcısı Rio her hafta birkaç saatliğine oradaki markete gidiyordu ama toplu alışveriş yapmıyorlardı. Kaçıp yardım isteyebileceğim bir yer olmalıydı.

Oturma odasına göz attığımda birkaç adamın kanepede ve yerde uzandığını gördüm. Beş kişilerdi. Hepsi horluyordu ve kesinlikle uyuşturucu almışlardı, damarları havalandırma deliklerine tıkanan toz gibi kimyasallarla tıkanmıştı. Muhtemelen organları da alkol okyanusunda yüzüyor, toksinlerle boğuşuyordu.

Yakında bir deprem onları uyandırmak yerine içine daldıkları ahlaksız hayal dünyalarına daha da sürükleyecekti. Pedofiller rüyalarında kendi yaşlarındaki kadınlarla evlendiklerini ya da yaşlı bir insanı iyi niyetle karşıdan karşıya geçirdiklerini gördüklerinde bunlara kâbus mu diyorlardı acaba? Soğuk terler içinde ve midelerinde bir dehşet hissiyle mi uyanıyorlardı?

Rüyalarında sevimli köpek yavruları ve gökkuşağı görmekten *hoşlanmadıklarına* emindim.

Ama yine de karanlık oturma odasında etrafa saçılmış uzuvlara ve ezilmiş, boş bira tenekelerine basmadan ilerlerken endişeleneceğim son şey bunlardı.

Omurgamdan aşağı ter damlalarının akmasına neden olan evin önünde duran nöbetçiydi.

Kemiklerini saran kaslar bu kadar sertleşmişken Hoover Barajı'nda bir kaya parçası olarak hizmet etse daha iyi olurdu. Barajı inşa eden onca insan bir hiç uğruna ölmüştü, oysa o salağın yapması gereken tek şey orada *durmak* olurdu.

Fakat son üç aydır izlediği rutine sadık kalırsa ormanda bir yerde çiş molası verirken aletini tutuyor olacaktı. Genellikle bunu sigara molasıyla birleştirir, etrafta dolaşmak ve saatlerce aynı pozisyonda durmaktan kurtulmak için bir bahane olarak kullanırdı.

Belki de barajda o kadar da başarılı olamazdı.

Nefesimi tutarak titreyen, terli avuçlarımla kolu tutup kapıyı açtığımda paslı menteşeler haykırdı.

Yüzümü buruşturarak omzumun üzerinden arkama baktım, arkamdaki adamların hâlâ bilinçsiz olduğundan emin olduktan sonra kapıdan sıvıştım.

Ancak doğrudan sert bir göğse çarptım.

“Nereye gidiyorsun, kadın?”

Umut, sevinç, özgürlük... hepsi nemli bir fişek gibi söndü. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda alt dudağım titredi.

Rio.

Bu gece görevde olmaması gerekiyordu.

Uzun boyluydu ve açık kahverengi teni dövmelemlerle kaplıydı. Saçları üç numaraydı, güçlü çene çizgisini ve dolgun dudaklarını öne çıkarıyordu. Hiç kuşkusuz, inanılmaz derecede gizemli ve bu evde korkudan sinmemize neden olmayan tek adamdı.

Hiçbirimizle ilgilenmiyordu.

Francesca onu birkaç ay önce, on dokuzuncu doğum gününden ve Porto Riko'dan geldikten kısa bir süre sonra buraya getirmişti. Sevişebilecek yaşa geldiğinde bir çocuğu işe aldığı için kendini kötü hissetmediğine dair şaka yapmıştı. O aşağılık kadının utanma ya da suçluluk duygusuna sahip olduğunu sanmıyordum, geceleri Rio'yu yatak odasına çağırırken de sahipmiş gibi rol yapmıyordu.

Tıpkı bizimkiler gibi, onun gözlerine de hüznün çökmüştü. Ve diğer adamların aksine, tecavüze uğradığımızda kızlara pis pis bakmıyor ya da gülümsemedi. Aslında, biz tecavüze uğrarken düpedüz tiksiniyor gibi görünüyordu.

Onun işi ihraçtı, adam kaçırmak için kullanılan süslü ve saçma bir isimdi. Ona güzel bir genç kızın fotoğrafını, adını ve yerini veriyorlardı; onun da tek işi kızı etkileyerek arabasına çekip buraya getirmek oluyordu. Çoğu seks işçisiydi. Arabaya binmeleri kolaydı ve kaybolduklarında çok az kişi onları arıyordu.

Ancak hedefi olan kızların elinden kaçmasına izin vermesiyle ilgili sorunlar yaşıyorlardı. Normalde öldürülmesine neden olacak bir hataydı ama Rocco ne zaman onu öldürmekle tehdit etse Francesca engel oluyordu.

Rio'ya çok düşküncüydü ve onun hâlâ hayatta olmasının tek sebebi de buydu.

Ağzımı açtım ama konuşamadım. Sanki omuz omuza yapışmış seyircilerin olduğu kalabalık bir odadaymışım gibi sıkıştığımı hissettim, tek kelime etmemi engelliyor ve *hem* benim *hem de* seyircilerin boynuna bir ilmik geçiriyordu.

“Bütün gece bunun için vaktim var. Senin var mı bilmiyorum ama,” dedi rahatça ve bir cevap vermem için beni zorladı.

“Dışarı,” diye ciyaktı, tek hece kalabalığın arasından zorla ilerledi.

Aptalca bir şey söylemiştim ama nasıl bir mazeret uydurabilirdim ki? Bırakın *evden* çıkmayı, yatma saatinden sonra odalarımızdan bile çıkmamıza hiçbir koşulda izin verilmiyordu.

Boku yemiştim. Hem de gerçekten boku yemiştim.

“Dışarı,” diye tekrarlardı sessizce.

Adrenalin damarlarımda yayılırken sırtımdan aşağı ter boşanıyordu. Midem o kadar bulanıyordu ki botlarının üzerine kusmak istedim.

Boğazımı temizlemeye çalıştım ama sadece boğuk bir öksürük çıkarabildim. Önce kendi arkama, sonra da Rio’nun arkasına tedirgin bir bakış attıktan sonra tekrar onun keskin bakışlarına karşılık verdim.

Arkamdaki adamların sesimize uyanmayacağından emin değildim ve nöbetçi her an gelebilirdi. Yapılacak en akıllıca şey ona sessiz kalması karşılığında ne isterse yapacağımı söylemek ve odama dönmektir. Ama bir şey olduğum yerde donup kalmama neden oldu.

Umut.

Beni olduğum yerde kalmaya zorlayan şey umuttu.

Başkalarının kaçmasına izin vermişti. Belki benim de kaçmama izin verirdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “B-ben ölüyorum.”

Son kısmı söylemek aklımda yoktu ama gerçek buydu.

Bu yerde, uyanırken gördüğüm bu kâbuslara maruz kalarak geçirdiğim her saniye, kalbimin çarpmak istediği saniyelerden azaltıyordu.

“Hepimiz ölüyoruz, değil mi?” diye karşılık verdi.

Omzumun üzerinden tedirgin bir bakış daha attım. Şaşırtıcı bir şekilde bir adım geri çekilerek dışarı çıkıp kapıyı arkamdan yavaşça kapatmama yetecek kadar yer açtı.

Küçük bir merhamet göstergesiydi ama bu durumda benim için her şeye bedeldi.

Sıcak haziran havası şu anda boğucu bir battaniye gibi hissettiriyordu.

"İ-lütfen. Her şeyi yaparım. Buradan kimseye bahsetmem. Senden kimseye bahsetmem."

Tek kaşını kaldırdı.

"Bunun beni ikna etmesi mi gerekiyor? Gitmene izin vermezsem kimseye bir bok anlatma şansın olmayacak, *estúpida**. Ayrıca seni burada tutarsam risk almamış olurum," diye tısladı sessizce, aksanı öfkesiyle birlikte yoğunlaşmıştı.

"Doğru. Bu aptalcaydı. Ama yine de durum bu. Ben sadece... benim bir kız kardeşim var. O daha bir yaşında ve yapayalnız..." Bir seks kaçakçısına küçük kız kardeşimin kaçırılmaya çok müsait olduğunu söylediğimi fark ederek durdum.

Aptal. Lanet olası. *Salak*.

Diğer kaşını da havaya kaldırdı.

"Bu işte çok kötüsün," dedi donuk bir sesle.

"Tamamen yalnız değil," diye düzelttim güçsüzce. Sonra sabırsızca iç çektim. "Tamam, her neyse. Sana bunu söylemiş olmam onu zaten içinde olduğundan daha fazla tehlikeye atmaz. Annemle babam bağımlı ve geceleri evin içinde dolaşan arkadaşları oluyor. Sanırım burası ile orası arasındaki tek fark, eğer benimle olursa ona dokunan bütün pislikleri öldürebilecek olmam."

Sırıttı ama neyi komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer şanslıysan, onlardan biri seni öldürmeden önce sen bir kişiyi öldürmeyi başarırısın. O zaman kız kardeşin *gerçekten* yalnız kalır."

Sessizce homurdandım. Tabii ki haklıydı ama amacım onun kalbine dokunmaktı, mantığını ve muhakemesini ortaya çıkarmak değildi.

Kahretsin, bu konuda gerçekten berbattım.

Dudağımı acımasızca çiğneyerek farklı bir bakış açısı bulmaya çalıştım. Bu adam boktan biri olabilirdi ama empati yeteneği olduğunu kanıtlamıştı. Ruhundaki örümcek ağlarının, zehirli yılanların ve et yiyen parazitlerin ötesinde bir yerde bir zayıf noktası vardı. Sadece onu bulmam gerekiyordu.

* (İspanyolca) Aptal. (ç.n.)

Dudağımı iyice ısırarak tekrar arkasına baktım. Zamanım tükeniyordu. Nöbetçinin henüz dönmemiş olması bir mucizeydi.

“Kız kardeşin var mı?” diye sordum.

Yüz ifadesi başlangıçta pek de... belirgin değildi ama yine de yüzü düşer gibi oldu. Gözlerinin üzerinden karanlık, uğursuz bir ifade geçti ve yüz hatları keskinleşti. Omurgamdan aşağı ürpertiler göndererek ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Zayıf noktasını mı bulmuştum yoksa çok hassas bir sinire mi dokunmuştum, emin olamıyordum.

Kanım buz kesti. Eğer biraz önce karşımdaki bir canavar değilse bile, artık kesinlikle öyleydi.

“Hayatta mı?” diye sordum.

Beni durduran da neydi ki? Ben zaten bir ölüydüm.

“Evet,” diye kestirip attı. “Ama gitmene izin verirsem ve bana misilleme yapmaya karar verirlerse onu öldürebilirler.”

“Beni gördüğünü asla öğrenmeyecekler,” diye karşı çıktım çaresizce. “Bu gece görevde bile olmaman gerekiyordu.”

Bir an için dediklerimi düşündü ve endişem daha da arttı.

“Bak, ikimiz de kız kardeşlerimizi güvende tutmak için çabalıyoruz, değil mi? Ne benim senin yoluna çıkan biri olmama gerek var, ne de senin benim.”

Dudakları hırıltıyla kıvrılırken hayal kırıklığıyla alnını kırıştırdı.

Tekrar konuşana kadar sanki sonsuz bir süre geçmiş gibi gelmişti.

“Gözümün önünden kaybol. Hemen. Umarım ne bok yediğini biliyorsundur çünkü sana yardım etmeyeceğim ve yakalanırsan seni kurtarmayacağım.” Göğsümden büyük bir yük kalkarken nefesim kesildi.

“Teşekkür ederim. Seni unutmayacağım, Rio.”

Cevap vermesini beklemedim. Son kez baktıktan sonra merdivenlerden inip hayatta kalma şansım olan tek yere, ormanın hiç de davetkâr olmayan kollarına doğru ilerledim.

Belki biraz insafsız olurdu ama ben çok daha kötülerini yaşamıştım.

3

CAGE

GÜNÜMÜZ
2022

“İş tanımının seni caydırmasına izin verme, dostum. Kadın bir domuz yetiştiricisi olabilir ama acayip seksi,” dedi Eli telefonun diğer ucundan. “İtiraf edeyim, erotik hayallerimin birkaçını süsle...”

“O cümleyi tamamlarsan siktiğimin arabasını yoldan çıkarırım,” diye homurdanırken tiksintiyle dudağımı büzdüm.

Sanki bu sik kafalının kimi düşünerek mastürbasyon yaptığı umurumdaymış gibi. Aletiyle ne yaptığından bahsetmesini dinleyeceğime aletini keserdim daha iyi.

“Sadece söylüyorum, dostum. O çok seksi.”

“Aklımda tutarım,” diye cevap verdim huysuz bir şekilde.

O kızın nasıl görüldüğü de sikimde değildi. Beni ilgilendiren tek şey bagajımdaki iki ölü pislikten kurtulmaktı.

Normalde onlardan kurtulma işini Eli üstlenirdi, ta ki gidip karından vurulana kadar. Şimdi altı haftadır yatak istirahatindeydi ve o iyileşene kadar yerine bakma işi bana kalmıştı.

Suçluları ortadan kaldırmaya yabancı biri değildim ama benim yöntemlerim çok daha farklıydı. Ve daha az... dağınık.

“İş bittiğinde Legion’a haber veririm. Dinlen ve lanet olası aletini rahat bırak. Gerekenden daha uzun süre ceset taşımak istemiyorum,” diye homurdandım ve sonra telefonu kapattım. Hat kesildiğinde nihayet biraz huzur ve sessizliğe kavuştum.

Zaten vereceği cevabın bir önemi yoktu.

Farlarım kapalıydı, toprak yolda bana ay rehberlik ediyordu. Bu domuz yetiştiricisinin kilometrelerce mesafede bir komşusu olmadığı düşünülse de ekstra önlem almak istiyordum.

İşim her ihtimale karşı tedbirli olmama bağlıydı ve arabamda çürüyen iki ceset varken bundan kesinlikle feragat edemezdim.

Birkaç dakika sonra, yüz dönümden büyük bir arazi üzerinde, devasa bir ahırın yanında yer alan ıssız bir çiftlik evine vardım. Garaj yolunun girişinde *Paladin Çiftliği* yazan eski bir tabela duruyordu.

Paladin’in ne anlama geldiğini hatırlayınca sııttım. Ne kadar asilce bir hareket.

Evinin tek penceresinden bir ışık ve ahırdan hafif bir parıltı yayılıyordu. Bunun dışında dışarısı zifiri karanlıktı, Samanyolu ve yıldız sistemlerinin net bir şekilde görülebilmesini sağlıyordu.

Tam ahırın yanında durduğumda, içeriden karanlık bir figür çıktı. Girişte durup ellerini kalçalarına dayamış, ona doğru yaklaşmamı seyreliyordu.

Legion onu Eli’ın yerine geleceğim konusunda uyarmıştı ama omuzlarının sert duruşuna ve ayaklarını yere vuruşuna bakılırsa gerindi.

Haklı olarak.

Arabamdan dışarı adımımı atar atmaz, mart ayının serin esintisi ve onun yumuşak, melek gibi sesiyle karşılaştım.

“Teslimat için mi geldin?”

Kalbim durdu ve beynimin farklı bir bölümü alarm vermeye başladı. Şimdiye kadar binlerce kadın sesi duymuştum ama *bu* sesin tanıdık olduğuna yemin edebilirdim.

“En son kontrol ettiğimde öyleydi,” diye kuru kuru karşılık verdim, onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım ama göremedim.

Mırıldandı, belli ki cevabımdan etkilenmemişti.

“Bagajda iki ceset var,” diye bilgi verdim.

“Onları içeri getir,” diye kestirip attı, sonra da dönüp ahırın içinde kayboldu.

Cebimi kurcalayıp bir paket nikotin sakızı çıkardım ve ağzıma attım. Sonra bagajı açtım, içinden yayılan iğrenç koku karşısında dudağımı büzdüm.

Şimdiden şişmeye başlamışlardı.

* Sekizinci yüzyıldaki Şarلمان’ın Sarayının en önde gelen üyeleri olan efsanevi on iki şövalyedir. (e.n.)

İlk cesedi ahıra taşıdım. domuzlardan gelen koku da bundan iyi sayılmazdı. İçerisi çok daha büyüktü ve beton zemini pürüzsüzdü. Sağında içlerine beş büyük, şişman domuz dağılmış olan üç bölme vardı. Diğer tarafta, tepeden tırnağa parlak sarı bir tehlikeli madde kıyafeti giymiş, sırtı bana dönük bir kadın duruyordu.

Arkasına bakmadan, üzerinde tıraş makinası, birkaç düğme, kerpeten ve testere bulunan geniş bir metal masayı işaret etti. "Onları şuraya yatır."

O dirseklerine kadar uzanan büyük boy lastik eldivenleri giymeye koyulurken dediğini yaptım.

"Gidip diğerini de getireyim," dedim ona dikkatle bakarak.

Çekingen biriydi ve beni gözleriyle izlemese de tam olarak nerede olduğumu bildiğini, yaptığım her hareketin farkında olduğunu hissedebiliyordum.

İkinci adamı taşıyıp diğerinin yanındaki masaya bırakırken alımda boncuk boncuk terler birikiyordu.

Kalın, opak plastik; düzeneğinin önündeki duvarı kaplayıp yere kadar iniyor, sonra da duvarı boydan boya geçerek bölmelere uzanıyordu.

Görünüşe bakılırsa o da tedbirli olmayı seviyordu.

Koruyucu gözlükleri gözüne taktıktan sonra tıraş makinasını aldı. Doğrudan bana bakmıyordu ve koyu kahverengi kıvrıcık saçlarının birkaç teli yüzünü çerçeveleyip yüz hatlarını gizleyerek onu net bir şekilde görmemi engelliyordu.

"Buradan sonrasını ben hallederim," dedi sertçe.

Cevap vermedim, önsezimin doğru olup olmadığını görmek için ona bakmaya oldukça kararlıydım.

Nihayet iç geçirerek dönüp bana baktığında nefesim kesildi. Büyük koruyucu gözlüklerinin altında bile onu hemen tanımıştım. O lanet yara izini tanımamak mümkün değildi.

Büyük zümrüt yeşili gözleri vardı, gözbebeklerinin altındaki boşluk ona her zaman doğal görünen baştan çıkarıcı bir bakış kazandırıyor. Sağ gözünün hemen altında da kalıcı, beyaz, hafif kabarıklık bir ısıklık izi vardı. Yanık tenine kazınmış koca bir ağız dişi izi. Bu yarayı nasıl aldığını hâlâ bilmiyordum. Ama güzel bir hikâye olmadığı ortadaydı.

Büyümüştü ama çok farklı da görünmüyordu, sadece biraz daha olgunlaşmıştı. Yine de yanaklarına serpilmiş açık kahverengi çiller ve nokta burnu yüz hatlarını yumuşatıyordu. Dokuz yıl önce kendime o çilleri sayacağıma dair söz vermiştim ama bitirmeye fırsatım olmamıştı.

Bunu yapmaya kararlıydim.

Beni tanımış gibi gözlerini kocaman açtı. Tökezleyerek geri çekildi, tıraş makinasını masanın üzerine bıraktı ve masaya çarptığında metal ayaklar yere sürtünerek korkunç bir ses yayılmasına neden oldu. Şu anda bile, hâlâ korkmuş bir kediye benziyordu.

“Cage? Burada ne arıyorsun?” diye çıkıştı, sonra da sanki kıcımda başka birini saklıyormuşum gibi telaşla etrafıma baktı.

“Teslimat yapıyorum,” diye yavaşça cevap verdim, şaşkınlıkla kaşlarımı çatmıştım. “Alaska’da yaşıyor olman gerekiyordu. Seni Alaska’ya göndermiştim.” Ses tonum suçlayıcıydı çünkü kızgındım.

İnsanları saklamak için katlandığım zahmetler acayip can sıkıcıydı. Sakladığım birinin Alaska’da *değil* de tam karşımda durması yüzüme bir tokat yemişim gibi hissettirmişti.

Kızgın olmanın nedeni bu değil.

Kafamdaki davetsiz ses siktir olup gidebilirdi.

Gergince etrafına baktı. “Orayı sevmedim.”

Çenemdeki kaslar seğirdi. “Burada ne arıyorsun, Molly?”

Elimin tersiyle yanağına vurmuşum gibi geri çekildi.

“Artık adım bu değil.”

“Burası da yaşadığın eyalet olmamalıydı ama yine de buradayız.”

Gözlerini kıstı, gözbebeklerinin derinlerinden ateş fışkırıyordu. “Neden umurunda ki? Seni bir iş için tuttum. Sen de işini yaptın. Artık ne yaptığım seni ilgilendirmiyor.”

Haklıydı.

Eğer ortadan kaybolmasını sağladığım başka bir müşteri karşıma çıkmış olsa ona ikinci kez ortadan kaybolmasının üç katına mal olacağını söyledim. Ancak bu arada başına ne gelirse gelsin benim sorunum olmazdı.

Ancak Molly diğer müşterilerim gibi değildi.

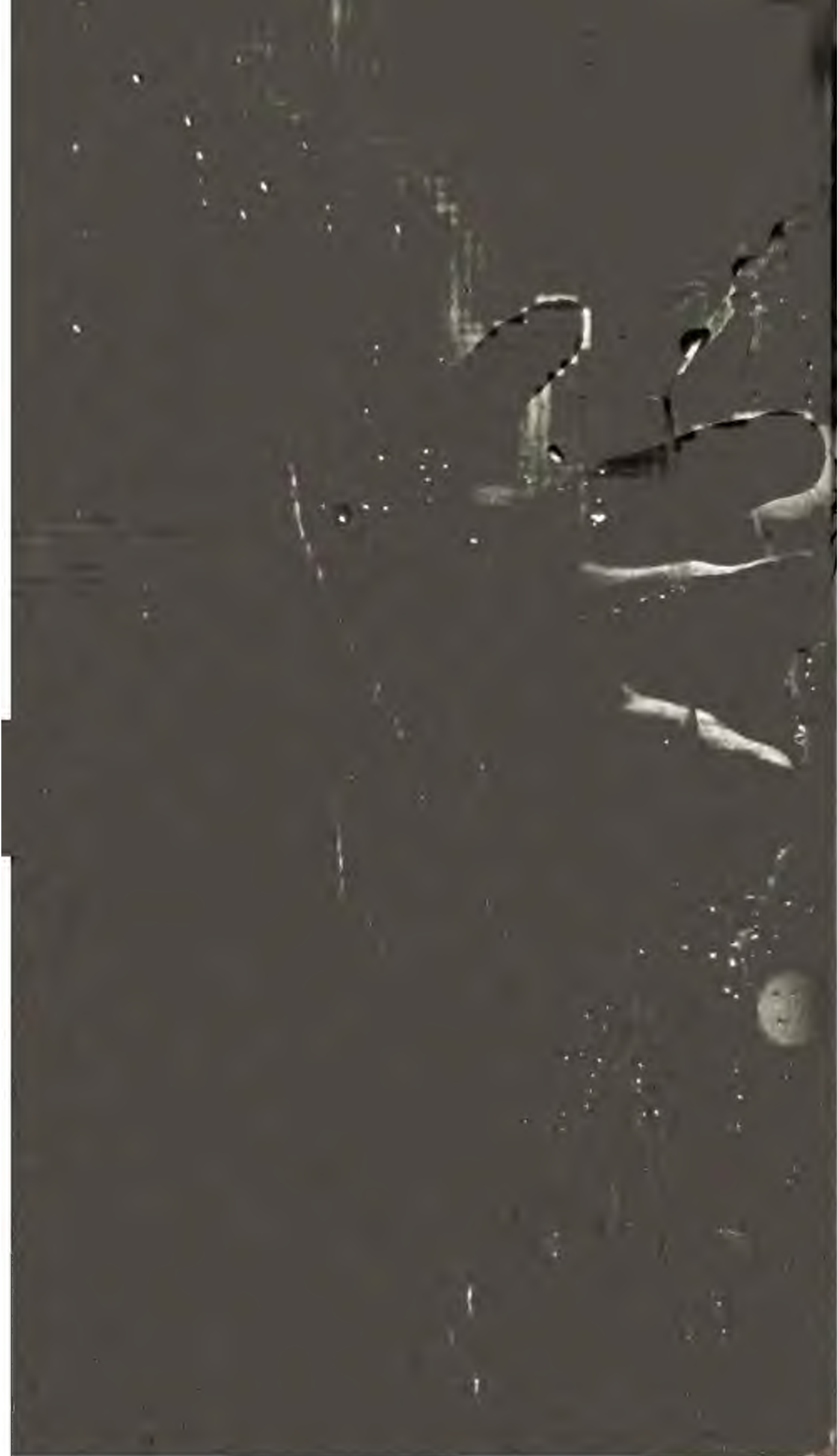
Çünkü ona yepyeni bir kimlik vermeden önce onu doyasıya becermiştim. Sonra da ortadan kaybolmuştu, tıpkı olması gerektiği gibi.

Ve bu beni çok öfkelenlendirmişti.

Şimdi bana tuzağa yakalanıp kurtulmak için ciyaklayan küçük bir tavşan gibi bakıyordu.

Benden bir kez kaçmıştı ve ben de buna izin vermiştim.

Buna ikinci kez izin vermeyecektim.

4

MOLLY

GÜNÜMÜZ

2022

Legion'ı öldürecektim.

Cesetleri *Cage'in* teslim edeceğini bana hiç söylememişti. Eli'in vurulduğu ve yerine geçici birisinin geleceği söylendiğinde kimin geleceğini sormak aklıma bile gelmemişti. Legion'a güvenim tamdı, bu yüzden gelen kişilerin kimliklerini dert etmezdim. Özellikle de kim olursa olsun kendimi nasıl koruyacağımı bildiğim için.

Legion'un Cage ile geçirdiğim geceyi bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu, belki de bilmiyordu. Ama lanet olsun, hiç olmazsa beni uyatabilirdi.

"Ne zaman döndün?" diye sordu Cage, sesi gergindi.

"Dört yıl önce," diye cevap verdim otomatik olarak ama neden verdiğimi bilmiyordum. Bu onu ilgilendirmezdi, *ben* onu ilgilendirmezdim.

"Neden?" diye sordu.

"Neden olduğu önemli değil. Burada olmamalısın," diye mırıldandım, alnımda sinirden dolayı biriken ter, titreyen avuçlarımı da kaplıyordu. *Ben* burada olmamalıydım. Bunu ikimiz de biliyorduk, o nedenini bilmese bile.

Francesca ve Rocco'dan kaçmak, Montana'dan kaçmamı gerektiren pek çok nedenden biriydi. Yine de beni kendimden kurtaracak tek şeyin buraya geri dönmek olduğunu biliyordum.

Alaska'da hayatta kalmaya çalışmıştım ama kendimi sadece ölme sürüklenirken bulmuştum.

En azından burada, içimde hâlâ ölü hissetsem bile yaşayabiliyordum.

Cage bana doğru bir adım atarken korkunç güzellikteki yüzünde vahşi bir ifade belirdi.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuştum. En az 1.90'dı.

Saçları onu son gördüğümünden beri hiç değişmemişti. Yanlardan hâlâ kısa kesilmiş, koyu kahverengi saçları üstünde çok az daha uzundu. *Sadece* ellerimi arasından geçirebileceğim kadar uzundu. Dilimin onun çelikten keskin çene hattında gezindiğini ve orman yeşili gözlerinin üzerinde mutlulukla kırışmış kalın kaşlarını hatırlıyordum. Ve tenimin her santimini öpen o geniş, dolgun dudaklarını ya da bana değdiğini her hissettiğimde tüylerimi diken diken eden hafif kirli sakallarını asla unutmayacaktım. Gözlerimle saatlerce taptığım tüm özelliklerini.

Beni becermesine izin vermek yaptığım birçok hatadan biriydi ama herkesin seks yaparken hissettiklerini, normal insanların hissettiklerini hissetmek istemiştım. Seksin *iyi* hissettirmesini istemiştım.

Sadece bu kadar iyi hissettirmesini hiç beklemiyordum. Ayrıca bilmediğim nedenlerden dolayı, bu Rocco ve adamları tarafından toplu tecavüze uğramaktan daha korkutucuydu.

Bana doğru bir adım daha yaklaştı. Bir kez daha, iki cesedin çürümeye devam ettiği masaya doğru tökezledim.

“Ya-yapma,” dedim yutkunarak, onu durdurmak için elimi kaldırdım. Sanki onu durdurabilecekmişim gibi.

Durakladı, bir şeyler düşünüyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu tanıdığım kısa süre içinde, insanların kafasının içine girmesine izin vermeye pek yatkın biri olmadığını öğrenmişim.

“Domuzları besle, Molly,” dedi dişlerini sıkarak, birkaç adım geri çekildi. Aramızda açılan her santim ile göğsümü sıkan şeyin gevşediğini hissettim.

Onu en son dokuz yıl önce görmüştüm, yine de nefes almamı ne kadar zorlaştırdığını çok iyi hatırlıyordum.

Sanki boğazımı tıkayan endişeden kurtulabilecekmişim gibi boğazımı temizledim. Sonra yavaşça masadaki ilk cesede döndüm.

Ellili yaşlarında, saçları iyice dökülmüş ve ağarmış bir adamdı. Biraz uğraştıktan sonra adamın üzerindeki giysileri çıkarıp kenara

fırlatmayı başardım. Sonra tıraş makinasını tekrar elime alıp kafasını tıraş etmeye başladım.

Bu sırada Cage sessizce beni seyrediyordu.

Eli genellikle teslimatlardan sonra etrafta dolaşmazdı. İlk kez domuzlarımın teslimatı yemesini izlediğinden beri. Cage'e gitmesini söylemek istiyordum ama ona olan eski bağlılığımdan tamamen kurtulamamıştım. Bir yara bandını çıkarıp yapışkanlarıyla kalmak gibiydi. Yaralar iyileşmiş ama yaraların kapanmasına yardımcı olması gereken şey hâlâ duruyormuş gibiydi.

"Bu adam ne yaptı?" diye sordum gergin bir şekilde.

"On beş yaşındaki torununa tecavüz etme suçundan daha yeni beraat etti. Yargıç yeterli kanıt olmadığını söylemiş. Çocuğun boyundaki morlukların adamın el izleriyle ve çocuğun şortundaki meni örneğinin eşleştiği bir yığın fotoğrafa rağmen."

"Anlaşılan yargıç da öldürülmeliymiş," diye mırıldandım, sonra kerpetenimi kaptım ve zorla dişlerini sökmeye başladım. İşim bittiğinde onları masamın üzerindeki öğütücüye attım. Bir düğmeye basarak onları öğütüp toz haline getiriyordum ve daha sonra kolayca onlardan kurtulabiliyordum.

Sonra testereyi çalıştırıp etleri kesmeye başladım. Eldivenli ellerime, yüzüme ve göğsüme kıpkırmızı kan sırıyordu. Arkamda, testerenin kemiği keserken çıkardığı kulak tırmalayıcı sesin altında domuzlarımın yüksek sesle homurdandıklarını duyabiliyordum.

Artık sürekli insan kalıntılarıyla beslendikleri için, kan kokusu aldıklarında hırçınlaşıyorlardı. Eskiden bu beni korkuturdu ama sonra yedikleri yırtıcıların onları tüketen canavarlardan çok daha kötü olduğuna karar vermiştim.

İşim bittikten sonra kollarını, bacaklarını ve kafasını gövdesinden ayırdım. Vücut parçalarını ayak altından kaldırdıktan sonra kolumu masanın üzerinde gezdirdim ve daha sonra kolayca temizlemek için fazla kanı plastik kaplı zemine akıttım.

"Peki ya bu?" diye sordum sertçe, ikinci adamın üzerindeki kıyafetleri çıkarırken gergin sessizliği bozmuştum. Yetmişli yaşlarında görünüyordu, vücudunda yaşlılık lekeleri vardı.

"Bu da yargıç."

Dudaklarımı büzdüm, onun eğlendiğini görmemiştim ama hissediyordum.

“Onları sen mi öldürdün?” diye sordum, ben gittikten sonraki dokuz yıl içinde Cage’le ilgili çok şeyin değişmiş olabileceğini düşünüyordum.

“Hayır. O işi Legion hallediyor.”

Legion, kurduğu şirketin adıyla anılan, gizemli ve kimliksiz bir adam tarafından yönetilen, gerekli gördükleri kişileri öldürmeleri için tetikçiler görevlendiren bir yeraltı örgütüydü. Özellikle karanlık ağa sık sık girenleri hedef alıyorlar ve kardeş rgtleri Z gibi pedofillerin peşine düşüyorlardı.

Z, kaçakçılık şebekelerine ve daha büyük operasyonlara odaklanırken *Legion*; daha küçük balıklara, göz önünde gizlenen, mavi yakalı işi sınıfı olarak ya da kurumsal masabaşı işleriyle topluma uyum sağlayan, tüm bunları yaparken masum ruhlara zarar veren psikopatlarla odaklanmak için kurulmuştu.

Yine de Legion onların gerçekte ne olduklarını görüyordu. Koyun postuna bürünmüş kurtlardı bunlar. İnsan derisi giymiş canavarlar.

Cage sessiz kalırken ben yargıcın ince telli saçlarını kestim, takma dişlerini ve kalan birkaç sağlam dişini söktükten sonra testereyi tekrar çalıştırıp onu hızla parçalara ayırdım. Ancak makineyi durdurduğum anda derin, uçsuz bucaksız sesi tekrar duyuldu.

“Legion için çalışmaya ne zaman başladın?”

Sakince nefes alıp iki kesik kolu kaptığım gibi Dill ve Chili’nin içinde olduğu ilk kafese götürdüm. Giderken Cage’e sinirli bir bakış attım ama yüzündeki beklenti dolu ifade değişmedi.

“Döndükten kısa bir süre sonra. Bu iftliği bir hevesle satın aldım. Ucuzdu, tenhaydı ve domuzlarla birlikte satılıyordu. Domuzlardan kurtulacaktım ama sonra işe yarayabileceklerini fark ettim. Ben de işe yarayabilirdim.”

Kolları ağılın içine attığım anda Dill ve Chili hiç tereddüt etmeden onları parçaladı. Dönüp masaya doğru ilerledim ve iki bacağı kaptım. Onları kaldırdım ve Cage yardım edecekmiş gibi bana doğru yaklaşınca ona uyarır gibi ters ters baktım.

Daha önce benim için ağır işleri yapacak bir erkeğe hiç ihtiyaç duymamıştım, şimdi de duymayacağıma emindim. Ben kendime yetebilirdim.

Sırada Garlic ve Paprika vardı; Cage yakıcı bakışlarını benden bir saniye bile ayırmıyordu.

İçimi kasıp kavuran bir ateş gibi beni yakıyordu. Nefesim daralıyor, avuçlarım terliyor ve dizlerimin bağı çözülüyordu. Bunun beni rahatsız ettiği için olduğunu iddia etmeyi çok isterdim ama sertleşen göğüs uçları ve kalçalarımın arasındaki belli belirsiz zonklama aksini söylüyordu. Bedenimi iki parmağının arasında tutuyordu, aklım kontrolü ele almak isterse bedenim bana ihanet etmeye hazırdı.

“Legion’ın iletişim bilgileri hâlâ bendeydi ve ona ulaştım. Ona bu gezegendeki tüm pislik pedofillerin kökünü kazımak istediğimi ve bunu nasıl yapmayı planladığımı anlattım. Memnuniyetle kabul etti.” İki kesik başı almadan önce açıklamamı omuz silkerek bitirdim.

Kafaları her zaman Oregano’ya verirdim. Sürünün annesi ve en büyüğü oydu.

Cage yine sessizleşti, Oregano’nun yargıcın kafasını ısırp karpuz gibi yarmasını izlerken bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

“Sen onun için çalışmaya ne zaman başladın?” diye sordum sessizce.

“Onun için çalışmıyorum. Hâlâ kendi dükkânım var, *Black Portal*. Ancak Legion arkadaşım olduğu için yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyorum.”

Başımı sallayarak bakışlarımı tekrar domuzlarıma çevirdim. Onları devralırken zaten isimleri vardı ve isimlerini ilk duyduğumda aptalca olduğunu düşünmüştüm. Kim domuzlara baharat ismi verirdi ki?

Artık, beslenme şekillerini göz önünde bulundurunca bu isimleri oldukça yerinde buluyordum. İnsan etinin yanında biraz baharat.

“Moll...”

“Bana Marie demen gerekiyor,” dedim. “Herkes beni öyle tanıyor.”

Ona kısa bir bakış atınca kaşlarını kaldırdığını fark ettim.

“Herkes mi?”

Omuz silktim. “Bana şarap satan market tezgâhtarı, esasen.”

“Arkadaşın yok mu? Ya da erkek arkadaşın?”

İç çekerek diğer kol ve bacakları tutup Oregano’ya fırlattım. Diğer dördü iki gövdeyi paylaşabilirlerdi.

“Bu şekilde para kazanırken herhangi bir bağlılığa izin vermiyorum. Sevdiklerime yalan söylemek ve ikili bir hayat yaşamak bana cazip gelmiyor.”

“Yani kimsen yok,” diye belirtti.

Son iki ağıla gövdeleri fırlattıktan sonra, ona cansız bir bakış atarak ruhumun pencerelerinden içeri bakmasına izin verdim ama içeride hiçbir şey bulamayacaktı.

“Kimsem yok,” diye tekrarladım, sonra dönüp ahırın uzak köşesinde, metal masanın yanındaki temizlik bölümüne doğru ilerledim.

“Legion bu gecenin parasını önceden ödedi. Onları bıraktığın için teşekkürler,” dedim omzumun üzerinden arkama bakarak ve ziyaretinin sona erdiğini belirttim. Domuzların yemeği bitmek üzereydi ve temizliği yalnız yapmayı tercih ederdim.

Ya da belki de sadece yalnız *olmayı* tercih ediyordum.

Sessiz bir yaşamdı ama başka türlü yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

“Görüşürüz, Molly,” diye mırıldandı Cage, bunu veda etmekten çok söz veriyormuş gibi söylemişti.

Boğazım düğümlendi; arabasının kapısının çarparak kapandığını, motorun çalıştığını ve geri çekilirken tekerleklerin çakılların üzerinde çatırdadığını duyana kadar da çözülmedi.

Telefonum çaldı, ekranda bilinmeyen numara yazıyordu ve her zamanki gibi açıp kulağıma götürdüm ve hiçbir şey söylemedim.

“Bitti mi?”

“Evet.”

“Güzel.”

Telefon kapandı ve bir kez daha geriye kemiği çiğneyen kör dişlerden başka bir ses kalmadı.

“Teşekkürler, Helga,” diye iç geçirdim.

5

MOLLY

GÜNÜMÜZ
2022

Birden kapı çalınınca yerimden sıçradım, az daha kadehimdeki şarap yüzüme ve okuduğum Adeline Reilly'nin fantastik romanına sıçrayacaktı.

Kalbim şiddetle çarparken gözlerimi kocaman açıp kapıya baktım ve beynim kapımda kimin olabileceğine dair olası senaryoları gözden geçirmeye başladı.

Tabii ki aklıma önce en kötü sonuçlar gelmişti.

Ya gelen bir polisse ve babamın cinayetiyle ilgili bir şekilde beni suçlu bulduklarını, tutuklu olduğumu söylerlerse? Ya da Layla'yı kaçırdığıma dair ellerinde kanıt olduğunu. Kahretsin, belki de gelen Francesca'nın bir arkadaşıydı ve sahibi olduklarını düşündükleri şeyi almaya gelmişlerdi.

Kapı ikinci kez çalınınca karmaşık düşüncelerimden sıyrıldım. Şarabımı aceleyle sehpanın üzerine bırakıp tabancamı almak için odama koştum. Hiç kullanmak zorunda kalmamıştım ama alıştırmaya yapmanın bir sakıncası yoktu.

Gelen her kimse, onları domuzlarıma yedirecektim ve bunu kimse öğre...

Kapı üçüncü kez çalındı.

Sessizce arka cebimden telefonumu çıkarıp güvenlik kameralarının kaydına tıkladığımda kapının arkasında Cage'in durduğunu gördüm.

Ağır ağır nefes alarak kapıyı açtım ve ona öfkeyle baktım.

Tek kaşını kaldırdı.

"Daha önce bir kadının kapısında belirlediğimde böyle bir bakışla

karşılaştığımı söyleyemem. Cazibemi kaybediyor olmalıyım.” Sonra elimdeki silaha baktı ve diğer kaşını da kaldırdı. “*Bu da* yeni. Onu benim üzerimde mi kullanacaktın, küçük hayalet? Öbür dünyada sana katılmayı hiç sorun etmem.”

“Ödümü kopardın,” diye çıkıştım. “Burada ne işin var?”

İlk teslimatından bu yana bir hafta geçmişti ve henüz planlanmamış olan bir sonraki teslimata kadar onu tekrar görmeye hazır değildim.

Elini kaldırıncı güzel bir kristal vazoda bir buket pars zambağı tuttuğunu fark ettim.

“Hediye getirdim.” Bir DVD tuttuğu diğer elini de kaldırdı. “Ve bir film.”

İki hediyesine de hazırlıksız yakalandığım için sıçradım. Bu avantajdan faydalanıp ben daha onu davet etmeden içeri sızıştı.

“Ne oluyor lan?” diye mırıldandım sessizce, ben şaşkına dönerken girişte ayakkabılarını çıkarıp oturma odama geçti ve pars zambaklarını sehpanın ortasına koydu.

Yine de durup bir etrafa göz atmıştı.

Evim sıcak, rahat ve yenilenmiş haldeydi. Tavandaki kahverengi ahşap kirişler, yıpranmış parkeler ve mobilyalar; grimsi yeşil kanepeyle krem rengi kilimlerimi tamamlayan koyu yeşil dolaplar ile rustik bir ahır havasına sahipti. Büyük bir ev değildi ama benim için mükemmeldi.

“Şarap mı içiyorsun?” diye sordu Cage masanın üzerindeki açık şişeyi ve kadehimi fark ettiğinde. “Annem o boktan şeyi çok sever, sana da bayılırdı. Her neyse, *Kuzuların Sessizliği*”ni getirdim. Daha önce izlemiş miydin?”

“Ah, hayır.”

Omzunun üzerinden bana şaşkın şaşkın baktı ama bu bakışın yerini kısa sürede şeytani bir sırıtiş aldı.

“Bence beğeneceksin. Bu lanet olası bir kült film. İnsanları yemekle ilgili olduğunu düşünürsek, bundan biraz keyif alırsın diye düşündüm.”

* 1991 yapımı psikolojik gerilim türünde bir film. (e.n.)

Kaşlarımı çattım. “Domuzlarımı insanlarla beslediğim için yamyamlıkla ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?”

Omuz silkerek diski DVD oynatıcıma takıp filmi açtı. “Sen neye ilgi duyuyorsan ben de ona ilgi duyuyorum. İçimden bir ses bu tür filmlerin tam sana göre olduğunu söylüyor. Gel otur. Patlamış mısır yapacağım.”

Oturmadım.

Aslında, mutfağıma doğru yürüyüp sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları karıştırmaya başladıktan sonra büyük bir kâse ve patlamış mısırımı bulurken ona dik dik baktım.

“Ya patlamış mısıрім olmasaydı?” diye sordum kollarımı kavuşturarak.

Yine omzunun üzerinden bana baktı. Korkunç bir güzelliğı vardı ve kalbimi pır pır ettirmesinden nefret ediyordum.

“Herkesin patlamış mısıрі olur, Molly,” dedi bariz bir şeyi söyler gibi.

Son birkaç yıldır evimin vazgeçilmezi olduğunu düşünürsek sanırım gerçekten de öyleydi.

Mutfakta kendinden emin bir şekilde dolaşıyordu. Sanki bunca zamandır buradaymış ve bedenime olduğu kadar evime de aşınaymış gibi davranıyordu.

Beynim ne kadar karşı çıksa da kalbim yumuşuyordu.

Onu sadece bir geceliğine tanımıştım ama özlediğimi hissediyordum. Hem de tahmin ettiğimden daha fazla.

İç çekerek yenilgiyi kabullendim ve kanepeye doğru yürüdüm. Hemen şarap kadehini kapıp kalanını yudumlarken midemde uçan kelekleri sakinleştirmesini umdum.

“Hiç dert etme, bebeğim, ben de biraz şarap alırım,” dedi alaycı bir tonla.

Gözlerimi devirdim ama içten içe burada olması hoşuma gitmişti. Doğaçlama gelişen bir film gecesine hazırlıklı olmasam da bu fikir kulağı acayip hoş geliyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşadığımı sanmıyordum. En azından yalnız olmadığım bir film gecesі.

Çok geçmeden tereyağı patlamış mısıрın nefis kokusu evi sardı; o da elinde atıştırmalıklar, açılmamış bir şişe şarap ve kendisi için fazladan bir kadehle kanepede yanıma oturdu.

Ağızıma bir parça patlamış mısır atıp göz ucuyla ona baktım. “Arayıp haber verebilirdin, biliyorsun.”

“Ama numaran bende yoktu.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bulabilecek kaynaklara sahip bir adam olmadığını mı söylüyorsun?”

Bana ukala ukala sırıttı. “Sana reddetme şansı vermek istemedim.”

Ben doğru düzgün bir cevap veremedim kumandayı kapıp oynat tuşuna bastı. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk ve garip bir şekilde, bu seçeneği benim elimden aldığı için mutluydum.

Teklifi üzerinde çok uzun süre kafa patlatıp kendimi vazgeçirebilirdim ve sonra da pişman olabilirdim.

Rahatsız edici film oynarken aklıktan ölüyormuşuz gibi patlamış mısırı mideye indirdik ve bir şişe şarabın tamamını içtik. Ve gerçek bir centilmen gibi, patlamayan bütün mısır tanelerini yememe izin verdi.

Sonra bacaklarımı tutup kucağına uzatarak ayaklarıma masaj yaptı, bir yandan da filmin repliklerine eşlik ediyordu. Bu hareketi o kadar düşünmeden, o kadar içten yapmıştı ki gözlerim doldu.

Daha önce hiç kimse bana çiçek getirmemiş, bir film açmamış ve ayaklarımı ovmamıştı. Bu hayalini kurduğum bir şey bile değildi.

“Neden geldin?” diye sordum usulca, filmin başlamasının üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Başım biraz dönse de onu mükemmel bir netlikle görüyordum.

O da bana baktı. “Seninle vakit geçirmek istedim. Seni özledim.”

Bu basit bir cevaptı ama yine de kalbim küt küt çarpıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Eğilip ayağımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini tekrar filme çevirdi.

Dokuz yıl önce, çaresizce bir kaçış yolu aradığım ve bunu Cage’de bulacağımı umduğum o günden beri Cage’in dükkânı *Black Portal*’a gitmemiştim.

O da kaçmama yardım etmişti ama ihtiyacım olduğunu düşün-
düğüm kaçış bu değildi.

Şimdi yine burada, onun sıradan bir müşteriye televizyon satma-
sını izlerken kaçışımı onda bulduğumu fark ediyordum.

Film gecemizin üzerinden birkaç gün geçmişti ve sanırım haya-
tında hiç kimseyle bu kadar çok mesajlaşmamıştım.

Bundan sonra numaramı istemiş, kapımda belirmeden önce ara-
yacağına söz vermişti. İstemeye istemeye numaramı vermiştim ama
bana bu kadar sık mesaj atmasını beklemiyordum. Başta cevap ver-
mekte tereddüt etmiştim ama cazibesi telefonda da yüz yüze olduğu
kadar bağımlılık yapıyordu ve sonunda kendimi hiç düşünmeden
ona cevap verirken bulmuştum.

Tamamen yüzeysel bir şeydi, ikimiz de çok derine inmeye cesaret
edemiyorduk. Onun aklında bir sürü soru olduğunu biliyordum.
Bugün buraya geldiğimden beri, ona dikkatimi vermediğimi dü-
şündüğü zamanlarda bana içimi yakan bir merakla bakıyordu. Ama
ona bir şey söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum.

İtiraf etmem gerekir ki deli gibi korkuyordum.

Geçmişimden utanıyordum. Layla'dan vazgeçtiğim için utanı-
yordum. Ayrıca ondan binlerce kilometre uzakta mutluluğu bula-
mayınca koşarak geri döndüğüm için utanıyordum.

Belki biraz da bana kemiklerimi sızlatan dehşet dışında bir şeyler
hissettiren tek adamla, onunla daha önce yeniden iletişime geçme
cesaretini gösteremediğim için utanıyordum.

Tezgâhın arkasında oturmuş, çalışırken onu izliyordum. Var-
dijasının sonuna kadar ona eşlik etmem için beni davet etmişti.
Dükkânın sahibi olmasına rağmen, asıl hizmetlerini sunabilmek
için kendi yeteneklerinin gerekli olduğunu düşünerek çalışanlarıyla
birlikte bir çalışma programına sadık kalmaya çalışıyordu.

“Siz çok zekisiniz. Artık bu lanet şeyleri nasıl çalıştıracağımı bil-
miyorum ama torunum video oyunları için bu led ekran televizyon-
lardan bir tane almamı istiyor. O çocuk için her şeyi yaparım,” diye
bir şeyler anlatan yaşlı kadın, konuşurken kırışmış elini sallıyordu.

Cage sırtıttı ki bu büyük bir endişe sebebiydi. O her sırtıttığında,
zavallı kadının kalbinin durduğuna ve buruşuk yüzünü kontrol edi-
lemez bir gülümsemenin kapladığına yemin edebilirdim.

“Eh, o zaman ben kimim ki buna engel olayım? Size onu mutlu edecek en uygun maliyetli televizyonu göstereceğim. Güzel olur, öyle değil mi?”

Kadın titredi. “Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, genç adam.”

Yanımızdan uzaklaşarak beni Cage’in çalışanı Silas’la yalnız bıraktılar. İkimiz de birbirimize bakıp aynı anda gözlerimizi devirdik.

“Yaşlandıkça daha da çekici olması çok sinir bozucu,” diye homurdandı Silas, siyah saçlarını bir o kadar siyah gözlerinin önünden çekti.

O da yakışıklı bir adamdı ama gözü daha çok Cage’e benzeyen insanların üzerindeydi.

“Bu durum hâlâ faturalarını ödemesine yardımcı oluyor olmalı,” diye cevap verdim ama Silas haklıydı. Onu son gördüğümünden beri daha esrarengiz biri olmuştu.

Ki bu da kesinlikle sinir bozucuydu.

“Seni asla aşamadı, anlarsın ya,” dedi Silas dikkatimi tekrar kendisine çekerek. Kaşlarımı şaşkınlıkla çattığımda, “O gece yattığınızı kabul etmesi için yaklaşık üç yıl ve gerçekten sarhoş bir gece geçirmesi gerekti,” diye açıkladı. Kollarını savunmacı bir tavırla kaldırdı. “Bunun için ikinizi de yargılamıyorum. Her neyse, o zamandan beri başka kimseyi düşünemediğinden bahsedip durdu. Her gün senin dükkâna geri döndüğünü hayal ediyormuş. Sanırım bir bakıma sen gittiğinden beri seni arıyor, ortadan kaybolmana yardımcı olan o olsa bile.”

Kalbim acıyla sıkıştı. Bu duyguyu anlıyordum.

Gecelerce Alaska’ya taşınmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamıştım. Geri dönüp Cage’le farklı bir hayat yaşasaydım neler olacağını hayal ederdim.

Düşündüğüm kadar iyi olup olmayacağını. Ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirmiş, bir erkekle geçireceğim bir gece için hayatımın akışını değiştirmenin tamamen aptalca ve küstahça olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Daha önce hiç ilişkim olmamıştı, gittikten sonra da olmadı, o halde tek gecelik bir ilişkiden sonra hissettiklerimin normal olduğunu nereden bilebilirdim ki?

“Beni hiç tanıımıyordu,” diye toparladım sonunda, ikimizin birbirimize sürekli bu şekilde çekilmemiz için sahip olduğum tek bahaneye tutunmuştum. Sadece bir gecelikti. İnsanlar bu kadar çabuk âşık olmazdı ve aksini düşünmek delilikti.

“Hayatımızın bir noktasında ruh eşlerimizi hiç tanımayız. Ama bu onların bir gün ruh eşimiz olduğu gerçeğini değiştirmez. Bazen... bazen bunu sadece bilirsin.”

Kaşlarımı çatarak söylediği şeyi düşündüm.

Düşüncelerimi toparlayamadan Cage geri döndü ve dikkatimizi çekmek için ellerini tezgâha vurdu.

“Bir müşterim için halletmem gereken birkaç iş var, sonra gidebiliriz,” dedi. Ardından çenesiyle arka kapıyı işaret etti. “Benimle arkaya gelir misin?”

Gergince gülümseyerek Silas’a el sallayıp arka kapıya doğru onu takip ettim.

Midem gerginlikten kasılırken Cage’e her baktığımda onun bir kez yattığım bir adamdan daha fazlası olabileceğini fark ediyordum.

Ve bu son derece korkutucuydu.

Sonraki bir saat boyunca çalışırken onu izledim. Artık Maine’de yaşayacak olan bir müşterisi için yeni bir ehliyet üzerinde çalışıyordu. *Black Portal* sadece bir paravan şirketti çünkü onun asıl işi insanların ortadan kaybolmasını ve tamamen yeni bir kimlikle yeniden ortaya çıkmasını sağlamaktı. Yeni bir isim, vergi kimlik kartı, doğum belgesi ve ikametgâh.

Tıpkı benim için yaptığı gibi.

Yeni hayatlarını meşrulaştırmak ve herhangi bir insan kadar gerçek görünmesini sağlamak için neler yaptığını görmek büyüleyiciydi.

“Bu müşteri neden ortadan kaybolmak istiyor?” diye sordum en sonunda, işi bitmek üzereydi.

Gözlerini bana doğru çevirdi. “Kızının tecavüzcüsünü ve katilini öldürdü. Kefaletle serbest bırakıldı ama avukatı suçu için yirmi beş yıldan müebbet kadar hapis yatacağından emin.”

Dudağımı ısırdım. “Onun hayatını kurtarıyorsun.”

Cage omuz silktili. “Ben sadece bir hayatı olmasını sağlıyorum. Hepsi bu.”

Bilgisayarını kapattıktan sonra sandalyesini bana çevirdi.

“Hadi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu? Harika bir pizzacı biliyorum. Şimdiye kadar içtiğim en iyi birayı yapıyorlar.”

Burnumu kırıştırdım. “Biraya alerjim var.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yıkılmış gibi görünmesi dudaklarımda bir gülümseme belirmesine neden oldu.

“Senin adına acayip üzüldüm. Birkaç farklı kokteylleri de var.”

Omuz silktim. “Ben sadece pizza için buradayım. Bu saplantı için kendinle gurur duyabilirsin.”

Sırıtırken gözleri parlıyordu. “Birkaç saplantıdan kendimi sorumlu tutmak isterim ama tabii, pizzayla başlayabiliriz.”

Yanaklarım kızardı, iması çok açıktı. Aletinin de başka bir saplantı olabileceğini ima ediyordu ve lanet olsun ki çok haklıydı.

Hınzır sırtışı genişledi. “Hadi gel, küçük hayalet. Gidip o güzel küçük ağzını dolduralım.”

Ağzını kapattı ve elimi tutup gülerek beni peşinden sürükledi.

Ne pislikti ama.

Gerçekten yakışıklı bir pislik olduğu için şanslıydı.

6

MOLLY

ON DÖRT YIL ÖNCE

2008

Devrilen dallardan birine takılıp tökezlerken kıyafetlerim terden sıırıslıklam olmuş, buklelerim enseme birbirine karışmıştı. Nefes nefese yakındaki bir ağaca yaslandım.

Güneş doğmuş, batmış ve ikinci kez doğmuştu. Francesca'nın evinden kaçtığımdan beri yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Haziran ortasında bu sığağa maruz kalmak için çok uzun bir süreydi, en azından ağaaların gölgesi güneş ışığından beni biraz koruyordu.

Yüzümün güneşte yandığını ve domates gibi kızardığını bilmek için aynaya bakmama gerek yoktu. Yine de buraya kadar gelebilmiş-tim, biraz daha devam edebilirdim.

Layla için her şeyi yapardım.

Onun için her şeyi göze alırdım, yeter ki onunla olabileyim.

Uzakta, ağaaların arasındaki aralıktan bir bina görünüyordu. Aşırı hızlanan kalbim göğsümde teklediğinde birkaç saniye nefes alamadım. Gözümü bile kırpamıyordum.

Gözlerimi kapatırsam yok olacağından, sadece hayal gücümün bir ürünü olmasından deli gibi korkuyordum.

Eğer bu sadece bir illüzyonsa, beynimin beni acımasız gerçekliğimden korumak için yarattığı bir şeyse, galiba yanarak ölmeyi kabul edecektim ve böylece kül olduğumda geriye birleştirecek bir şey kalmayacaktı.

Aynı korku beni ilerlemeye zorlarken tekrar tökezledim ama bu kez sebebi devrilen dallar değil, saf çaresizlikti.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, akmasınlar diye uğraşırken burnum yanıyordu. Şimdi kendimi kaybedemezdim. Layla'yı tekrar bulmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Eğilmiş dallar ve yeşil yapraklardan oluşan mezarlık, yerini mavi, güneşli bir gökyüzüne bırakarak altındaki sakin banliyö evlerini ortaya çıkardı.

Ağzımı açtığımda çatlamış dudaklarımın arasından boğuk bir nefes kaçtı. Tekrar koşmaya başladım, bu sefer en yakınımıdaki eve doğru. Bu yeni boyanmış kahverengi panjurları olan şirin ve taba rengi bir evdi. Mutlu, beyaz çitlerle çevrili ve sıcak kucağında bir aile barındıran bir ev.

Ön bahçede çimlerini biçen bir adam, makinenin gürültüsünün altında sessizce mırıldanıyordu. Kırklı yaşlarında, koyu kahverengi tenli ve gür, beyaz sakallı bir adamdı. Kızgın güneşin altında çimleri biçerken terden kel kafası parlıyor ve tişörtü nemleniyordu.

“Yardım edin!” diye bağırdım ancak bu iki kelime kuru boğazımdan zar zor geçerken paramparça oldu.

Başını kaldırıp ürkek bakışlarını bana çevirdi, ona doğru hızla yaklaştığımı görünce gözleri daha da büyüdü.

“Yardım edin!” dedim tekrar. “Kaçırıldım, yardıma ihtiyacım var!”

Çim biçme makinesini hemen kapattı, ani sessizlik çaresiz çığlıklarımı güçlendirdi. Ayakkabılarımın yıpranmış tabanları ormanda olduğu gibi gevşek çimenlerde yere tutunmadığı için az daha takılıp düşüyordum.

Ellerini kaldırdı, beni durdurmak için miydi yoksa yakalamak için mi bilmiyordum ama yine de kendimi kollarına attım. Beni kollarımdan yakalarken ne kadar şaşırmış olursa olsun sıkı sıkı tuttu.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken bunu boğuk bir yardım çağrısı takip etti.

“Lütfen, bana yardım edin. Lütfen, lütfen!”

“Hey hey, sorun yok, güvendesin. Hadi... kahretsin, Latoya!” diye kekeledi, karısı olduğunu tahmin ettiğim kişiye umutsuzca sesleniyordu.

“Artık güvendesin, her şey yolunda... Latoya! Latoya, buraya gel!”

Kapı gıcirtısının ardından yumuşak bir ses duyuldu. “Neler oluyor? Kim o?” İkinci sorusunun son harfindeki telaşı hissederken bana doğru yaklaşan hızlı adımlarını duydum.

“O... o ormandan koşarak çıkıp yardım istedi,” diye açıkladı adam, kelimeleri birbirine karışıyordu.

“Kaçırıldım.” Hıçkırarak yüzümü adamın göğsüne gömdüm. Çam ve deri gibi kokuyordu, pis vücut kokusu ve sigaradan sonra o kadar güzel bir değişiklikti ki kollarının arasına iyice gömülmeme neden oldu.

“Aman Tanrım, onu içeri alalım, tatlım. Susuz kalmış gibi görünüyor!” Yumuşak, sıcak teni elimi sardığında tenimi karıncalandırdı. “Hey, her şey yolunda, hayatım. İçeri gel,” diye nazikçe ısrar etti.

Beni kocasından uzaklaştırmasına izin verdiğimde, hayatımda gördüğüm en sıcak, çikolata kahvesi gözlerle karşılaştım. Kısa, ipek gibi siyah bukleleri koyu kahverengi teninin etrafında uçuşurken bana çocuğu için endişelenen bir anne gibi bakıyordu.

“Ah, bir de güneşten yanmışsın! Hadi gel hayatım, seni biraz serinletelim.” Sonra kocasına baktı. “Bebğim, polisi ara. Eminim onun için çok endişelenen bir ailesi vardır.”

Ona, ailemden kalan tek kişinin kaybolduğumu anlayamayacak kadar küçük olduğunu söylemeye gönlüm elvermedi.

Beni içeri götürdüklerinde ciğerlerimdeki oksijen kesildi, içeriden yayılan soğuk hava vücudumda bir şok etkisi yaratmıştı. Doğrudan şirin bir oturma odasına yönlendirilirken dişlerim birbirine çarpıyordu ama tek hissettiğim büyük bir rahatlamaydı.

“Beklerken burada otur, tatlım. Sana biraz aloe vera ve taze limonata getireyim,” dedi Latoya kibarca.

Cansız bir ifadeyle yumuşak, boz kahverengi bir kanepeye oturdum. Taba rengi duvarları, odanın etrafına yerleştirilmiş pembe ve kahverengi çiçek desenlerini tamamlıyordu. Sağımdaki köşede, maun bir şöminenin yanında duran uzun bir lambadan yumuşak, sarı bir parıltı yayılıyordu; üstüne düz ekran bir televizyon monte edilmişti.

Latoya bir dakika sonra elinde bir şişe aloe verayla geri döndü. Usulca yanaklarıma ve burnuma biraz sürdü. Ondan yayılan anne şefkati gözlerimi yaşartıyordu.

“İşte böyle,” diye fısıldadı şefkatle. “Şimdi sen burada otur, ben hemen döneceğim.”

Kocası ön kapıdan içeri girerken o mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koştu. Adam beni görünce duraksadı ve kahverengi gözleri yumuşadı.

“Bitkin görünüyorsun, canım,” dedi adam. “Polis geliyor. Beklerken bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başımı sağa sola salladım, hayatlarına böyle korkunç bir şekilde girdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama bana sahip çıkışları için de çok rahatlamıştım.

“Adın ne hayatım?” diye sorarken karşımdaki kanepeye oturdu.

“Molly.”

“Bu güzel bir isim, Molly. Bana Devin diyebilirsin. Kaç yaşındasın?”

“Yirmi.”

Cevaplarım robotikti ve artık... *güvende* olduğum için hiçbir şey hissedemiyordum. Bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Sanki kendi bedenimde değilmişim gibi hissediyordum ve etrafımdaki her şeyi duyup görebiliyor olsam da hiçbirini anlamlandıramıyordum.

Devin bana sorular sormaya devam ettikçe kalbim hızlanıyordu. Gözümün önü kararırken bu yaptığımın iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Ya Rocco gelip Devin ve Latoya’ya zarar verirse? Bu beni onların ölümünden sorumlu yapar mıydı?

Gözleri açık ve cansız, kan gölünün içinde yatan Latoya ile Devin’in görüntüsü gözümün önünden geçti. Anlamsız ölümleri. Üstelik hepsi benim suçum olacaktı.

Burada olmamam gerekiyordu.

Ölümlerine sebep olacaktım.

O kadar hızlı ayağa kalktığım ki dizlerim kütledi. “Gi-gitmeme lazım,” diye kekeledim, nabzımın boğazımda çılgınca attığını hissediyordum.

Devin yavaşça ayağa kalkıp ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı.

“Hey hey, artık güvendesin, Molly.”

Ben onların yanında güvende olabilirdim ama onlar *benim* yanımda güvende değildi.

“Burada olamam. Peşimden gelecekler, senin ve karının zarar görmesini istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Poli...”

Kapıya doğru hamle yaptığımda az kalsın elinde limonata dolu bir bardak olan Latoya’ya çarpıyordum. Nefesini tutup tökezleyerek yoldan çekildi, buz ve içecek bardağın kenarından eline sıçradı.

“Özür dilerim! Onlar beni bulmadan gitmem lazım. Ya-yardı-mınız için teşekkür ederim!”

Latoya ağzını açtı ama o daha sesini çıkaramadan ben ön kapıyı açıp dışarı fırladım.

Sağa sola bakınırken sokağın boş olduğunu gördüm ama Rocco ve adamlarının burada olduğuna, göremediğim bir yerde gizlenip saldırmak için doğru ânı beklediklerine emindim.

Adrenalin tüm vücudumu kaplıyor ve kan dolaşıma tehlikeli seviyelerde toksin yayıyordu. Artık havanın sıcaklığını hissetmiyordum, sadece beni esir alan kişilerin eline düşeceğim için büyük bir panik hissediyordum.

Ön verandadan fırladım, Latoya’nın endişeli sesi arkamdan gelirken caddede koşmaya başladım.

Buralarda bir yerde bir otobüs durağı olması gerekiyordu, değil mi? Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, sormak aklıma bile gelmemişti. Yine de dağlar bu kadar farklı olduğuna göre artık Montana’da değildim.

Gözden uzak olmak için evlerin arka bahçelerine saklanarak caddede ilerlemeye devam ettim. Dakikasında bir polis arabası köşeyi döndü, muhtemelen Latoya ve Devin’in evine doğru gidiyordu.

Bir oyun parkının arkasına saklanıp geçmesini bekledikten sonra tekrar uzaklaştım. Birkaç metre daha koştuktan sonra dışarıda oyun oynayan küçük bir çocuk gördüm, ailesi ortalıkta görünmüyordu. Dokuz on yaşlarında olduğu anlaşılıyordu, üzerinde yüzme şortu ve atletle bir futbol topuna vuruyordu. Beyaz teni sıcaktan kızarmış, yanakları ve burnu kıpkırmızı olmuştu.

Ben ona doğru yaklaşırken bana boş boş baktı, Rocco her yerden beni duyabilecekmiş gibi hafif adımlarla ilerliyordum.

“Merhaba, ufaklık. Hangi eyaletteyiz?” diye fısıldadım, sürgülü cam kapının tam karşımda durduğu evine doğru bakıyordum.

“Oregon,” diye cevap verdi gelişigüzel bir tavırla, kristal mavisi gözlerinden merak okunuyordu.

Dudağımı ısırđım, evimden bu kadar uzakta olmak hoşuma gitmiyordu. Sanırım çok daha kötüsü de olabilirdi.

“Otobüs durağının nerede olduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Babama sorabilirim.”

“Olmaz!” diye fısıldadım, çocuk tam evine doğru gidecekken. Duraksadı, biraz ürkmüştü ama yine de merak ediyordu.

“Özür dilerim. Şey, şehir merkezinin nerede olduğunu biliyor musun?” diye sorarken paranoyam her geçen saniye daha da güçleniyordu.

Ya Rocco beni bu çocukla bulursa? Muhtemelen onu da kaçırlardı ve hepsi benim suçum olurdu.

Buradan gitmem *gerekiyordu*.

Düşünürken çenesini yukarı kaldırıp dişlerinin arasındaki boşlukları ve iki farklı büyüklükteki ön dişini gösterdi. Dudakları sanki vişne suyu içmiş gibi parlak kırmızıydı.

Lanet olsun, çabuk olsana. Hayatın tehlikede!

“Sanırım şu tarafa gitmelisin...” Kolunu arkasına doğru uzatarak tam karşıma işaret etti. “Sonra da bir *McDonald’s* göreceksin, sanırım orası şehir merkezi.”

Boktan yol tarifini omuz silkerek bitirip, *yeterli mi?* der gibi baktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Pek bir gelişme olmamıştı ama en azından doğru yöne gittiğimi biliyordum.

“Teşekkürler, ufaklık.” Başını okşayıp yoluma devam ettim. “Ah, ayrıca yabancılarla konuşma!” diye bağırırken arkamı döndüm.

“Ama sen bir yabancısın,” diye cevap verdi yüksek sesle.

Ve seni kolayca öldürtebilirdim.

Bunu ona söylemedim, bu kötü dünyadaki dehşeti ona anlata-mayacak kadar uzaklaşmıştım. Yapabileceğim tek şey, ebeveynlerinin benimkilerin aksine onu bundan korumasını umut etmektir.

Çünkü benimkiler... beni Francesca’ya satanlar, benim annem ve babamdı.

Ve aynısını Layla’ya yapmalarına izin verirsem mahvolurdum.

7

CAGE

GÜNÜMÜZ

2022

Sol ayağımı ayak dayama yerine koyup arabayı Molly'nin evine doğru giden uzun çakıllı yola doğru sürdüm. Ya da sanırım *Marié'nin* evine, gerçi ona asla böyle hitap etmeyecektim. Dokuz koca yıl önce onun içindeyken tekrar tekrar inlediğim isim Molly'ydi. Ve en yalnız hissettiğim saatlerde hâlâ aklıma gelen isim.

"Beni uyarabilirdin," diye hırladım telefonda. Molly'nin evine ilk teslimata gittiğimden beri o pisliği arıyordum ve tesadüfe bakın ki meşguldü.

"Bu benim hatamdı," dedi Legion, sesi her zaman olduğu gibi derin ve ruhsuzdu. "Onunla bir bağ kurduğunu fark etmemiştim."

Adi herif. Kesinlikle laf sokuyordu.

"O zaman neden ona benim geleceğimi söylemedin? Şaşırmış görünüyordu."

"Söylemem gerekirdi," diye kabul etti. "Ona, iyileşene kadar Eli'nin yerine yakın arkadaşlarımdan birinin geleceğini ve senin güvenilir biri olduğunu söylemiştim. Bana güvendiği için ismini sormadı."

Derin bir iç çektim. "Neden bana onun geri döndüğünü söylemedin?"

Söylemediği için çok kızgındım. Onu gizlemek ve korumak için yaptığım her şeyi boşa çıkardığı için değil. Hayır, geri döndüğü ve ulaşabileceğim bir yerde olduğu halde benim bundan hiç haberim olmadığı içindi. Molly bana bir bok borçlu değildi. Gerçi, egomun küçük bir parçası beni tekrar görmek istemesini umuyordu. İstemediği gerçeği, sırf böyle hissettiği için ne kadar yanıldığını kanıtlamak

istememe neden oluyordu. Ve sorun şu ki ona sahip olmama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum ama bunun beni durdurmayacağını biliyordum.

Bunların hiçbirinin Legion'la bir ilgisi yoktu. Tam olarak yoktu. Molly'yi işe almış olabilirdi ama eskiden kızın kim olduğu Legion'ı pek ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren tek şey çalışanlarının şu anda kim olduğuydu.

“Döndüğünü söylemem gerektiğini bilmiyordum,” diye karşı çıktı duygusuzca.

Nefesimin altından homurdandım. “Neden geri döndü?”

İç çekti. “Hatırladığım kadarıyla, buradan gitmeden önce evlatlık verilen bir kız kardeşi var. Sanırım Montana'ya dönmesinin bununla bir ilgisi olabilir,” dedi Legion.

Yavaşça soluk verdim. Onunla sadece bir gece geçirmiştım. Açıkçası çok fazla konuşmamıştık. Yine de o kaybolduktan sonra çıkan haberlerden çok küçük bir kız kardeşi olduğunu öğrenmişim. Sanırım adı Layla'ydı.

Yani Molly kendisine bu kadar sıkıntı veren bir yere dönmek istiyorsa, bu ancak Layla kadar önemli biri için olurdu.

“Kız kardeşinin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” diye cevap verdi kısaca.

Bekledim ama detay vermedi.

“Legion,” diye hırladım, sabrım tükeniyordu.

“Bu bilgiyle ne yapacağın konusunda endişelenmeme gerek var mı?”

“Hayır.”

Bir süre sessiz kaldı ama bıkkın bir şekilde nefes verdiğini duyduğumda kazandığımı anladım.

“Şu an on beş yaşında ve iyi, varlıklı bir aileyle birlikte yaşıyor. Bu meseleye bulaşmaman gerekiyor, Cage.”

Molly isteseydi kardeşini seve seve kaçırırdım ama bunu ona söylemedim. Belli ki bu Legion'ı endişelendirecekti.

“Anlaştık,” diye cevap verdim. “Teşekkürler dostum. Teslimat tamamlandığında haber veririm.”

Telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıp ağır, derin bir nefes daha verdim. Molly hakkında her şeyi öğrenmek için içimde inkâr edile-

mez bir arzu vardı. Layla neden evlatlık verilmişti? Molly kardeşini geri istediği için mi dönmüştü? Ya da Layla on sekiz yaşına geldiğinde onun yanında olmak için mi?

Bu saplantı benim için epey tanıdıktı.

O ilk kaçırıldığında hissettiklerime çok benziyordu. Kaybolmasının ve ona ne olduğunun yarattığı karmaşa... davası beni inanılmaz derecede etkilemişti.

Bir anda ortadan kaybolmakla kalmayıp hemen öncesinde aklını yitirmiş gibi görünen bir kız.

Görüntüler onu benzin istasyonuna girerken gösteriyordu ve beş dakika sonra güvenlik kameralarının göremediği bir şeyden kaçıyor-du. Yere bir şeyler fırlatıp etrafı darmadağın ederken tehlikede olduğu her halinden belli oluyordu. Derken sanki biri onu sakinleşmek zorunda bırakmış gibi görünüyordu.

Daha rahatsız edici olan ise kameraların onu benzin istasyonundan çıkarken göstermemesiydi. Arka kapının önündeki kameralarda da bir şey yoktu; o kapı hiç açılmamıştı ve Molly'nin dışarı çıktığı görülmemişti.

Saat 21.02'de tezgâhın arkasındaki adama el sallamış, arka kapıya doğru yürümüş ve bu da dünyanın Molly'yi gördüğü son an olmuştu.

O kadar etkileyici bir görüntüydü ki büyülenmişim.

Fakat şimdi hissettiğim bu saplantı aynı saplantı değildi. Hayır, *tam olarak* onunla tanıştığımda hissettiğim şeydi. Ona *sahip* olduğumda.

Büyüleyici gözleri ve sürekli çatık kaşları olan, dudaklarının şeklini kalıcı olarak değiştirecek kadar derin bir hüznü taşıyan kız.

Geceyi, ağzını benimkine uyacak şekilde yeniden şekillendirene kadar dilimi yay gibi dudaklarında gezdirerek geçirmiştim. Çünkü ben onun içinde olduğum sürece, onun hüznü benim saplantım karşısında güçsüz kalacaktı. Üstelik benim için yaratılmamış hiçbir parçası kalmayacaktı.

Çiftliğine yanaştığımda evinin tek penceresinden yayılan ışıltıyı gördüm. Onu son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti ve evine tekrar habersizce gitmemek için kendi kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Acaba bu ışık yatak odasından mı geliyordu? Şimdi, pencerenin arkasında gizlenen çıplak bedeninin silüetini hayal etmeden gözlerimi kaçırımıyordum. Ellerimi dolduracak kadar büyük, dik göğüslerinin kıvrımlarını ve o gece ağzımı zorlukla ayırabildiğim o tozpembe meme uçlarını. Dolgun poposunun, kaygan bacaklarına doğru uzanan kıvrımları...

Siktir.

Aletim fermuarımı acı verici şekilde zorlarken fermuarı açıp kendimi fanteziye kaptırmak için can atıyordum. O kadar da müstehcen değildi ama bir yanımda onun olgunlaşmış vücudunun şu anda nasıl görüldüğünü tahmin etmek istemiyordu. Çünkü kendi kendimi zaten çok yakında öğreneceğime ikna etmiştim ve onu herhangi bir önyargıya kapılmadan tanımak istiyordum.

Onu neredeyse on yıldır görmemiş olmamın tek iyi yanı bu olabilirdi. Onu yeniden ilk kez deneyimleyebilecektim.

Cebime uzanıp nikotin sakızı paketimi çıkardım ve sinirlerimi gevşetmek için bir tanesini ağzıma attım. Sonra tam ben arabadan inerken o da ahırın içinden çıktı.

Bana dikkatle baktı, bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi.

“Kaç tane?”

“Bu gece sadece bir tane.”

Tek kelime etmeden topuğunun üzerinde dönüp ahırın içinde kayboldu.

Kalbim küt küt çarparken artık nedenini bile bilmiyordum. Sanki suçlarımın en kötüsünü işlemeye hazırlanıyormuşum gibi, kemiklerimdeki çatlakların arasında bir beklenti birikiyordu.

Belki de öyleydi. Yine de sikimde bile değildi.

Tıpkı geçen seferki gibi cesedi bagajımdan çıkarıp Molly'nin ahırına taşıdım. Ben cesedi metal masanın üzerine bırakırken o koruyucu giysisini giyyordu.

Sessizlik ağır ve elektrik akımlarıyla doluydu. Eğer başparmağımı yalayıp havaya kaldırırsam, birkaç saniye içinde şimşek çaktırıbilirdim. Bu durumu kendi lehime nasıl kullanabilirdim?

Tıraş makinesinin gürültülü uğultusu düşüncelerimi dipsiz kuyudan çıkarıp başka birinin saçını kesen ve onu parçalamaya ha-

zırlanan kadının ellerine götürdü. Kadını çoktan soymuştu ve ben bunu fark etmemiştim bile.

Merakla onu izlerken, televizyon dükkânıma girip omuzları içe çökmüş bir halde yardım isteyen ve her adımında gözleri omzunun üzerinden arkasına bakan yirmi beş yaşındaki kızı hatırlıyordum. Şu anda, çok sakın ve kendinden eminmiş gibi duran kadını. Bir zamanlar tanıdığım haliyle öyle bir tezat oluşturunuyordu ki... Şu anda kim olduğunu öğrenmek için içim içimi yiyordu.

Kadının kafasını tıraş etmeyi bitirip dişlerini hızlı ve titiz bir şekilde söktü; bunu o kadar kusursuz bir şekilde yapmıştı ki ne kadar tecrübeli olduğu anlaşılıyordu.

Cesedin kafasını testereyle kesmeye başladığında, ona olan hayranlığımın yoğunlaştığını hissetmekten kendimi alamadım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir insanı parçalara ayırma konusundaki becerisini çekici buluyordum.

“Ne yaptı?” diye sordu, kafayı kesmeyi bitirdikten sonra.

“Öz çocuğunu erkek arkadaşına sattı. Adam uyuşturucu alışkanlığının bedelini kızının bedeniyle ödeyecekti.”

Duraksadı, titreşimli bıçak kadının bacağından bir santim uzaktaydı. Aleti öyle bir sıktı ki lastik eldivenleri gücünden gıcırdadı, Molly hareketsiz kalmaya devam edince endişeyle kaşlarımı çattım.

“Molly.”

Hafifçe yerinden sıçradı, sonra aceleyle kadının bacağına kalçasından ayırma işine devam etti.

“Erkek arkadaşı nerede?” diye sordu, ses tonu sertti.

“Legion’da. Sanırım yakında onun cesedini de getiririm.”

Başını sallayarak ikinci bacağına doğru yöneldi.

“Peki ya kız?”

“Muhtemelen Z’nin bölgesinde.”

Başını, çıkık elmacıkkemiklerini ve dolgun dudaklarını görebileceğim kadar çevirdi. Kırmızılık solgun tenini benek benek sararken yanaklarındaki hafif çil lekelerini de koyulaştırmıştı.

“Benim için nerede olduğunu öğrenir misin?” diye sordu usulca.

Genç kızın durumuyla ilgili bir şey Molly’nin sinirlerine dokunmuş, bu da kızın geçmiş hakkında daha fazla bilgi edinme merakını alevlendirmişti.

“Öğrenebilirim,” dedim, bu onu kanlı görevine devam etmesine yetecek kadar tatmin etmişti.

Arkamdaki domuzlar kan kokusu onları heyecanlandığı için gürültü çıkarıyordu.

“Onu özellikle araştırmamı istemenin bir nedeni var mı?” diye sordum, en ufak bir ipucu için çaresizce.

Cevap vermedi. Ta ki kadının tüm uzuvlarını gövdesinden ayırmayı bitirene kadar.

“Bir önemi yok. Sadece güvende olduğunu bilmek istiyorum.”

Sorumu geçiştirerek beni karanlıkta bırakıyordu ki bu da ruhumun içinde gizlenen şeytanı daha da hareketlendiriyordu. Yönetemediği bir karanlıkta kalmaktan hoşlanmayan canavarı.

Daha şimdiden karanlığın içime işlediğini, parmaklarımı sıktıkça çatırdadığını hissedebiliyordum.

Birinin ona, özellikle de o küçük kızın zarar gördüğü şekilde zarar vereceği düşüncesi, beni bir anda kana susamış bir canavara dönüştürebilirdi. En kötüsü de canının yandığını *biliyor* olmamdı. Onu her kim kaçırdıysa bedenine saygı duyulan bir yere götürmediğini biliyordum.

Molly onları çoktan ortadan kaldırmış bile olabilirdi. Ama yapmadıysa, onları kendi ellerimle öldürmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

“Molly,” diye uyardım, ses tonum öfkeyle derinleşmişti.

Tıpkı kadının çocuğuna karşı işlediği suçları ilk söylediğimde olduğu gibi donup kaldı.

“Aynı şey senin başına da mı geldi?” diye sordum cesurca.

Saplantım, bana hayatıyla ilgili en ufak ayrıntıyı bile anlatmamasını kabullenemiyordu. Geçmişini, Alaska’ya kaçmasının ve geri dönüp domuzlarını pedofillerle besleyerek geçinmeye karar vermesinin nedenlerini.

Yeterince uzun süre beklemiştim ve içimi yakan soruları daha fazla saklamak istemiyordum.

“Bunun bir önemi yok, Cage,” diye tersledi ve koruyucu gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Gözünün altındaki beyaz diş izleri, cildinin kızarıklığının altında belirginleşmişti.

Bu, yaşadığı dehşetin bir kanıtıydı.

Kesik kafayı alıp içinde canavar gibi bir domuzun beklediği ağıla doğru yürüdü ve kafayı içeri fırlatırken dönüp bana hiç bakmadı.

Domuz hiç vakit kaybetmeden kafatasını parçaladı. Ağılın hemen yanında durduğum için Molly öfkeyle masaya doğru yürürken kan sıçramasın diye birkaç metre uzağa çekildim. Aynı işlemi gövde ve bacaklarla tekrarlarken onu sessizce izledim.

Hemen hemen boşalmış olan masadaki kollardan birini kaptığı gibi bana doğru yürüyüp onu ağıla fırlatmaya hazırlanırken sabrım tükendi. O bunu yapmadan önce kolunu yakaladım. İçgüdüsel olarak mı, yoksa sinirlendiğinde insanları yedek uzuvlarıyla dövmeyi sevdiği için mi bilemesem de kolu bir anda fırlattı ve kanlı kol kafama doğru savruldu.

Eğilerek ondan kaçtım ama yüzüme sıçrayan kandan kurtulamamıştım. Bileğini tutup yakıcı bakışlarına karşılık verdim.

“Seni kızdıracak bir şey mi söyledim, küçük hayalet?” diye sordum hınzırca.

Hırlayarak kolunu çekiştirdi ama elimden kurtulmayı başaramadı.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bakarken tekrar kaçmak istiyor gibi görünüyordu. Kaçış moduna geçmişti ve onu avlamaktan hiç çekinmezdim.

“Buna hakkın yok!” diye bağırdı, bana ateş püskürürken nefes nefese kalmıştı. “Hayatıma geri dönüp benden bir şeyler isteyemezsin. Yapabileceğin tek şey bana domuz yemi getirmek ve sonra da *gitmek*.”

Yeşil gözlerindeki ateş büyüleyiciydi. Siktir, öyle bir büyülenmiştim ki.

“Nefesimi kesiyorsun,” diye mırıldandım.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken birkaç dakika sessiz kaldı.

“N-ne? Neden böyle söyledin?”

Çünkü oksijen ciğerlerimi doldurduğu sürece isteyeceğim her şeyin onda olduğuna kendimi ikna etmek için ihtiyacım olan tek şey onun gözlerine bakmaktı. Onunla tanıştığım gün bunu iliklerime kadar hissetmiştim. O zamanlar bile ruhum onun diğer yarım olduğunu hemen anlamıştı.

“Çünkü ben sana her şeyi anlatırdım,” diye cevap verdim. “Senden gizleyebileceğim tek bir şey bile yok. Özellikle de sen lanet derecede güzel görünürken.”

Elleri gevşedi, şaşkınlığı zarif yüzünün her santimini kaplamıştı.

Bundan faydalanıp kesik kolu onun elinden çekip aldım. Sonra da ahırın öbür ucuna, domuz ağullarından birine fırlattım.

Başını yana çevirdi, görünüşe göre kendini toplamaya çalışıyordu.

“Plastiğin dışına taşan her bir damla kanı bulup temizleyeceksin. Burası aktif bir suç mahalli ve yemekleri bittiğinde asla öyle görünmemeli.”

Sırıttığımda bakışları ağzıma odaklandı, kendi dudakları da bilinçsizce aralandı.

“Bu henüz gitmeme izin verilmediği anlamına geliyor olmalı,” dedim yavaşça.

Söylediğim hoşuna gitmeyince burnunu kırıştırdı, sonra tekrar bileğini elimden kurtarmaya çalıştı. Onu bırakmadım, *bırakmayacaktım*. Onu tutmak öyle bir bağımlılık yapıyordu ki henüz buna doymamıştım.

“Bırak beni, Cage,” dedi nefes nefese, kolunu daha ısrarlı bir şekilde çekiştiriyordu.

“Bunu daha önce bir kez yaptım,” derken onu sertçe göğsüme çektim. Nefesi göğsüme çarptığında kaslarım alev yandı. Ağzımı kulağına götürerek tüm vücudunu kaplayan bir ürperti yarattım. “Bir daha yapmayacağım.”

“Cage,” diye ciyakladı, dudaklarım çoktan zarif bir altın *piercing*’in olduğu kulağının yumuşak dış yüzeyinde gezinmeye başlamıştı. Teninin bu kısmına kan bulaşmamıştı ve ben de bundan faydalanmayı planlıyordum. Dilimi *piercing*’e değdirdiğimde boğazından savunmasız bir ses daha yükseldi.

Onu bu kadar heyecan verici yapan da buydu zaten. O savunmasız *değildi* ama bu rolü oynaması deli gibi hoşuma gidiyordu.

“Bunu yapamayız,” diye directti, sözleri güçsüz ve inandırıcılıktan uzaktı.

“Bunu da mı?” diye sorup *piercing*’i dişlerimin arasına alarak hafifçe emmeye başladım.

Diğer elini göğsüme koyduğunda kanlı eldiveni tişörtümü kırmızıya boyadı.

“Şimdi bunu yakmamız gerekecek,” diye fısıldayarak geri çekildim. Yavaşça yutkundum, sesini duyabiliyordum ama çok alçaktı.

Kendini ânında toparladı ve sonra boğuk bir sesle, “O zaman çıkar şunu,” diye mırıldandı.

Benimle dalga geçmediğinden emin olmak için onu dikkatle inceledim ama bakışlarını kalbimin üzerindeki kanlı el izinde ayırmıyordu. Yalan söylüyor, onu bıraktığım anda kaçmayı planlıyor olabilirdi.

Kovalamacanın benim için sorun olmayacağına karar vererek parmaklarımı teker teker bileğinden çektim.

Göğsü inip kalkarken aletim fermuarıma baskı yapıyordu, elbisesinin altında göğüs uçlarının ne kadar sertleştiğini hayal edebiliyordum. Bunu öğrenmeye kararlıyım.

Onu dikkatle izleyerek, deri ceketimi ağır ağır çıkardım; kan değdirmeyecek kadar deneyimliydim. Sonra da tişörtün arkasından tutup yumuşak kumaşı başımın üzerine doğru çektim.

Yakıcı bakışları ânında çıplak göğsüme, oradan da karnıma doğru kaydı ve uğruna canım çıkana kadar çalıştığım kasları inceledi. Çalıştığım sektör zayıf kaslara ve güçsüzlüğe izin vermiyordu. Suçlular benim müşterilerimdi ve her an kendimi savunmak zorunda kalabiliyordum. Bunu yapmak zorunda kaldığım pek çok zaman *olmuştu*.

Çıplak tenimin her santimini incelerken dilini çıkarıp altdudağını ıslattı.

“Ben...” Dudaklarını tekrar yaladı ama bu kez gergin bir tavırla. “Eskiden bu kadar kaslı olduğumu hatırlamıyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bebeğim, beni en son üstsüz gördüğünde yirmi yedi yaşındaydım. O zamandan beri çok şey değişti.”

“Doğru,” diye mırıldandı, bir kez daha karşısındaki görüntüye dalıp gitmişti.

Nefesi boğazında düğümlenirken, şeytani gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak aramızdaki boşluğu kapattım.

“Bana sende nelerin değiştiğini göstermeni istiyorum ama aynı kalan şeyleri de görmek istiyorum.” Bir sonraki yutkunuşunu duya-

bildim. “Boşaldığında memelerinin arasındaki o nokta hâlâ kızartıyor mu?”

Göğsümü onunkine çarptım, tatlı vanilya ve tarçın kokusunu içime çekerek onu kışkırttım. Bakırın o eşsiz kokusuyla karışarak onu daha da cazip hale getiriyordu.

Molly kana bulanmış haldeydi ve ben de onun beni kana bulaşmasını istiyordum.

Sendeledi, dudaklarından minik bir inilti çıkardığını duydum. Bu korkudan ya da zayıflıktan değildi, duygularıyla mücadele eden bir kadından geliyordu.

O bunun kötü bir fikir olmasının nedenlerini daha fazla düşünmeden, boynuna kadar çektiği fermuarı tutup aşağı indirdim, düzensiz nefeslerinin arasındaki tek ses parçalanan dişlerinden geliyordu.

Kumaş ortadan ikiye ayrılarak ince, beyaz bir atletin örttüğü iri göğüsleri ortaya çıkardı. Kumaşı üzerinden silkip atarken büyük eldivenleri sarı takımla birlikte zahmetsizce yere düştü. Ardından, bacaklarından tamamen çıkardığında minicik siyah şortunu ve sıkı, uzun bacaklarını sergiledi.

Uzun boyluydu, en az 1.75 boyundaydı ve enfes kıvrımlara sahipti. Benim için tek bir sikik kusuru bile yoktu. Ufak tefek tüm özellikleri sadece benim için tasarlanmıştı.

Altdudağını ısırarak siyah lastik çizmeleriyle birlikte kıyafetin içinden çıktı ve onları kenara fırlattı.

Yalınayak ve savunmasız haldeydi ama yine de eğitimli bir katil gibi duruyordu ve en değerli silahının elleri olduğunu biliyordum.

Lanet olsun, o kadar *güzeldi ki*.

Ağıllardan gelen yüksek sesli bir patırtı gergin sessizliği bozarak Molly'nin irkilmesine neden oldu. Domuzlar tekrar yem istiyordu.

“Hepimiz açız, bebeğim. Önce hangimizi doyuracaksınız?” diye sorarken dilimi sinsi sinsi altdudağımda gezdiriyordum.

Açlıktan *geberiyordum*.

Kasıtlı olarak uzaklaşıp metal masaya doğru ilerlerken meydan okuyan bakışlarını üzerimden ayırmadı. Kendi bakışlarımın ne kadar saldırgan olduğunu hissedebiliyordum ama yanaklarına yayılan kızarıklık benim avım olmaya hayır demeyeceğini gösteriyordu.

Masada kalan son vücut parçasını, diğer kolu kaptı. Sonra onu iki domuzun hevesle son yemeklerini beklediği ağıllardan birine doğru götürdü. Diğerleri hâlâ gövde ve bacakları yemeye devam ediyordu.

Göz temasını koruyarak kolu uzatıp ağıla bıraktı, onlar parçaladıkça samanların üzerine kan sıçırıyordu.

Ona doğru yaklaştım, altdudağı endişeyle titrerken ve elleri kıpırdanmaya başlarken kanım kaynamaya başlamıştı.

“Biliyor musun, evcil hayvanların tüm bu gergin enerjiyle seni saniyeler içinde parçalara ayırırdı,” diye keyifli bir ses tonuyla yorumda bulundum.

Gözlerini kısıtı. “O halde kendimi nasıl savunacağımı bildiğim için çok şanslıyım.”

Sırıttım, tavırlarım da niyetim kadar şeytaniydi.

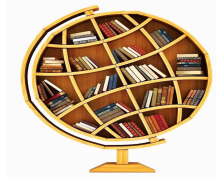
Etrafından dolandım, kulağına fısıldamak için eğilirken göğsümü sırtına yasladım. “Çok korkutucu olmalısın.”

“Öyleyim,” diye cevap verdi ama nefes nefese kalmıştı ve omurgasından aşağıya doğru bir titreme daha yayılıyordu.

Mırıldanarak uzandım ve bukle bukle saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırdım.

Yine titredi.

“O zaman göster bana, benim küçük hayaletim.”

8

MOLLY

GÜNÜMÜZ
2022

At gözlüğüyle bakıyordum.

Yalnızca bir parça ışık vardı ve ben onun iddialı sözlerini idrak ederken o küçük küre bulanıklaşıyordu.

O zaman göster bana.

Kendimi buna mecbur kalacağım bir duruma sokmak istemediğim için hiç kullanmadığım yılların pratiğini ona göstermemi istemişti. Ama işte yine de buradaydım.

Arkamdaki tehlikeli adam nasıl biri olduğumu görmek istiyordu. Verebileceğim en dürüst cevap bakmaya cesaret edemediğim travma, üzüntü ve yaralardı. Ama hâlâ onları hissediyordum.

Tıpkı ensemde soluyan avcıyı hissettiğim gibi.

Birkaç dakika bekledim, her saniye nabzım hızlanıyordu ve sonra belimi büküp dirseğimi ağzına doğru savurdum.

Geriye doğru çekildiğinde dirseğim onu sıyrıp geçti ama bu sadece dikkatini dağıtmak içindi. Kendini başka bir şeye hazırlamadan topuğumu ayağına vurdum ve sendelemesine neden oldum. Sonra üzerine yürüdüm, hem dikkatini ellerimde tutmak hem de onu oyalamak için stratejik olarak arka arkaya vururken atik davrandım.

Yumruklarımı kafasına doğru savuruyordum, o da beni engelliyordu ama ayağımı çoktan bileğine dolamıştım ve bir saniye sonra sırtüstü yere yığılırken bacakları havaya kalktı.

O daha ne olduğunu anlayamadan üzerine çıktım ve ağzından bir homurtu kaçtı. Ama çabucak toparlandı ve ben daha gözümü kırpamadan beni naylonun üzerine serdi.

Dudaklarımın arasından bir nefes kaçtı ve kuyruk sokumum kalkana kadar bacaklarımı havaya savurdum, onu bir kol mesafesinde tutmak için bacaklarımı başının etrafına sardım.

Uyluklarımı iyice sıkıldığında dudaklarında müstehcen bir gülümseme oluştu.

“Bu gelişmeye kızdığımı söyleyemem,” diye mırıldandı.

Ben cevap veremeden karın boşluğumdan tutup sıkarak gıdıkladığım bir noktaya dokundu ve yerimden sıçrayarak bacaklarımı gevşetmeme neden oldu. Başını çabucak kurtarıp beni yüzüstü çevirdi.

Tam dizlerimin üzerine kalkmayı başarmıştım ki kolunu boğazıma dolayıp sırtımı ön tarafına doğru sıkıca bastırdı. Diğer eli karınımda şehvetli bir şekilde süzülerek göğüslerimin üzerinde durdu. Yine de bu, kadınlığımın beklentiyle sıkışmasını ve onu dolduracak bir şey aramasını engellemedi.

“Çok gerginsin, bebeğim. Seni rahatlatmama mı ihtiyacın var?” diye tahrik etti, derin sesi o kadar vahşi ve sertti ki omurgamdan aşağı bir ürperti süzülmesine neden oluyordu.

Nefesim kesilirken hareketsiz kaldım, kafamda yapabileceğim farklı hamleleri ölçüp biçiyordum. Sert aletini arkama bastırıyor ve bana bu dövüşten ne kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Hırslayarak başımın arkasıyla burnuna vurduğumda homurdandığını duydum. Kolu, altından sıyrılıp dönmeme ve kıkına yapışıp ikinci kez üzerine çıkmama yetecek kadar gevşedi.

Burnundan bir damla kan akıyordu ama nedense bu beni daha da iştahlandırmıştı. Tıpkı domuzlarım gibi, onun kanını görmek de beni vahşileştiriyordu.

Elleri kalçamı iki yanından kavrayıp beni kendine doğru çeken aletini klitorisime sürttü ve vücudumda şok etkisi yaratan bir zevk dalgasına sebep oldu.

Boğazından sessiz bir inilti, dudaklarımı dudaklarına yapıştıran ânında yutmaya çalıştığım bir ses döküldü.

Ciğerlerindeki nefesin kesildiğini biliyordum ve onu geri almasına izin vermeye niyetim yoktu.

Boğazında bir hırıltı yükselerek dişlerime çarptı ve hemen sonrasında altdudağımı sertçe ısırıldı. Bu sadece onu daha sert öpme-

me neden olurken o da buna on kat tutkuyla karşılık verdi. Elleri buklelerimin arasına dalıp onları sıkıca kavıyor, başımı sabit tutup dudaklarını benimkilerin üzerinde istediği gibi gezdirmek için ellerini kullanıyordu. Ben farkına bile varmadan kontrolü tamamen ele geçirmişti ve onu durdurmak için elimden bir şey gelmiyordu.

Bir erkeğin temasına karşı kendimi savunmak için çok çalışmış-
tım ama Cage'in tek bir öpücüğü beni felç etmişti.

Tıpkı söz verdiği gibi, açlıktan ölüyormuş gibi davranıyor, dilini ağ-
zıma sokup günahkârca dilime doğru kıvrarak beni yiyip bitiriyordu.

Beyaz tişörtümü yırtıp kumaşı ikiye ayırarak hoyratça üstümden
çıkartırken kendimi tamamen ona kaptırmış durumdaydım. Sporcu
sutyenim de onun ateşli dokunuşuna kurban gittiğinde onu da ba-
şımın üzerinden çekip fırlattı.

Elleri ânında göğüslerimi kavradı, dişlerini benimkilere geçirdi.

"Tadına bakmama izin ver," dedi sertçe, sesi sanki ruhu, cehen-
nemin kralı tarafından ele geçirilmiş gibi çıkıyordu.

Sıcak ağzım meme uçlarımdan birinin etrafına sarmasına yete-
cek kadar ona sürtündüm, dili gergin göğsümün etrafında gezindik-
ten sonra dişleri yumuşak etimi ısırdı.

Sırtım kavislenirken elimi kafasındaki kısa saçlara doğru götür-
düm ve hissettiğim acı arttıkça bağırdım.

Tam çok fazla gelmeye başlarken beni bıraktı ama hemen sonra
hırpalanmış meme ucumu tekrar ağzına alıp uzun, özenli dil darbe-
leriyle acımı hafifletti.

Boğazımdan hırıltılı ve verdiği zevk yüzünden kesik kesik sesler
çıkıyordu. Eğer bedenim bir imparatorluk olsaydı, Cage bana karşı
güçlerinin altında yerfe bir olacağım ilahi bir savaş açmış olurdu.
İçimizdeki tanrılar yorulmuştu ve şeytanın yalnızca benim için ya-
rattığı bir cehenneme teslim olmak rahatlatıcıydı.

Cage tekrar geri çekildi ve tam başka bir emir verecekken yü-
züme, boynuma, karın boşluğuma ve Cage'in göğsüne kan sıçradı.

Ürkek bir çığlık atarken Chili'nin parçalanmış kadının kalçasını
deştiğini gördüm.

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmış bir şekilde Cage'e döndüm ama
onun nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir duyguyla bana baktığını

gördüm. Yine de bu duygunun güçlü, kontrolsüz ve daha önce gör-
düğüm hiçbir şeye benzemeyen bir şey olduğunu biliyordum.

“Lanet olsun, sen inanılmazsın,” dedi boğuk bir sesle.

İçgüdüsel olarak kendime baktım; göğüslerim, aralarındaki boş-
luk ve karnım kan izleriyle kaplanmıştı.

Dehşete kapılmam gerekiyordu ama bakışlarımı tekrar Cage’e
çevirirken hiç de öyle hissetmiyordum. Klitorisim zonkluyordu ve
uyarılma hissi içimin derinliklerinde birikmişti. Onun aletine sür-
tünme dürtüm ne kadar baskın olursa olsun şimdilik bu histen uzak
duruyordum.

Yüzüme ıslak bir şey sıçradı, sonra kıpkırmızı bir damla kan ya-
nağımdan çeneme süzülüp göğsüme düştü, Cage tüm bunları dik-
katle seyrediyordu.

Kalçalarımı kavrayıp sertçe sıktı. Canlandığımı hissederek siyah
ojeli tırnağımı göğüs ucuma sürttüm, bakışları göğsüme inerken
ağzım merakla aralandı. Gözleri, içindeki orman yangını gibi ko-
yulaşarak alevler kadar güçlü bir açlıkla karardı. Bir yangının içine
girmeye hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Alaycı bir tavırla kan damlasını göğüs ucumdan aşağı kaydırıp
kanatları vücuduna bağlanmış ürkütücü bir kuş dövmesi olan ka-
burgalarım kadar indirdim.

Siyah-gri sanat eseri bir anlığına dikkatini çekse de parmağım
şortumun bel kısmına ulaştığında kaçınılmaz olarak yeniden par-
mağıma odaklandı.

“Ayağa kalk,” diye mırıldandı, gözleri beklentiyle parlıyordu. Be-
nimle birlikte ayağa kalkma niyetinde gibi görünmüyordu. Onun
yerine dirseklerini yere koyup arkaya doğru yaslandı. Sadece insan
gözüyle görülebilecek bir hayranlıkla bana bakıyordu. Hiçbir şe-
kilde, kendi ellerimizle bile bu görüntüyü yeniden yaratıp hakkını
veremezdik.

Dizlerim titriyordu ve sanki antik bir anıtmış gibi acı bir şekilde
parçalanmakla tehdit etse de dediğini yaptım.

“Üstündekilerin hepsini çıkar, bebeğim. Her yerini görmem ge-
rek,” diye emretti boğuk bir sesle.

Başparmaklarımı şortumun ve iç çamaşırımın kumaşının altından geçirip kalçalarımın altına kaydırırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onları da diğer kıyafetlerimin olduğu tarafa doğru tekmeledim.

Güvensizlik ve özgüven, içimde hâkimiyet savaşı veriyordu. Cage'in bulunduğu yerden, kalçamdaki yara izini görebildiğini biliyordum; babamın yıllar önce beni ısırıldığı zamandan kalma mükemmel diş izlerini. Ne yazık ki bedenimi sonsuza dek çirkin yapacak olan tek ısırık izi bu değildi. Kollarımda, karnımda, bacaklarımda ve tabii ki yüzümde de vardı.

Babam her yere izini bırakmıştı, dişlerini tenime öyle bir batırmıştı ki acıdan bayılmıştım. Şu anda tamamen açıkta kalan ve üzerlerine kıpkırmızı kan bulaşmış olanlar hariç, ısırık izlerinin çoğu zamanla kaybolmuştu.

"Yüce İsa," diye inledi Cage. "Lanet olası yüzüme otur, Molly."

Üzerine çıkarken midem kasıldı, ayaklarımı yere düz basarak yüzüne oturduğumda içimdeki kelekler serbest kaldı.

Cage yattığım son erkekti ve bu konuda çok utanç verici bir şey vardı. Yıllarca pek çok vibratörle kendimi tatmin etmiştim ancak bir daha asla başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Gerginliğim beni canlı canlı kemirse de Cage'in ıslak ve sıcak dilinin, amım boyunca kayması, tam olarak neden gerildiğimi unutturmuştu. Onu takip eden kontrolsüz iniltisi midemin daha da kasılmasına neden oldu.

Mutluluk beni tüketirken dudaklarım aralandı, merkezimden başlayıp el ve ayak parmaklarımda uçlarına kadar yayıldı.

"Ah," diye soludum, dili içime girip iç duvarlarımda etrafında dolanırken gözlerim kayıyordu.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve kollarını bacaklarımda etrafına sararak beni yüzüne oturttu. Bacaklarım şiddetle titreyerek bir kez daha pes etmekle tehdit ediyordu. Bacaklarım konu Cage olunca hiçbir işe yaramıyordu.

"Siktir, bebeğim, tadın muhteşem," diye inledi bana doğru, titreşimler içime bir mutluluk dalgası daha yayıyordu.

“Cage,” diye inledim, tam da dili klitorisimde gezinirken. Ciğerlerimdeki nefes soluk borumdan yukarı tırmanırken bir yerlerde kaybolmuştu, yanlış yerden dönmüş ve beni değerli oksijenimden mahrum bırakmıştı.

Nefes almam gerekiyordu ama Cage’in ağzına boşalmaya daha çok ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı aralayıp kaşlarımı çatarak Cage’e baktım ve onun ateşli bakışlarının çoktan benimkilere kilitlendiğini gördüm.

Karnımdaki kelekler uçuşmaya başladı. Cage’in beni canlı canlı yemesini kaldıramıyorlardı. Sıranın kendilerine geleceğinden korktukları için miydi, yoksa Cage’in işi bittiğinde harabeye döneceğimi ve benden geriye hiçbir şey kalmayacağını bildikleri için miydi? Yaşayacakları bir ev kalmayacaktı.

Klitorisimi ağzına aldı, dişleri hassas tenimi sıyrırken tüylerim diken diken oldu. Şimdiden içimde bir orgazmın yükseldiğini hissediyordum ve tek istediğim içinde kaybolmak olsa da sonrasına hazır olup olmadığımdan emin değildim.

“Durma,” diye haykırdım yine de.

Daha sert emerek durmanın aklından bile geçmediğini bana gösterdi. Sonra kalçalarını serbest bıraktı, avuçlarını karnıma koyup göğüslerime doğru kaydırıp ve sertçe avuçlayarak kanı vücudumun her yerine bulaştırdı.

Parmaklarıyla meme uçlarımı sıkarken bir kez daha dişlerinin klitorisimi sıyırdığını hissettim. Tehdit çok yakındaydı, sanki yakında boşalmazsam cezalandırılacağımı söylüyordu.

Bu, göz ardı edemeyeceğim bir uyarıydı.

Diliyle beni becermeye devam ederken birkaç saniye sonra volkanın ağzına doğru yaklaştığımı hissettim, volkanın içine baktığımda feci bir patlamayla paramparça olacaktım.

Dilini hafifçe oynattığında şehvetli ağzına doğru eğildim. Tekrar dilini hareket ettirdiğinde tamamen yok olmuşum.

Hayal meyal, ağzımdan kopan çığlığın üzerime yıkılan orgazm kadar şiddetli olduğunu hatırlıyordum. Sanırım Cage’in adını haykırmıştım ama şu anda emin olabileceğim tek şey, orgazmım sona erdiğinde asla eskisi gibi olamayacağımdı.

Kararan görüş alanımda parlak renk patlamalar oluşurken vücudumun tamamını yüzüne yapıştırdım. Kalçalarım şuursuzca sallanıyor, dili üzerimde baskı yapmaya devam ediyordu.

Nihayet sakinleştiğimde, sanki çok uzun bir yolculuk yapmış ve geri gelmişim gibi hissediyordum. Sanki tamamen yeni bir yaşam deneyimi yaşamış gibiydim.

Nefes nefese gözlerimi açtım ama görüşüm hâlâ bulanık ve karmaşıktı. Cage altımdan kayıp çıktıktan hemen sonra vücudunun sıcaklığı beni sardı, aleti sırtıma değiyordu. Açık ahır kapılarından esen ılık havaya rağmen tir tir titriyordum.

“Kötü bir haberim var,” diye fısıldadı karanlık bir sesle.

“Neymiş kötü haber?” diye mırıldandım.

Sıcak nefesi kulağımın etrafında gezindi ve yarattığı etki, bir yırtıcı tarafından izlendiğiniz ve kaçacak hiçbir yerinizin olmadığı anlardaki gibi bir etkiydi.

“Ben hâlâ açım.” Sesi bir dağ kadar yüksek ve onu oluşturan kayalar kadar sertti.

Altdudağımı ısırdım ve keskin bir acı hissedene kadar bastırdım.

Buna ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, benden ne isterse alabileceği ve bunu ona memnuniyetle vereceğimdi.

Sert avuç içleri kalçalarımın her iki yanından kavrarken ardında küçük korlar bırakıyordu.

“Daha fazlasına ihtiyacım var,” diye hırıldadı.

“Bana sahip olabilirsin,” diye fısıldadım. Bunlar bir avcıya söylenecek tehlikeli sözlerdi ama kendimi bu kadar canlı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Karşılığında, metal kemer tokasının şingirtisini ve sonra da siyah kotundan kurtulduğunu duydum.

Kaslarım beklentiyle kabardı. Bir an için yirmi beş yaşıma geri döndüm ve aynı otoriter varlık üzerime çullandı. Korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Kemerinin yumuşak derisi boynuma sürtünerek, tokasından geçirilip sıkıca çekilmeden önce bunu fark etmem için bana zaman tanımadı. Gözlerim yuvalarından fırlamıştı, kemer bilincimi açık tutmaya yetecek kadar nefes almamı sağlayacak şekilde daraltılmadan önce boğazımdan ürkmüş bir ses yükseldi.

Ardından metal dişlerin birbirinden ayrıldığını haber veren ses duyuldu. Aldığım azıcık nefesi de kısa, heyecanlı soluklarla verdim. Kumaş hareket ettiğinde omuzumun üzerinden baktım ve onun tamamen çıplak bir şekilde arkamda diz çöktüğünü gördüm.

“Gerçek olamazsın,” dedim boğuk bir sesle.

Dokuz yıl önce de çok güzeldi ama şimdi başka bir dünyadan gibiydi. Şüphesiz, uzun yıllar yalnız kaldıktan sonra beynimde oluşturduğum bir serap gibi bir şeydi bu. Vücudu dövmeli teninin altında toplanmış kaslardan oluşuyordu. Güçlü ama yağsızdı. Da Vinci’nin keşke benim eserim olsaydı diyeceği bir şaheser oluşturan mükemmel bir kombinasyondur.

Öne doğru uzanıp başparmağını elmacıkkemiğimdeki diş izlerinin üzerinde hafifçe gezdirdi.

“Benim içimde de hayatta olmaman gerektiğine dair bir his var. Ama işte buradasın.” Bakışları şefkatliydi ama saplantı sınırlarını zorluyordu. “Ve lanet olsun ki burada olduğun için çok şanslıyım.”

Daha önce hiç şanslı olduğumu düşünmüş müydüm bilmiyordum ama şu anda sanırım ben de öyle hissediyordum.

Sonra boynumdaki kemeri çekiştirip beni sertçe kendine yaklaştırdı. Nefesim kesildi, bedenim hiç düşünmeden onun isteklerine itaat ederken beynim yavaş yavaş idrak etmeye çalışıyordu. Avucunun belime yaptığı baskıyı hissettim, kıcımlı ve başımın tepesini ona doğru bastırarak beni mükemmel bir C şeklini alana kadar kıvrılmak zorunda bırakıyordu. Diğer eli çenemin alt tarafını kavrayarak beni sertçe olduğum yere sabitledi.

Vahşi bir ifadeyle bana bakarken dudakları dudaklarımın tam önündeydi.

“Benim için bu kadar kolay boyun eğmene bayılıyorum.”

“Ama sakın benden dağılmamı bekleme,” diye karşı çıktım nefes nefese.

Sanki buna henüz karar vermemiş gibi mırıldandı. “Ama bu benim en sevdiğim kısım,” dedi usulca, dudaklarıma doğru.

Aleti girişimi okşayarak amımın üzerinden rahatça kayıyordu.

“Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?”

“Evet,” dedim yutkunarak. “Gerçi kullanmama ihtimalime karşılık bunu daha önce sormalıydın.”

Kurnazca kıkırdadı. “Yine de umurumda olmazdı.”

Ben bir cevap veremeden içime girdi. Ağzım açık kaldı, Cage altdudağımı yalarken bu hareket neredeyse beni ikiye ayırması kadar erotikti. Önünde tir tir titriyordum ve yarısına kadar girdiğinde durdu.

“İçine alamıyor musun?” diye sordu şeytanca.

“Ha...”

Cevabımı bekleme zahmetine girmeden kendini tamamen içime soktu.

Vahşi gülümsemesini boğuk bir çığlık karşıladı, aniden gerilmenin verdiği yakıcı acı bir an için kontrolü ele geçirdi. Ancak sonra kalçalarını hareket ettirmeye başladığında bana tek bir geceden sonra onu unutmanın neden imkânsız olduğunu hatırlattı.

“Söylemeyi unuttum, başka seçeneğin yok.” Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu, bu öpücük aşağılayıcı hissettirmeseydi sözleriyle tam bir tezat oluştururdu.

“Göt herif,” diye geveledim ama kadınlığıma rahatlıkla hükmettiği için kelimelerim güçsüz çıkıyordu. Dikkatim çoktan kalçalarının arasından yayılan yoğun zevke odaklanmış durumdaydı.

“Ağzından çıkan kelimelere dikkat et, bebeğim. Kafam karışabilir ve o ağzına da sahip olabilirim.”

“Olamazsın,” diye hırladım.

Tekrar durdu ve yüzünde son derece kararlı bir ifade belirdi.

“Sana, bana ait olduğunu göstermek için her şeyi yaparım.”

Cümlesinin başıyla sonu arasında bir yerde, yüreğim ağzıma gelmişti. Ne konuşabiliyor ne de yutkunabiliyordum; sadece şok içinde ona bakakalmıştım ve o da bunu sanki beni derinden sarsmamış gibi devam etmesi için bir onay olarak kabul etmişti.

Ben göz açıp kapayıncaya kadar beni tekrar becermeye başlamıştı, oksijenimi tamamen kesmemeye dikkat etse de gözümün önünde siyah noktalar belirene kadar boğazımdaki kemeri sıktı.

Bu kez, tepkilerimi dikkatle izleyeceği şekilde sabit ama sağlam bir tempo belirlemişti. Yarım dakikada, içimdeki hassas bir noktayı hedef aldı ve gözlerim yuvalarından fırlayana kadar tam orayı okşamaya odaklandı.

Birinin beni bu şekilde parçalara ayırabilmesi bu kadar kolay olmamalıydı ama şu anda hiç de sikimde değildi. Denesem de buna engel olamazdım.

“Cage,” diye inledim, hisler yoğunlaştıkça kaşlarım çatılıyordu. Kalçalarımı öne doğru kıvrırmaya çalışarak ellerine karşı direndim, sadece bana nefes almak için bir saniye vermesini istiyordum.

“Nereye gidiyorsun?” diye kükredi, beni kendisine doğru çekerken. Sonra vahşi bir kahkaha attı. “Sen beni zar zor içine alırken benim seni dağıtamayacağımı mı sandın?” diye sordu küstahça.

“Seni içime alabiliyorum,” diye tersledim, dünyadan koparılmışım gibi hissettiren bir noktaya çarptığında gözlerim yerinden fırlayacaktı.

“O zaman neden kaçmaya çalışıyorsun?” diye fısıldadı hınzırca.

Ona tokat atmak istedim ama aldığım zevkin etkisine o kadar kapılmıştım ki hızlıca yanıt vermekte zorlandım.

“Siktir,” diye bağırdım, beni daha sert becerirken gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Daha iyisini yapabileceğini biliyorum, bebeğim. İyi bir sürtük gibi aletimi aldığını göreyim.”

Boğazımdan keskin bir inilti döküldü, ardından iniltiyi adı takip etti.

Bir kez daha, sanki adını dilimde tatmak istercesine dudaklarımın kenarını yaladı. Tam ağzı ağzıma kapanırken göğsüme ılık bir sıvı sıçradığını hissettim.

İrkildim, zihnim ikiye bölünerek üzerime daha fazla kan bulaştığı gerçeğine odaklanmaya başladı. Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve kemerdeki eli beni sabit tutsa da çenemi serbest bırakıp avucunu karnıma bastırdı. Kanı göğüslerime doğru sürerken ağzımın içine doğru inledi.

İçgüdüsel olarak geri çekilmek istesem de Cage beni daha sert beceriyor ve vücudumun kanla kaplı olmasından zevk alıyor gibi görünüyordu.

Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi. Tüm bu durum deliliğin de ötesindeydi. Yine de ufkun hemen ardında beliren orgazm dışındada bir şey hissetmek imkânsızdı.

Boğazımdan çığlıklar dökülüyor ve o hepsini yutarak ne kadar aç olduğunu kanıtlıyordu.

“Durma,” diye bağırdım, sesim gergindi. “Siktir, Cage lütfen.”

Dudaklarını dudaklarımdan çekip yanağımın üzerinde kaydırды. Tüm tutarlı düşüncelerimi kaybetmiştim, etrafımdan kopmuştum ve giderek kontrolümü kaybediyordum. Zevk bir hastalık gibiydi, sinir sistemimi devre dışı bırakıp kontrolü ele geçiriyordu. Bu enfeksiyonun bir kuklasıydım ve pes etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Zaman durdu ve tam kemeri bıraktığı anda paramparça oldum, kan başıma hücum ederek vücudumda yaşanan patlamayı güçlendirdi.

Kemiklerim eriyor ve onları çevreleyen kaslar gevşiyordu. Belli belirsiz, boğazımdan kopan boğuk çığlığı duymasam da hissetmiştim. Keskin bir şeyin yüzümü ısırdığını hissettiğimde hızlıca feryada dönüşen bir ses.

Tam gözümün altındaki yara izini.

Bana doğru inledi, tenimi dişlerinin arasına sıkıştırıp, amımı spermeleriyle doldurmadan önce vücudu hareketsiz kaldı.

Yakıcı acı, sert dalgalar halinde içime çarpan coşkuyla savaşıyordu. O kadar yoğundu ki alev almak üzereymişim gibi hissediyordum.

“Cage!” diye bağırdım ve sonunda yanağımı serbest bıraktı.

Yeryüzüne geri dönüşümüz baş döndürücüydü, elini kemerden çekip doğrulmama izin verdiğinde baş dönmem daha da şiddetlendi.

Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için sırtım ağrımişti, bu yüzden öne doğru devrildim ve nefes nefese ellerimin üstüne düştüm.

Parmakları sırtımda gezindi, başparmakları kuyruk sokumuma yaklaştığı anda baskıyı hafifletti.

“Yüce İsa, artık yirmi beş yaşında olmadığımı bana hatırlatmış oldun,” diye inledim.

Hafif kıkırdaması kulaklarıma ulaştığında cesaretimi toplayıp tekrar doğruldum. Başımı çevirdim ve yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmemiş bakışlarına karşılık verdim.

Başparmağını hafifçe yara izime değdirdi. “Umarım bir dahaki sefere aynaya baktığında aklına ben gelirim.”

Kendime güvensizliğim artarken yüzümde bu kadar açık bir şekilde duran travmama odaklandığı için kendimden utanıyordum. Yara izimden her zaman nefret etmiştim ve içten içe bana bunu kabul ettirmenin bir yolunu bulmasına isyan ediyordum. Özellikle de bir parçamın ona izin vermek istediğini fark ettiğimde.

Gözlerimi kısıtım. “Bu hiç hoş değildi. Bunu bir daha yapma.”

Gülümsemesi genişledi, en ufak bir utanç duymuyordu.

“Bu, aletimin üzerine boşalmanı engellemedi, öyle değil mi?”

“Engellemeye çok yaklaştı.”

Bu koca bir yalandı.

Dudağının yukarı doğru kıvrılmasına bakılırsa onun da inanmadığı bir yalandı.

Ukalaca bir yanıt vermesini bekledim ama onun yerine eğilip ısırik izinin üzerine bir öpücük kondurdu. Aletini içimden çıkardığında afalladım, sürekli karşıma çıkardığı sürprizleri aklımdan uzaklaştırdı. Artık gerçekliğe geri döndüğüm için, kadının kanıyla kaplı olduğumu tekrar fark etmiştim.

“Hadi gidip duş alalım. Hazır başlamışken bana evin geri kalanını da gezdir,” dedi gelişigüzel bir şekilde.

Ağzım açık kaldı. “Sen... ne? Olmaz. Bir daha evime girmeyeceksin. Seni davet etmedim!”

Ayağa kalkıp bana ukala ukala sıırıttı.

“Bebeğim, zoru oynamaya devam edersen evine taşınırım. Şimdi, ben tekrar acıktığıma karar vermeden önce ortalığı temizleyip duş alalım.”

Kot pantolonuna uzanıp giyinmeye başladı.

Benimse tek yapabildiğim ağzım açık bir şekilde yere çöküp çıplak kıcına bakmaktı.

Sanki daha çok erkenmiş gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

9

MOLLY

ON DÖRT YIL ÖNCE
2008

Dışarısı acayip sıcaktı ama boğucu yaz havası bile yalnızca çocukluğumun geçtiği evin önünde dururken hissettiğim, iliklerime kadar işleyen ürpertiği bastıramıyordu.

Satıldığım *ev*.

Küçük, sarı renkli, tek katlı, kiremitleri dökülmüş ve dış cephesi kirli bir evdi. Bu kadar yıkık dökük olmasaydı, banliyöde sevimli ve şirin bir yer olarak görülebilirdi. Eğer sevgi dolu ebeveynleri olan mutlu bir ailenin yuvası olsaydı.

Ancak, aşırı doz uyuşturucudan ölenlerin sayısının cinsiyet partilerinden fazla olduğu bir kasaba olan Reaper Kanyonu'nda, bu bok çukurunda doğan tek şey lanet olası kâbuslarımın yarısıydı. Diğer yarısını da Francesca ve pis kardeşi beslemişti.

"Bu gidişle kendini öldürteceksin," diye mırıldandım kendi kendime.

Annemle babam her an şu kapıdan çıkıp beni görebilir ve Francesca'yı arayabilirdi.

Layla'yı geride bırakmak zorunda kalabilirdim.

Artık kalbimin kırılacak pek parçası kalmamıştı ama bu korkunç evden kurtulmasını sağlayacaksa ona kalbimin son parçasını da verirdim.

Otostop ve otobüs yolculuklarıyla buraya gelmem iki gün sürmüştü. Neredeyse o evden kaçmak kadar korkunç bir maceraydı. Yara izlerimi çamurla kapatmış ve şoförlere üniversiteden eve dönerken arabamın bozulduğunu ve hasta annemin yanına gitmem gerektiğini söylemiştim.

Tanrı'nın, Zeus'un ya da her kimse onun lütfuyla karşılaştığım ikinci şoför bana para veren tatlı bir yaşlı kadındı. Bu para ikinci el mağazasından bir kapüşonlu alacak, bir şeyler yiyecek ve eve dönüş yolunun geri kalanında otobüse binecek kadar yeterliydi.

Şansım yaver gitmişti ve şansımın hâlâ yanımda olması için dua ediyordum.

Cesaretimi toplayarak evi çevreleyen işe yaramaz, cılız tel örgülerin arasından geçip arka tarafa doğru ilerledim. Neredeyse dizlerime kadar gelen otlara basarken otlar yıpranmış ayakkabılarıma dolanıyordu.

Arka kapı doğrudan çamaşır odasına açılıyordu. Annem ya da babamın deterjanı temizlik için kullanmayı bırakın, en son ne zaman kokladıklarını bile hatırlamıyordum; o yüzden evin bu bölümünde olmayacakları kesindi.

Babamın arabası dışarıya park edilmişti. Eskiden olduğu gibi yabancı arabalar olmadığı için pis arkadaşlarının burada olmadığından oldukça emindim. Endişelenmem gereken tek şey, ben onları görmeden annemle babamın beni görmesiydi.

Adrenalin damarlarımda dolaşarak kalp atışlarımı feci şekilde hızlandırıyordu. Sekiz ay önce bunu asla yapamazdım. Şimdi ise küçük kız kardeşim dışında herhangi biri için bir şey hissedebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kendim için bile.

Arka kapıyı sessizce açarken kesik kesik nefes alıyordum ve dudaklarım kupkuru olmuştu. Kapıyı sığabileceğim kadar araladım. Yarisına kadar açıldığında menteşeler gıcırdıyordu.

Ev ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Genelde arka planda çizgi film oynayan bir televizyon açık olurdu; Layla'nın değil, babamın seyir zevki için. Ya da annem avazı çıktığı kadar bağırarak babamın ne kadar tembel bir pislik olduğunu ve bu yüzden eroin alacak paraları olmadığını söylerdi.

Babam da hiç çekinmeden ona bağırır ve elini kaldırmakta bir sakınca görmezdi. Annem morluklar içinde oradan uzaklaşırken babam da ön kapıdan hışımla çıkıp onlara biraz daha uyuşturucu

almaya giderdi ki bu da onların daha fazla insana borçlanmasına neden olurdu.

Çok fakirlerdi, tabii beni satana kadar.

Yutkunmaya çalışarak çürümüş, pis, beyaz muşamba zemine gelişigüzel atılmış kirli kıyafet yığınının üzerinden geçtim.

Köşeyi dönüp pis mutfağa göz gezdirdim. Su mavisini dolap kapakları sarkmış, artık kapanmayacak hale gelmişti. Paslanan lavaboya yığılmış bulaşıkların üzerlerinde sinekler vızıldıyordu, yemek kâlıntıları ve küfler çatal bıçakların üzerine yapışmıştı. Ayrıca açılmış birkaç fasulye ve çorba konservesi de soyulmaya başlayan tezgâhın üzerine dağılmış vaziyetteydi.

İğrenç koku yüzünden öğürdüm. Önceden burada yaşarken bu kokuya alışmıştım. Ancak şimdi, duvar kâğıdına sinmiş küf ve sigara dumanı kokusunu alabiliyordum. En azından o zamanlar ben evi temiz tutmaya çalışırdım.

Burnumu kapatarak mutfağı geçtim ve oturma odasının girişinin yanındaki duvara yaslandım.

Usluca köşeden baktığımda odanın boş olduğunu gördüm. Terenseimde birikip omurgamdan aşağı doğru süzülüyordu.

Bu durumla alakalı hiçbir şey normal değildi. Ve lanet olsun ki bu beni gerçekten geriyordu.

Siktir, Layla burada mıydı?

Eğer burada değilse ne yapacağımı bilmiyordum. Onu bulmak için hiçbir imkânım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

Lanet olası bir hiçlik.

Adrenalinle karıştığında tehlikeli bir karışım olan panik vücudumu sarmaya başladı.

Ama şu anda aklımı kaybedemezdim. Henüz olmazdı.

“Kendini toparla, Molly,” diye fısıldadım.

Beni sakinleştirmesi gereken ama zehirli bir dumandan ibaret olan havayı içime çekerek boş oturma odasından geçip merdivenlere doğru yürüdüm. Odayı kaplayan çürümüş yeşil halının üzerinde, merdivenlerden yukarı ve kısa koridor boyunca sessiz adımlarla ilerledim.

Önce sağ tarafımdaki odaya, Layla'nın çocuk odasına baktım. İçeride eski püskü bir beşik vardı; karyolanın içi lekeli, çarşafsız ve yırtık pırtık bir battaniyeyle örtülüydü.

İçim rahatlarırken gözlerim yaşarmaya başladı, yaşlar neredeyse beni boğana kadar sinüslerimi ve boğazımı tıkadı.

“Layla,” diye ciyakladım, sesim kuru bir odun parçası gibi çatladı.

Uyurken sarı saçları bir hale gibi etrafına saçılmıştı. Onu son gördüğümünden beri saçları uzamıştı. Yanakları hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar çukurdu ama en azından nefes alıyordu. Ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

Burnumu çekerek ona doğru ilerlerken beni hatırlaması için Tanrı'ya dua ettim. Sekiz aydır yanında değildim, onun kadar küçük biri için bu çok uzun bir süreydi. Daha bir yaşındaydı ve muhtemelen artık yüzümü tanı mıyordu.

“Layla,” diye fısıldadım, omzuna hafifçe dokunarak.

Uzun, sarı kirpikleri de beklediğimden daha solgun olan yanaklarına dökülüyordu.

“Layla,” diye seslendim tekrar, kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkama baktım.

Gözlerini kırıştıtarak açıp bana o kocaman, güzel mavi gözleriyle baktı. Sanırım annemizden aldığı tek iyi şey buydu.

“Merhaba, tatlı bebeğim. Ben Molly. Abla,” diye tatlı tatlı mırıldandım.

Sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi sessizce bana bakıyordu. Ben kaçırıldığımda daha dört aylıktı, o yüzden beni tanımamasını beklemiyordum. Umarım bana güvenmeyi başarabilirdi.

“Merhaba, tatlı kızım,” diye fısıldarken sarı saçlarını gözlerinden çekiyordum.

Kollarını havaya kaldırdığı anda onu göğsüme bastırdım.

Gözyaşlarım akmaya başladı, yanaklarımdan aşağı nehir gibi süzülürken nefes almak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Sekiz uzun, işkence dolu ay boyunca tam da bu ânın hayalini kurmuştum ve hiç gerçekçi gelmiyordu.

Sanki her an Rocco üzerimde solurken Francesca'nın evindeki o yatakta uyanacaktım gibi hissediyordum.

Öylece, onu tekrar kaybedecektim.

Buna dayanabilir miyim bilmiyordum.

“Ba ba ba,” diye mırıldandı sessizce.

“Şşş, bebeğim...”

“O çirkin yüzünü tekrar burada göreceğimi biliyordum.”

Sert sesi sırtımda bir kırbaç gibi şakladı. Sırtımı dikleştirdim ve sendelememe neden olacak kadar hızlı bir şekilde topuğumun üzerinde arkama döndüm.

Tüm acılarımın kaynağına bakarken kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. Beni sevmesi gereken ama sadece canımı yakan adam. Ve o bez ağzıma kapanıp hayal edebileceğim her şeyden daha kötü bir kâbusun içinde uyanmadan önce gördüğüm son yüzlerden biriydi.

“Merhaba, baba,” diye selam verdim gergin bir şekilde, sesimin titremesi ne kadar korktuğumu ele veriyordu.

Öne doğru tehditkâr bir adım atarak ânında geri çekilmeme neden oldu.

Gri, yağlı saçları dağınık bir şekilde dikilmişti, gözlerinden nefret ve inançsızlık okunsa da yeni uyandığı belliydi. Üzerinde, sol göğüs cebine *Raymond* yazısı işlenmiş, kirli düğmeli iş gömleği vardı.

O bir tamirciydi ve *tabii ki* artık işe gitmek zorundaydı.

“Annem ne-nerede?” diye sorarken bakışlarım onun tehditkâr bakışları ve arkasındaki koridor arasında gidip geliyordu.

Dudakları kıvrıldı. “Öldü.”

Gözlerimi kırpıştırdım, beklediğimden daha fazla şaşırmıştım. Belki de annem babamdan ve diğer erkeklerden o kadar çok şiddet görmüştü ki ölemezmiş gibi hissediyordum. Ya da onun ölmesi için dua ederek uykusuz kaldığım pek çok geceye rağmen hiç ölmediği için.

Şaşırmıştım.

Ama lanet olsun ki üzülmemiştim.

“Nasıl öldü?”

“Aşırı dozdan.”

“Dur tahmin edeyim, beni satarak kazandığın parayla aldığın uyuşturucular yüzünden mi?” diye bağırdım.

Sırıltısı, dişleri kadar çürük ve kapkara niyetlerle doluydu.

“Birkaç hafta önce öldü. Aptal sürtük o kadar heyecanlandı ki kendine daha önce hiç kullanmadığı güçlü bir şey enjekte etti,” diye kestirip attı. Sonra tükürükler saçarak hırıltılı bir şekilde kıkırdadı. “Şimdi de sen geri döndün. Rocco dün arayıp seni sordu. Sen geldiğinde ona haber veririm bana bir elli bin daha vereceğine söz verdi.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, içimi bir panik ateşi daha sararken midemde büyüyen korku çukuruna düştüm.

Buradan *hemen* siktir olup gitmem gerekiyordu.

“Ne yaptın? Onlarla kötü bir seks falan mı yaptın?” diye sordu iğrenç bir şekilde.

Gözlerimi kıstım. Bunu bir hakaret olarak bile kabul edemiyordum. Sanki köle olmak ve iğrenç, hasta bir puşta satılmak benim seçimimmiş gibi konuşuyordu. Sanki aileme bir iyilik yapmışım gibi.

“Biliyor musun, onu aramasam da olur. Bu sefer kendime farklı adamlar bulmak zorunda kalabilirim. Polis beni soruşturuyor. Benzin istasyonunda seninle yaşadığımız o boktan olayla bir ilgim olduğunu düşünüyorlar.” Yüksek sesli bir kahkaha attı. “Güvenlik kamerası görüntülerinden insanları silebildiklerini biliyor muydun? Elllerinde ne tür bir dâhi var bilmiyorum ama seni lanet olası bir deli gibi gösterdiler. Ben ve Louis görüntülerde bile yoktuk! Her gün haberleri açıyorum, senin hayaletlerden kaçtığından bahsediyorlar.”

Kıkır kıkır güldüğünde ağzım açık kaldı. Beni kaçıranları görüntülerden silmişler miydi? O kameraların kayıta olduğunu umut ediyordum ama görüntülerle oynadıklarını duymak karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettirmişti.

“Polislerin peşimde olmasının tek nedeni o şerefsiz tezgâhtarın benim aleyhime ifade vermiş olması. O herifi de öldürürler diye umuyordum ama bize karşı bir şey yapamayacağı için bunun bana pahalıya patlayacağını söylediler. Eh, o da senin kadar deli görüldüğü için o paraya değmez. Polisin elinde bana karşı bir şey yok.” Cümlesini ukala bir sırıtişla bitirdi.

“Bulacaklar,” diye tükürdüm, sıkıttığım dişlerimin arasından. “Beni sattın, orospu çocuğu!”

Layla boynuma sarıldı, babamla aramızdaki bariz gerginlikten

rahatsız olmuştu. Onu kollarımda sallayarak sakinleştirmeye çalıştım ama bunun işe yaramayacağını biliyordum.

“Zaten buralarda bir işe yaramazdın! Benim ve annenin bebeğini çalmaya çalıştın. Tek umurunda olan buydu. Layla, Layla, Layla. Bize kira ödemek yerine bütün parayı oraya harcadın. Bizim paramızı harcayıp burada bedavaya yaşadın!”

Bir itiraz dilimin ucuna kadar geldi, Gize Piramitleri kadar yüksek bir anıta dönüştü ama buna değmezdi.

Babam verdiği sözü yerine getirip Rocco’yu buraya çağırmadan önce Layla’yla birlikte bir an evvel buradan çıkmam gerekiyordu. Ya da daha kötü birini.

“Senin endişelenmen gereken tek kişi kendinsin,” diye tısladım. “Layla ve ben buradan gideceğiz.”

Bir adım daha attığında yüzü insanlıktan çıkarak şeytani bir ifadeye büründü.

“Bildiğim kadarıyla o hâlâ benim velayetim altında. Bu da ben nereye istersem oraya gideceği anlamına geliyor. Geçen sefer senin sayende cebime epey para girmişti, ya ikiniz birlikte olursa? Çok daha fazlasını kazanırım, değil mi?”

Üstdudağım tiksintiyle kıvrıldı ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir nefret beni tüketti. O kadar kuvvetliydi ki bedenimin bunu sindirmesinin tek yolu zangır zangır titremekti.

Bu sadece öfke değildi.

Bu katıksız ölümcül bir öfkeydi.

Beni satması başka bir şeydi.

Ama bir *bebeği* satmak?

Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlatacak kelimeleri bulamıyordum. Bir çocuğu bu kadar korkunç bir şekilde isteyerek kurban etmek için bir ruhun ne kadar çürümüş olması gerektiğini anlatacak kelime yoktu.

Öfkeden gözlerim kararırken Layla’yı mümkün olduğunca sakin bir şekilde beşiğine yatırdım. Layla itiraz edercesine çılgık atarak kollarını kaldırdı ve onu tekrar kucağıma almam için minik ellerini sıktı.

“Buradayım, bebeğim. Her şey yolunda,” diye nazikçe ikna etmeye çalıştım, her ne kadar kelimeleri kekeleyerek söylesem de.

Bu onu sakınleştirmedi. Ama her şeyden çok, bu aşağılık adamı ondan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Layla, o adama yapmayı planladığım şeye tanık olmayı hak etmiyordu. Hiçbir çocuk böyle bir şey görmemeliydi.

“Aşağı inip bunu konuşalım. Yoksa Rocco’yu kendim arar ve beni kaçırdığını söylerim.”

Bir kahkaha attı. “Buna inanacaklarını mı sanıyorsun?”

“Haklısın,” diye onayladım alaycı bir tavırla. “Sen bunun için çok aptalsın. Onlara kaçtığımı ve beni başka kahrolası bir pedofil çetesine satmaya çalıştığını söyleyeceğim. Bizi alacaklar, sonra da seni öldürecekler.”

Birden dudakları sert bir hırıltıyla kıvrıldı. Çamur gibi kahverengi gözleri nefretle dolarken beni tepeden tırnağa süzdü. Sessizce koridoru işaret ettikten sonra merdivenlere doğru yürüdü.

“Hemen döneceğim, güzel kız,” diye mırıldandım dalgın dalgın, kafamın içinde büyük bir gürültü kopuyordu.

Aklımda net bir düşünce yoktu, sadece yüksek bir çınlama duyuyordum. Yavaşça onu takip ederek Layla’nın kapısını arkamdan kapattım. Beşiğinden çıkıp çıkamayacağını bilmiyordum ama kapı koluna uzanmak için hâlâ çok küçüktü. Dışarı çıkamayacaktı.

Merdivenlerin kenarına ulaştığımda boş boş aşağıya baktım, beni beklediğini ve bu tartışmanın nereye varacağını anlamıştım ama kendimi tutacak bir iradeye sahip değildim.

Nefesimi verip merdivenlerden indiğimde babamın mutfakta beklediğini gördüm. Tezgâha yaslanmış, her zaman içtiği kupadan bir şeyler yudumluyordu. Kahve ve bir *shot Jack Daniels*’.

“Annen eskiden bana iş için öğle yemeği hazırlardı. İtiraf etmeliyim ki onu en azından bunun için özlüyorum,” dedi ve kıkırdayarak sözlerini bitirdi.

Medeni bir konuşma yapıyormuşuz gibi davranıyordu ama o da en az benim kadar gergindi. Kazanacağını ve ikinci kez bir yabancı’nın minibüsünün arkasında uyanacağını sanıyordu.

Bu sefer yanımda küçük kız kardeşim de olacaktı.

* Bir ~~iki~~ markası. (e.n.)

“Ne yapmayı düşünüyorsun, hı?” diye sordu, ölü gözlerinde parıldayan bir keyifle. “Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?”

Ben annemin her sabah oturup sigara içtiği, kahve ve viskisini yudumladığı köşedeki küçük yuvarlak masaya doğru ilerlerken kahkahalarla güldü.

“Sanırım senden çok daha korkunç adamlarla karşı karşıya gelip hayatta kaldım.”

“Bundan emin misin?” diye meydan okudu.

Gülümsemesi soldu ve bakışları gözümün altındaki yara izine kaydı. On yaşındayken açtığı yaraya.

O geceyi çok net hatırlıyordum. O zamanlar hâlâ dişleri vardı ve damarlarına enjekte ettiği uyuşturucu yüzünden aklını kaybetmişti.

Bana tecavüz ettiğinde vücudumun her yerine ısırık izleri bırakmıştı.

Oysa o, bunu hiç hatırlamıyordu. Annem şahit olmasaydı, bunu yapanın başka biri olduğuna inanacaktı. Annem de uyuşturucu almıştı ve onu durduramayacak kadar kendinden geçmişti.

Daha sonra babam bunu inkâr etmeye çalıştığında, annemin beni savunduğu tek an canımı yaktığı için ona bağırdığı andı. Tecavüze uğradığım için değil, yüzümdeki ısırığı okula açıklamak zorunda kalacağı için bağırmıştı. Vücudumu kaplayan diğer ısırıklar saklanabilirdi ama bu saklanabilecek bir iz değildi.

Sonra da kocasını çalmaya çalıştığım için yüzüme tükürdü. Sanki o benim öz babam değilmiş gibi.

Nihayetinde, saldırganlık sorunları olan hayali bir kuzenle ters giden bir oyun sırasında olduğunu söylemiştik. Bu bir çocuk ısırığı gibi görünmemesine rağmen okul onlara inandı ve olay bir daha hiç açılmadı.

Başımı eğerek arkamdaki masaya yaslandım ve birbirine kenetlenmiş ellerimi masanın üzerine koydum. “Yüzümdeki bir ısırığın başıma gelen en kötü şey olduğunu mu sanıyorsun? Çok daha kötülerini yaşadım, *baba*.”

Elindeki fincanı dolu tezgâhın üzerine bırakırken yüz hatlarında korkunç bir ifade belirdi. Çenesi aşağı düştü, ağzını açtı ve kaşlarının altından şeytani bir bakış attı.

“Henüz değil, henüz yaşamadın,” diye tehdit etti karanlık bir ifadeyle.

Sanki beni öldürmeyi planlamıyormuş gibi rahatça bana doğru yaklaştı. Tabii ki kendi elleriyle öldürmeyecekti. Ölümüm en yüksek teklifi verenin elinden olacaktı. O da bu sırada kokain çekiyor, esrar içiyor ve hissettiği tek mutluluk biçimini vücuduna enjekte ediyor olacaktı. Ta ki gerçeklikten kaçışı ebedileşene kadar.

Tıpkı annem gibi.

Arkamda onun bir kenara fırlatılmış kupası duruyordu. Muhtemelen öldüğünden beri orada, öylece unutulup gitmişti.

Tıpkı onun gibi.

Bunun annemin hayattayken hiç uzatmadığı eli şimdi uzatması olarak düşünmek istiyordum. Belki de bir barış teklifi.

Kurnazca, parmağımı kupanın kulpundan geçirdiğim sırada birkaç adım ötemde durdu. Tam bir kol mesafedeydi, iç çekmeme neden oldu.

Keşke annem de bu kadar umursasaydı.

Göğsümün içindeki, bana hâlâ hayatta olduğumu ve hâlâ savaştığımı hatırlatan sabit ritim dışında zaman durdu.

Derken bana doğru hamle yaptığında elimdeki fincanı şakağına doğru savurdum. Seramik tuzla buz olurken bir parçası avucumu kesti.

Kükredi ve kolunu hızla savurarak beni yakalamaya çalıştı. Ama vücudunda kandan daha fazla kimyasal madde olan insanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da lanet hedeflerini tutturamadıklarıydı.

Dengesini kaybettiğinde onu yere düşürdüm, kafasının arkası sertçe yere çarptı. Ağzından bir küfür savurarak beni ters çevirebilmek için bir bacağını kaldırmaya çalıştı. Ancak ben çoktan onun üstüne çıkmıştım, kupanın bir parçasını parmaklarımın arasına sıkıştırıp şahdamarına dayadım.

Bu sadece yarım saniyelik bir şeydi ve yüzüme doğru bir yumruk savurmadan önce dikkatsizce elimi itti. Zar zor yana doğru kaçtım, parmak eklemleri yanağıma çarptığında suratımda keskin bir acı hissettim.

Ama çaresizliğim acımdan daha ağır bastığında aceleyle dizlerimi kollarının üzerine koydum. Birkaç kez beni engelledi, tam beni üzerinden atacakken tekrar üzerine çıktım. Sonunda yumruğumu burnuna indirdim ve kollarını dizlerimin altına sıkıştırıp tüm ağırlığımı üzerine verebileceğim kadar onu sersemlettim.

Elimdeki parçayı tekrar şahdamarına bastırdım, boğuşma sırasında benim derimi de parçalamıştı.

“Tek bir kahrolası hamle yaparsan boğazını parçalarım, göt herif,” diye ağır nefeslerimin arasından tükürdüm.

Titreyen ellerimi ona doğru uzatırken görüş açım daraldı ve tek görebildiğim, öfkeyle buruşmuş, çenesini saran gri tüylerle kaplı iğrenç yüzü oldu.

“Sen acınası bir adamsın,” diye hırladım. “Ve sen öldüğünde bu gezegende bunu umursayacak tek bir kişi bile yok.”

Güldüğünde kokuşmuş nefesi yüzüme çarptı. Elimdeki parçanın sivri ucunu daha derine batırdım, ucundan bir damla kan fışkırdı.

“Bunun benim için bir önemi yok, bebeğim. Hadi ama bunu çok iyi biliyorsun. Namuslu bir vatandaş olsam bile, ben de herkes gibi tarihe karışacaktım. Unutulacaktım. Adım, insanların önünden geçerken dönüp bakmadığı aptal bir mezar taşına kazınacaktı. Ve biliyor musun? Aynı şey senin de başına gelecek.”

“Evet, haklısın,” dedim nefes nefese ve titrek bir sesle. “Ama en azından öldüğümde, siz hasta heriflerden götürebildiğim kadarını yanımda götürdüğümü söyleyebileceğim.”

Çaresizliği apaçık ortada olsa da boğazından bir kahkaha daha yükseldi. Ölmek istemiyordu ve her an, yeniden mücadele etmeye başlayabilirdi.

Bu yüzden hızlı bir karar verdim ve gırtlığının diğer tarafını kestim. Eninde sonunda kan kaybından ölecekti ama ben hazır olmadan her şey bitmiş olmayacaktı.

Kendi kanıyla boğulurken gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. Kan yüzüme, boynuma ve göğsüme sıçradı.

“Siktiğimin orospusu!”

Hiç umursamadan öne doğru eğilip gözlerinin içine baktım, gözbebekleri küçük birer noktaya dönüşmüştü.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ölerken beni görme hakkına sahip değilsin.”

Seramik parçasını bırakıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve başparmaklarımı gözlerinin üzerine yerleştirdim.

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı ama kelimeleri birbirine karışıyordu. Parmaklarını bileklerime dolayıp çekmeye çalıştı. Fakat kan kaybı onu zayıf düşürdüğünden acınası bir şekilde başarısız oluyordu.

Gözlerinin patladığını hissedene kadar birkaç saniye boyunca bastırdım. Karşılık olarak attığı çığlık yüksek, çatlak ve ıstırap doluydu. Bu sese Francesca’nın evindeki diğer kızlardan alışkındım. Önceden duyduğumda kalbim paramparça olurdu. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyordum.

Ezilmiş gözlerinin çukurlarında, ellerimde ve yüzünün her iki yanında kıpkırmızı birikintiler oluşmuştu. Kıp kırmızı bir deniz.

Kıkır kıkır güldüm. “Herhalde yüzüne Kızıldeniz demem Musa’nın hoşuna gitmezdi, ne dersin?” Tekrar güldüm, sesim boğuk ve çatlaktı. “Gerçi muhtemelen bunların hiçbirini onaylamazdı.”

Gözlerini onun o küçük beynine sokana ve çırpınışlarını sona erdirene kadar durmadım.

Dünya bugün biraz daha temizdi.

Kollarımdaki elleri düştü ve vücudu tamamen gevşerken onu bıraktım. Ben de... sönüvermişim. Sanırım gözbebekleri gibi.

Bu düşünce içimden yorgun bir kıkırdama daha kopardı.

Kan, ter ve muhtemelen bilmek istemediğim başka şeylerle kaplıydım. Kalbim hızla çarpıyor ve ciğerlerim acayip sıkışıyor.

Öldürmek... öldürmek çok zahmetli bir işti.

Düşüncelerim altüst olurken panik beni ele geçirdi. Bu siktiğimin olayını nasıl örtbas edecektim?

“Kahretsin,” diye fısıldadım başımı öne eğerek.

Neyse ki komşular da uyuşturucu bağımlısıydı ve annemle babaminkine rakip çığlıklar attıkları çok gece olmuştu. Boğuşmamız onları endişelendirmezdi, endişelendirse bile polisi arayacak kadar iyi niyetli olacaklarını hiç sanmıyordum.

İş konusunda da babamın haber vermeden işe gitmemesi alışılmadık bir durum değildi. Yıllardır bir sürü iş kaybetmişti, bunun başlıca sebebi de sürekli kafayı çekmesiydi. Bazen bir seferde haftalarca. Bir hafta boyunca arayıp dururlar ama sonunda pes ederlerdi.

Arkadaşları için de aynı şey geçerliydi, onlara uyuşturucu vermediği sürece gelmeye zahmet etmiyorlardı.

Raymond Devereaux'un onu gerçekten umursayan kimsesi yoktu. Ama artık halkın gözü üzerindeydi.

Francesca ben kaçırıldıktan sonra televizyonu açıp bana tüm haber bültenlerini ve arama ekiplerini göstermişti. Ne kadar çok insanın beni aradığını gülerek anlatırdı.

"Tüüüüm şu insanlara bak. Bir tanesi bile seni bulamayacak."

Bu ona çok komik gelirdi.

İşte şimdi, tam olarak bunun olmasını sağlamam gerekiyordu. Beni asla bulamayacaklardı. Buraya döndüğümü asla öğrenemeyceklerdi.

O çift, Latoya ve Devin basına bilgi verebilirdi. Beni evlerinde tuttuklarını iddia edebilirlerdi. Ancak bunu asla kanıtlayamayacaklardı ve nihayetinde spekülasyonlar sadece bundan ibaret olacaktı.

"Kanıt yok," diye fısıldadım. "Hiçbir kanıt kalmayacak."

Bu evin her yerinde benim DNA'm vardı. Her yerde saç tellerim ya da parmak izlerimin olması olağan dışı bir şey değildi.

Peki ya bir cesedin üzerinde? İşte bu bir felaket olurdu.

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım ve beynimin bir kez daha devre dışı kaldığını hissettim.

Henüz kimse onu aramıyordu. Temizlenmek, Layla'yı hazırlamak ve sonra da onun cesedinden kurtulmak için zamanım vardı.

Sonra da Layla'yı buradan götüreceğim ve bir daha arkama bakmayacaktım.

"Peki seninle ne yapacağım?" diye yüksek sesle düşündüm, lavabonun altındaki az sayıdaki temizlik malzemesine yönelirken beynimi zorladım ve annemin izlediği suç belgesellerini hatırlamaya çalışarak herhangi birinde bir cesetten kurtulmak hakkında bir şeyler söylenip söylenmediğini düşündüm.

“Onu eritebilirim?” diye sessizce sordum kendime. “Olmaz. Çok uğraştırıcı ve gerekli kimyasalları bile bilmiyorum. Gömemem ya da göle atamam. Bu *her zaman* insanların yakalanmasına neden olur.”

Cesedini çöp poşetlerine koyarken aklımda türlü türlü fikir dönüyor, hepsini bir sebepten reddediyordum.

Derken tam yerleri fırçalamaya başladığımda, izlediğim bir bölümü hatırladım. O meşhur ampul kafamın üstünde yandı ve durup üzerine düşünmeye başladım.

“Domuz çiftliği,” diye fısıldarken dudaklarımda ufak bir sızı belirmişti.

Üstelik onu nerede bulacağımı da biliyordum.

10

MOLLY

GÜNÜMÜZ

2022

“Duşta üzerime atlayacağını bilseydim, seni misafir banyosuna götürürdüm,” diye mırıldanırken üstüme temiz beyaz bir atlet geçiriyordum.

Hiç etkilenmemiş gibi tek kaşını kaldırdı. “Hangi noktada sana ellerimi senden uzak tutacağıma dair bir işaret verdim? O anları tekrar oynatıp o kısmı yeniden yaşayalım, böylece kafan karışmamış olur.”

Gözlerimi devirdim.

“Kafam karışmadı,” diye reddederken ona sinirle bakmaya devam ettim.

Ama kafam karışmıştı.

Hem kafam karışmıştı hem de sikik bir yalancıydım.

Sadece *boxer*’ını giydi, kirlenmeyen tek kıyafeti oydu. Tişörtü tamamen kirlenmişti, geriye siyah kotu ve deri ceket kalmıştı ama her şekilde eve domuz ağılı gibi kokarak dönecekti. Bu kokuyu çıkarmak için özel bir tür sabun gerekiyordu ama ona sinirli olduğum için bunu ona söylemeyecektim.

Daha da önemlisi, yanında yedek kıyafet taşıyan mantıklı bir insan olmadığı için beni daha da sinirlendirmişti. Vücudu dikkatimi öyle bir dağıtıyordu ki neden sinirlendiğimi hatırlamamı çok zorlaştırıyordu.

Doğru ya. Beni duşta tekrar becerdiği ve bana seksin aslında... çok iyi olabileceğini hatırlattığı için. İlk tanışmamızdan sonra bunu unutmam çok uzun sürmüştü. Ve şimdi tekrar bağımlısı olmuştum.

Aşağılık herif.

Ona sırtımı döndüm, elime birkaç damla losyon damlatıp ellerime, kollarıma ve göğsüme sürmeye başladım. Gözleri iki küçük lazer gibi beni yakıp geçiyordu ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Sadece sevişiyorduk.

Hepsi buydu.

“Beni kovmak üzeresin,” diye tahmin yürüttü arkamdan. Sesin tam arkamdan gelmesini beklemediğim için yerimden sıçradım.

“Başka ne olacaktı ki? Oyuncaklarla oynayıp yastık savaşı mı yapacaktık?” diye tersledim.

Sesim savunmacı çıkmıştı. Gerçi zaten savunmaya *geçmiştim*.

Sanki gidecek hiçbir yerim yokmuş gibi kaslarımda gerginlik birikiyordu.

Dişlerimi sıkarak yatağın kenarına oturdum ve kendimi onun keskin bakışlarına karşılık vermeye zorladım. Gözlerinde gördüğüm, beklediğim gibi öfke değildi. Hatta rahatsız bile görünmüyordu. Hayır. Çok keyifli görünüyordu.

Dizlerini bükerek ben kuşkulu bakışlarımı ona çevirene kadar eğildi.

“Kim olduğunu öğrenmek için ölüyordum, Molly. Bu çok mu yanlış?”

Benimle kafa mı buluyordu? Hem de çok yanılttı. Benden isteyebileceği en kötü şey buydu. Beni *tanımak* mı? Bu onu kendi isteğimle hayatıma davet etmek olurdu ve ben içimi kimseye yer olmayan kalabalık bir odaya dönüştürdüğümünden emindim.

“Evet yanlış,” diye tersledim. “Amımın aletini sararken nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Bu çoğu kişinin anlatabileceğinden daha fazlası. En azından hâlâ hayatta olanların.”

Homurdanırken yeşil gözlerinin üzerinden bir karanlık geçerek onları gölgeli, kasvetli bir ormana dönüştürdü. “Yani, bana dışarıda bir yerlerde bu bilgiye sahip olan ve hâlâ nefes alan başkalarının da olduğunu mu söylüyorsun?”

Birkaç ay önce, bunca yıldan sonra nihayet onlarla yüzleşmeye hazır hissettiğimde, Legion’dan o evdeki adamları araştırmasını ve hâlâ hayatta olan var mı diye bakmasını istemiştim. Araştırdıktan sonra hepsinin öldüğünü söylemişti. Biri hariç.

Kenny Mathers.

Çok zengin ve çok iyi korunan biriydi. Sadece İnfaz için gelen çoğu müşterinin aksine, o eve sık sık uğrardı.

Francesca'nın Rocco'ya, Kenny'nin özellikle beni satın almak istediğini söylediğini duymuştum, görünüşe göre uzak duramama sebebi buydu. Hem evden hem de benden.

Parası ve dahil olduğu seçkin tabaka onu bunca yıl güvende tutmuş, tamamen gözlerden uzak kalmasına izin vermişti. Ben kaçtıktan kısa bir süre sonra da bir daha halkın arasında görülmemiştir.

Hiç şüphesiz onunla yüzleşmeye hazır değildim, ancak Legion'a onun aslında kim olduğunu ve ne yaptığını anlatmıştım. Patronumun bu konuda bir şey yapıp yapmadığını bilmiyordum. Sormaktan çok korkmuştum.

"Bildiğim kadarıyla sadece bir kişi ama kim bilir, belki de artık hayatta değildir. Her halükârda, sakın benim için kimseyi öldürme. Benimle birkaç kez yatmış olman seni benim kahramanım yapmıyor."

Başını eğdi, istediğim şey hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Adı ne?"

İç çektim. "Bunun ne önemi var?"

Yüzünde ciddi bir ifade belirirken bakışlarında en ufak bir espri belirtisi yoktu.

"Bu sikik gezegende senin nasıl hissettirdiğini bilen tek adam olmak istiyorum. Ve eğer bu bilgiyi hâlâ bu dünyada dolaşan tek bir ruhla paylaşıyorsam, onları bu dünyadan silip atmam gerekir."

Sadece gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, birkaç saniye boyunca dilim tutulmuştu. Buna rağmen midem huzursuz keleklerle dolu bir lağım çukuruna dönüşürken kalbimin yumuşamaya başladığını hissettim.

Korkunç olan onun sözleri değil, benim tepkimdi.

"Saçmalıyorsun."

"Olabilir."

"Benim için kimseyi öldürmeyeceksin."

"Öldüreceğim."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Cage."

"Tartışma o zaman."

Tekrar iç çekerken omuzlarım çöktü. Bu gece için duygusal olarak tükenmiş durumdaydım ve onu, katil ellerini kendine saklaması için ikna edecek enerjim de kalmamıştı.

Beni rahatsız eden Francesca'nın evinden sağ kalan tek adamı öldürme ihtimali değil, Cage'in düşünce tarzıydı. Bunu *benim* için yapmasını istemiyordum. Ya da bana karşı bir şeyler hissettiği için. O adamı bir canavar olduğu için yok etmesini ve bu işi burada bırakmasını tercih ederdim.

"Benden ne istiyorsun?" diye inleyerek elimi bıkkınlıkla suratımdan aşağı kaydırardım.

"Bu gecelik bana vermek istediğin parçalarını."

Elimi indirip ona boş boş baktım ama o gözlerini benden ayırmadan sabırla bekledi.

"Sadece seni tanımak istiyorum. Hepsi bu. Ben de sana öğrenmek istediğin her şeyi anlatabilirim."

Dudaklarımı büzerken gevşediğimi hissettim. Çünkü ben de Cage'e karşı inkâr edilemez bir merak besliyordum. Alaska'da yalnız gecelerimin çoğunu, dünyamı bu kadar kolayca yok eden adamı merak ederek geçirmiştim. Beni en çok rahatsız eden şey onu özlemimdi. Tanımadığım birini nasıl özleyebilirdim ki?

Ona istediğini veririm, tamamen sevimsiz bir şey bulacağını ve eve dönmek isteyeceğini umuyordum. Sonra da nihayet uyuyabilirdim. *Tek başıma.*

Dünyamın tekrar yıkılmasını kaldıramazdım ve bu sefer onu özlemek zorunda kalmayacaktım.

"Dünyadaki en sevdiğim isim artık Layla."

Boğazım düğümlendi, kardeşimin adını söylediğim için kendimden nefret ediyordum. Kalbim bir odun kesme makinesinden geçiriliyormuş gibi hissetmeden onu düşünmek imkânsızdı. Ona bu kadar kişisel olmayan bir şeyler söylemem gerekirdi. Mesela en sevdiğim rengi.

Yavaşça başını sallarken yüzüne ağır ağır bir sırıtış yayıldı. Tanrım, bu bakış fena halde ölümcüldü. Bundan nefret ediyordum.

"Bu çok güzel."

"Evet," diye mırıldandım boğazımı temizlemeden önce, bu nefes borumu tıkayan duygularımı örtbas etmek için acınası bir çabaydı.

“En sevdiğim çiçek pars zambağıdır,” dedi bana. Tereddütle onunla tekrar göz göze geldim ama bu kez bakışlarının gölgelendiğini fark ettim. “Annem bekâr bir anneymiş ve babam ben doğmadan önce ölmüş. Büyürken her cumartesi pazardan kendine pars zambakları alırmış. Bir erkeğe ihtiyacı olmadığını çünkü istediği her şeyi alabileceğini söylerdi. İlk maaşımı aldığımda, ona aldığım ilk şey bu oldu. Ona bunları almak için bir erkeğe ihtiyacı olmadığını fakat bu, onun birisinden çiçek almayı hak etmediği anlamına gelmediğini söylemiştim.”

“Dur tahmin edeyim, onun için o çiçekleri almaktan hiç vazgeçmedin.” Konuşurken dudaklarımda istemsizce kıvrılan bir gülümseme oluştu.

Sırıttı ve kalbim bir anda eridi. “Hâlâ alıyorum.”

Lanet olası herif.

Bana onu iğrenç bulmama neden olacak bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Kesinlikle rezil olacağı şeyler.

Ancak sonra gülümsemesi kayboldu ve yüz hatları ânında ürkütücü bir ifadeye büründü. Ne düşündüğünü zaten biliyordum. Bunu yüzünün her köşesinde görebiliyordum.

“Dur tahmin edeyim,” diye fısıldadım tekrar. “Kaçırılmam hakkında konuşmak istiyorsun.”

“Sen dükkânıma gelmeden önce kim olduğunu biliyordum. Bütün dünya biliyordu. Ve çoğu insan gibi ben de senin davana kafayı takmıştım. Kamera kayıtları...”

“Beni deliymişim gibi gösteriyordu,” diye cevap verdim, midemi asit kaplamıştı.

“Teknolojiyle aram iyidir ve görüntülerle oynandığı bariz beliydi. Sen deli değildin; o yüzden sadece hayatının en kötü ânının tüm dünyaya yayınlandığını değil, aynı zamanda seni o şekilde lanse etmek için değiştirdiklerini de anlamıştım. O zamanlar bile senin adına öfkelenmişim.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım acı acı. “Benimle bu yüzden mi seviştin? Meşhur kayıp kızla oynayıp bununla böbürlenme hakkına sahip olmak mı istedin?”

Yüzü düştü, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Hayır, Molly. Bunu söylediğim tek kişi Silas’tı, o da deli gibi sarhoşken oldu. Ayrıca senden, başka hiç kimseden etkilenmediğim kadar etkilendiğim için seninle seviştim. Sanırım senin davayı takıntı haline getirme sebebim de ruhumun seninkini tanımış olmasıydı. Üstelik senin hakkında çok fazla sorum vardı.”

“Cevaplarını buldun mu?” diye sordum sertçe. Kızmak için sebep arıyordum ama açıkçası kaçırılmamı bildiği ya da bu ilgisini çektiği için onu suçlayamazdım. Kamera görüntüleri... çoğu kişinin görmezden *gelemeyeceği* bir şeydi.

Bir anda ortadan kaybolan bir kız.

Ve hayaletler tarafından kovalanan kız. Ancak o hayaletin *ben* olduğumu bilmiyorlardı.

“Önemli olan cevapları bulamadım, işte bu yüzden seni tanımak istiyorum, Molly. Dünyanın hâlâ ölü olduğunu düşündüğü kızı tanımak istiyorum.”

“Böyle olması *hoşuma* gidiyor,” diye çıktım. “Herkes on beş yıl önceki kayıp kızı tanıyamayacak kadar kendi hayatıyla meşgul. Bu da medya sirkinin piyonu olmadığım ve rahat bırakıldığım anlamına geliyor. Kimsenin beni tanımmasına izin vermememin bir nedeni var.”

Başını salladı ve gözlerindeki nazik bakış, biraz kontrolü kaybetmeye başladığımı fark etmemi sağladı. Kalbim hızla çarpıyordu, avuçlarım terlemişti.

“Kimseye söylemeyeceğim,” diye söz verdi. “Bırak güvenliğini riske atacak lanet olası akbabaları, seni kimseyle paylaşmayacak kadar bencilim. Seni asla tehlikeye atmam.”

Kan dolaşımımı zehirlemeye başlayan endişeden kurtulmaya çalışarak derin bir nefes verdim.

“Medya kaçtığımı öğrenirse bir cinayet zanlısı olma ihtimalim var.” Sessiz kalarak daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf etmem için cesaretimi toplamama izin verdi. “Kaçtıktan sonra ailemin evine geri döndüm. Bir kız kardeşim var ve o zamanlar daha bir yaşındaydı. Kız kardeşimi, beni uyuşturucu parası için satan insanların elinde bırakamazdım.”

Üstdudağı seğirirken bakışlarına öfke yerleşti. Nedenini bilmem de bu beni devam etmem için teşvik etmişti.

“Annem çoktan aşırı dozdan ölmüştü, yani sadece babam kalmıştı. Geri döndüğümü görünce beni tekrar satmaktan bahsetti ama bu sefer Layla’yı da satacaktı. Ben de birden... kendimi kaybettim. Küçük kız kardeşimi satma düşüncesine dayanamadım. Yaşadığım tüm o şeyler... düşünebildiğim tek şey, aynı şeylerin Layla’nın da başına gelmesiydi...” Bu düşüncenin altında ezildiğimi hissettiğimde cümlemi yarım bıraktım. O eski öfkem yeniden alevlendi, kelimelerimi telaş kaplarken yanaklarım kızardı.

Elimi tuttu ve ben de sırf düşüncelerimden uzaklaşmak için ona odaklandım.

Ellerinin dövmelerle kaplı olduğunu görmüştüm ama ilk kez bu kadar yakından inceleme fırsatı buluyordum. Parmak eklemlerine alev dövmesi yaptırmış, arka planı ise eriyen mum izlenimini vermek için siyahlaştırılmıştı. Gördüğüm en iyi sanat eserlerinden biriydi ve bana ilk kez yaralarımı güzel bir şeyle kapattırmayı düşündürmüştü.

“Sen de onu öldürdün,” dedi beni konuşmaya geri döndürerek.

“Onu öldürdüm,” diye sessizce onayladım. “Ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmiyorum.”

“Hissetmemelisin,” dedi. “O bunu, hatta çok daha kötüsünü hak ediyordu.”

Başımı salladım. Hak etmişti ve onun hayatına son veren kişinin ben olduğumu bilmek beni biraz olsun tatmin ediyordu.

“Eskiden yaşadığım yerden birkaç saat uzaklıkta büyük bir domuz çiftliği olduğunu duymuştum. Sahibi birçok insan için yerel bir et tedarikçisiydi ve yakında emekli olacağından bahsediliyordu. Ben de her şeyi temizledim, babamı çöp torbalarına tıktırıp arabasının bagajına koydum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Tam olarak aynı çiftlikte biraz önce seni becermiş olabilir miyim?”

Yanaklarım ânında kızardı. Lanet olsun.

“Evet,” diye mırıldandım boğazımı temizleyerek.

Sırıttığında ondan yayılan tatmin karşısında gözlerimi kıstım.

“Her neyse,” diye devam ederken ona *kes sesini* anlamına gelen bir bakış attım. “Layla ile ben duş alıp giyindikten ve eşyalarımızı

topladıktan sonra çiftliğe gittim. Çiftlik sahibi uyuyana kadar bekledim, ahırına gizlice girdim ve babamı domuzlarına yedirdim. Hoş değildi ve her şeyi tam olarak doğru yapamamıştım. Domuzların diş ve kıl yemediğini bu şekilde öğrendim, bu da temizleme sürecini berbat hale getirmişti. Bundan paçayı sıyırmayı başardığıma hâlâ şaşıyorum.”

Bu, o gecenin fazlasıyla basitleştirilmiş bir versiyonuydu ama olayların genel özeti buydu. O zamandan bu yana insanları domuzlara yedirme konusunda çok şey öğrenmiş olmam dışında diğer ayrıntıların şu anda pek bir önemi yoktu. En önemlisi, Layla’yı ve kendimi o evden başarıyla kurtarmış olmamla o zamandan beri kimsenin gerçekte kim olduğumuzu tespit edememesiydi.

“Layla şu an nerede?”

Çenemin titremesini engellemek için dudaklarımı büktüm. Bu soru göğsüme bir yumruk yemişim gibi hissettiriyordu. Derin bir üzüntü beni sararken kalbim acıyla sıkıştı.

“Emma,” diye düzelttim. “Onun adı artık Emma. Dört yıl boyunca ona bakmaya çalıştım. Babam benim kaybolmamla ilgili soruşturma altında olduğundan, polislerin o ve Layla’nın kaybolduğunu fark etmeleri uzun sürmedi. O da benim gibi tüm haberlerde yayınlanmıştı ve üçümüze ne olduğuna dair bir sürü komplo teorisi ortaya atılmıştı. Bazı insanlar benim kaçtığımı ve Layla’yı yanıma aldığımı düşündü ama bunu destekleyecek yeterli kanıt yoktu.”

“Bu yüzden adını Emma olarak değiştirdim ve ona bakmak için çok uğraştım. Kimlik çıkartıp kendimi ifşa edemeyeceğim için bir iş bulmak neredeyse imkânsızdı. El altından birkaç iş bulmayı başarmıştım ama bunlar da genellikle düşük ücretliydi ve patronlarım her seferinde boktan bir insana dönüşmeyi başardı. Hayatımızı bu şekilde idame ettiremezdim çünkü ona güvenli, sağlıklı bir yaşam veremiyordum.”

Boğazım düğümlenince bir an için bırakın konuşmayı, nefes bile alamadım. On yıl, acımı ve yaşadığım yıkımı hafifletmeye yetecek kadar uzun bir süre değildi. Bir ömür bile yetmeyecekti.

Cage elini tekrar elime sararak bana yanımda olduğunu hatırlattı.

“Zengin bir kasabada iyi bir aile bulup onları gizlice takip ettim. Onları aylarca izledim, iyi bir aile olduklarından, mutlu çocukları olan *gerçekten* iyi insanlar olduklarından emin oldum. Ve sonra... ona hak ettiği hayatı verebileceklerinden emin olduktan sonra... Layla uyuyana kadar bekledim, sonra onu bir isim etiketi ve doğum tarihiyle lanet olası bir köpekmiş gibi kapılarının önüne bıraktım.”

Gözlerim doldu, göğsüm şişerek ciğerlerim genişlerken bile hâlâ nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

“Daha sonra birkaç ay boyunca onu gerçekten alıp koruyucu aileye vermediklerinden emin olmak için izlemeye devam ettim. Biraz zaman aldı ama sonunda onu evlat edindiler. Onu ilk kaçırdığım zamandan daha büyüktü ve yaşadığımız yerden birkaç saat uzakta olduğu için kimse kim olduğundan şüphelenmedi. Ayrıca, kardeşim ismimi sadece Marie olarak biliyordu. Bu da çocuğunu bir yabancının kapısına bırakan uyuşturucu bağımlısı bir anne olarak anlaşılmıştı. Benim için sorun yoktu. Bu onun güvende olduğu ve nihayet biraz huzur içinde yaşayabileceği anlamına geliyordu.”

Her yerim yanıyordu; ıslak gözlerim, burnum, yanaklarım ve boğazım.

“Legion beni bulduğunda, onu o aileye bırakmamın üzerinden bir yıl geçmişti. Legion’ı hiç görmemiştim ama patronum bana karşı sinirli davranmaya başladığında o beni görmüş olmalı. Beni sana gönderdi ve gerisini zaten biliyorsun.”

Endişeyle bacağımı sallarken ağlama isteğimi bastırmak giderek zorlaşıyordu. “Sikeyim, kardeşimi benim büyütememiş olmam hâlâ bok gibi hissettiriyor,” diye söylendim, sesim gözyaşlarım yüzünden boğuk çıkıyordu.

“Ama onun bu ihtiyacını karşılayabildin,” diye üsteledi, dalgın bakışlarımı yakalayarak. “Bu seçenek elinden alınmıştı, bebeğim. Bunu yapamayacağın için değil, en az onun kadar tehlikede olduğun için yaptın. Daha çok gençtin. Ayrıca kalacağı yerin senin evin olmaması gerektiğini biliyorum. Yine de ona hak ettiği hayatı *sağladın*. Bunu ona *sen* verdin.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, yine de gözlerimden birkaç damla yaş süzölmüştü.

“Bencilin tekiyim ve onun da benim onu hatırladığım gibi beni hatırlamasını istiyorum. Ama asla onun hayatında olamayacağımı biliyorum. Bu yaşam tarzımla olamam. Bu pislikten uzak durmasını istiyorum. Ama Alaska’dayken onu çok özledim. Ne kadar yaşamaya çalışırsam çalışayım sikik bir zombi gibiydim.”

Ciğerlerim hâlâ sıkışıyordu ama her kelime sanki cam parçası gibi hissettirse bile devam etmek için kendimi zorluyordum.

“Dört yıl önce kendimi tutamadım ve geri taşındım. Çiftliğin önceki sahibi vefat etmişti ve çiftlik bir süredir satılıktı. Alaska’da iyi bir işim vardı ve tüm birikimimi bu çiftliği satın almak için kullandım. Layla’nın hayatında olamasam da onunla aynı eyalette olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum.”

Açıklamamı iç çekerek bitirdim, kendimi birden yorgun hissetmeye başlamıştım. Hem duygusal hem de fiziksel olarak. Ona bu kadarını anlatmayı planlamamıştım ama itiraf etmeliyim ki bunları söylemek bana iyi gelmişti. Şimdi ise sadece uyumak istiyordum.

“Onu hâlâ izliyor musun?” diye sordu Cage açıkça. Gözlerimi parmaklarımla oynadığım kucağıma çevirdim. Boğazımda bir sızı oluşurken utanç duygusu içime kök saldı.

“Evet,” diye itiraf ederken zorla sesimi yükseltmişim. Bu belki yanlış ya da ürkütücüydü ama o benim kız kardeşimdi ve ona kontrol etmeden yapamayacak kadar çok değer veriyordum. Üstelik biraz utanç verici olsa da bu konuda kendimi suçlu da hissetmiyordum.

Kıkırdadı. “Senin yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.”

Yorgunca gülümsedim, o gitmese bile başımı yastığa koyup sizmanın eşiğindeydim. Bir gece kalmasına izin vermek büyük bir mesele olmazdı.

Bir kez daha elimi sıkarak dikkatimi tekrar kendisine çekti.

“Onun hayatını kurtardın, Molly. Bunu unutma. Bunu hep hatırla.”

11

MOLLY

DOKUZ YIL ÖNCE
2013

“Yüce İsa, çok seksisin. Brent seni ne zaman işe aldı? Bilseydim kuzenimi daha önce ziyarete gelirdim ve seni çoktan yatağıma atmış olurudum.”

O kesinlikle istemsiz bekârlardandı*. İki ön dişi eksikken ve solgun teni uyuşturucu yüzünden pembeleşmiş ve kabuk kabuk olmuşken böyle bir sözün bekâr bir kadın üzerinde işe yarayacağını sanmıyordum.

Aramızdaki tezgâha yaslanıp, üstdudağına bok bulaşmışken eğri büğrü kanatlarından etkilenmemi bekleyen bir sinekmiş gibi ona baktım.

“Söylesene, şimdiye kadar bu tavlama cümlesiyle kaç kadını yatağına atmayı başardın?”

Ağzının üstündeki sarı şeftali tüylerini belirginleştiren bir sırtıtış yüzüne yerleşti. Bunun onu daha erkeksi gösterdiğini düşündüğüne emindim.

“Şu anda bir tanesini tavladım. Ama sırf senin için onu seve seve kapı dışarı edebilirim.”

İğrenç.

Bu siktiğimin işinden nefret ediyordum. Patronumdan da nefret ediyordum. Ve görünüşe göre, onun akrabalarından da nefret ediyordum.

Bir aydır bu iğrenç tamirhanede çalışıyordum ve sayamayacağım kadar çok kez tacize uğramıştım. Aklımı kaçırmak üzereydim ama paraya ihtiyacım vardı.

* Kendisini istemsizce bekâr olarak gören, genellikle cinsel olarak aktif olanlara karşı aşırı kızgınlık ve düşmanlık ifade eden bir kişi (genellikle bir erkek). (ç.n.)

“Hayır, kalsın,” diye karşılık verdim. “Brent’e onu görmeye gel. diğini haber vereyim.”

Gülümsemesi kaybolurken yerini karanlık bir ifade aldı. Ağzından kötü bir şey çıkmadan önce ona sırtımı döndüm, şimdiye kadar söyledikleri yeterince kötüydü. Küçük dükkân Montana dağlarının derinliklerindeki köhne bir kasabada yer alıyordu. Neyse ki yüzümün burada hiçbir yere ilan olarak asıldığını görmemiştim ve medya, bu gezegenin cehenneme döndüğünü doğrulayan başka bir olaya geçmişti.

Artık Layla benimle olmadığı için, neden yaşayanların arasında dolanmaya devam ettiğimi merak ediyordum. Ama bu kadar mücadelenin ardından hayatımı bir kenara fırlatıp atmayı reddediyordum. Bu açıdan, buna sadece saf inatçılık diyebilirdim.

“Brent, kuzenin geldi,” diye seslendim ofisine doğru, kapının dışında dikiliyordum. Ne zaman içeri girsem, kapıyı arkamdan kapatmamı istiyordu ve bu her seferinde son derece rahatsız edici bir durumla sonuçlanıyordu. Çoğu zaman bana asılıyordu. Diğer zamanlarda ise beni azarlamak için bir neden bulup bunu hoş bir tehditle süslüyordu.

Ehliyet almamın benim için çok tehlikeli olduğunu itiraf ettiğimden beri bir şeyden kaçtığımı biliyordu ve bunu bir koz olarak kullanmaya bayılıyordu.

“Hangisi?”

“Söylemedi,” diye donuk bir cevap verdim.

İç çekerken ses tonuna bir sıkıntı karıştı.

“O zaman kuzenim olduğunu nereden bileceğim?” diye tersledi. “Polisin kucumda olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve topun ağzına girecek ilk kişi *sensin*, küçük kız.”

İşte yine tehdide başlamıştı.

“Gidip sorayım,” diye mırıldandım.

Ben sapık herife doğru ilerlerken o sessizce bir hakaret mırıldandı. Çocuk araba kokularıyla oynuyordu; bir yandan çirkin suratıyla ukala ukala sırtıırken diğer yandan raftan bir tane alıyor, kokluyor ve kasıtlı olarak yanlış rafa koyuyordu. Öfkem giderek güçlenirken dişlerimi sıktım. Brent, müşteriler tam olarak bunu yaptığında kokuları doğru yerleştirmedeğim için bana birkaç kez bağırırmıştı.

“Adın ne?” diye sordum yüz ifademi sakın tutmaya çalışarak. Beni kızdırma çabasının işe yaradığını bilmesini istemiyordum.

Şeytani bir sırıtışla karşılık verdi ve içimde geri çekilme isteği uyandırmasından nefret ettim. O ifadeyi defalarca görmüştüm. Ve sonrasında ne geldiğini.

“Vergi kimlik kartımı da ister misin? Git o sikik kuzenimi çağır.”

Az önce bana tükürdüğü gibi ona tükürmemek için kendimi zor tuttum. Dişlerinin arasında bu kadar boşluk varken tükürüğünü ağzında tutmak imkânsız olmalıydı.

“Önce adını öğrenmek istiyor,” diye direttim.

“Bir bok söylemeyeceğim... Brent! Brent, dışarı çık!” diye bağırdı yüksek sesle.

Siktir.

Patronumun kapısının arkasından çarparak kapandığını ve ardından öfkeli ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Rocco’nun aynı ağır adımlarla üzerime yürüdüğü anıların saldırısına uğradığımda paniğe kapıldım.

Brent kahverengi gözlerindeki öfkeyle kasaya doğru yürüdü. Bulduğumuz anda kalmak için mücadele ederken alnımdan terler akıyordu. Gerçi, gerçekliğin anılardan iyi olduğunu pek sanmıyordum.

“Ne bağıırıyorsun, lan?” diye çıkıştı, bir süre adama baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Bu sefer gerçekten korkarak geri çekilmiştim.

Patronum iri bir adamdı. Ve *acımasızdı*.

Uzaktan, dükkâna başka bir müşterinin girdiğini işaret eden çan sesini duydum ama hiçbirimiz dönüp gelenlere bakmadık.

“Bu küçük sürtük kibarca rica etmeme rağmen seni çağırmayı kabul etmedi. Ne kadar saygısız!”

Bana sürtük denmesi kesinlikle benim için yeni bir şey değildi ve duygularımı incitmiyordu ama işimi riske atması kesinlikle çirkin bir durumdu.

Ağzım açık kalırken itiraz sözcükleri dilimin ucuna kadar geldi. Ancak Brent’in suçlayıcı bakışları üzerime çevrilince ânında yok oldu.

“Bu doğru mu?”

“B-ben sadece senin istediğin gibi adını öğrenmeye çalışıyordum,” diye güçsüzce kendimi savundum.

“Saçmalık. Lanet kız beni sorguya çekiyordu, dostum!”

“Kapa çeneni, Bud,” diye bağırdı Brent ama öfkeli bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Yakın oldukları her hallerinden belliydi. Sanırım bu onun Brent’in kuzeni olduğu anlamına geliyordu ki bu da durumumu daha da kötüleştiriyordu.

“Ofisime git ve beni bekle,” diye emretti kötü bir tavırla.

Gözlerindeki niyeti okuyabiliyordum. Eğer dediğini yaparsam, kendimden bir parça daha kaybetmiş olarak dışarı çıkacaktım.

Başımı sallayıp ofisine doğru dönerken hareketlerim sarsaktı. Bu tarafta da bir çıkış vardı ve eğer kendimi kurtarmak istiyorsam o çıkışı kullanmak zorundaydım.

Bir işi daha kaybediyordum ve elimde hâlâ çok az para vardı.

Yıkım, artan endişeme karıştı. Başka bir kasaba bulup yine yasadışı bir iş için yalvarmam gerekecekti. Üstelik düzgün bir insan olan bir patron bulma olasılığım düşüktü. Şimdiye kadar hiç düzgün bir patronum olmamıştı ve şu âna kadar dört iş değiştirmiştım.

Çok yorulmuştum. Lanet olsun ki tükenmişim.

“Aptal sürtük bunları bile doğru düzenleyemiyor,” dedi kuzeni Bud. “Çilekli olanlarla...”

Söylediklerinin geri kalanını duymadım, zaten duymama da gerek yoktu. O sadece buradan siktir olup gitmem gerektiği düşüncemi güçlendirmişti.

Doğruca çıkışa doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve arkama bile bakmadan oradan çıktım. Güneş ışığı gözlerimi yaksa da keskin acısını hissetmedim bile. At gözlüğüyle bakıyordum, artık aklımdaki tek şey *Engines & Oil*’den mümkün olduğunca uzaklaşmaktı.

Otobüs durağına ulaştığımda, ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ne otobüs durağına olan yürüyüşümün, ne de oradan kadın sığınma evine kadar olan otobüs yolculuğun tek bir saniyesini hatırlıyordum.

Nihayet bulanık düşüncelerle sığınma evine varmışım. Neyse ki burada çok fazla kadın yoktu ama burada kalabilmek için onlarla grup terapisi seansları yapmam gerekiyordu.

Bu inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Yine de en azından onlar da benim gibi bir travma geçirmişti ve yalnız kalmak istiyorlardı. Bu sayede kendime ait küçük bir dairem olmuştu, gerçi bu daireyi tutmak için küçük bir ücret ödemem gerekiyordu. Sığınma evi, mağdurlara istismarcılarından uzakta bir tür bağımsızlık vermeyi amaçlıyordu ve bu dairelerin kiralari bölgedeki diğer dairelerin kirasından çok daha ucuzdu.

Kapıma vardım ve içeriye girmek için kapıyı ittirerek açtım, Brent'in beni takip ettiğini ve hemen arkamda olduğunu düşünüyordum. Tek bir kişi bile görmemiş olmama rağmen, yol boyunca biri peşimdeymiş gibi hissetmiştim.

Ancak kapıyı kapatıp kilitlediğimde kapının arkasına yaslanarak derin bir nefes verdim.

Neredeyse sürekli tehlike altındayken içimin rahatlaması mümkün değildi ama en azından o ofiste Brent'le yalnız kalmamıştım, muhtemelen yine tacize uğramanın eşiğinden dönmüştüm.

Bu... açıkçası şu anda isteyebileceğim tek şey buydu. Bir de o sapıklardan biri tarafından eve kadar takip edilmemektir.

Bir nefes daha verdiğimde hıçkırığımı serbest kaldı. Bir elimle ağzımı kapattım ama bu, ağlamamı bastırmak için nafile bir çabaydı.

Çok geçmeden hıçkırıklara boğuldum ve artık ayakta duracak halim kalmamıştı. Kapıdan aşağı doğru kaydım, omuzlarım titriyordu ve haykırışlarım avucuma çarparken göğsüm inip kalkıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan nehir gibi akıyordu, uzun bir süre boyunca ızdırabımın altında hiçbir düşünce yoktu.

Artık neden ağladığımı bile bilmiyordum. Neler olabileceği ihtimali yüzünden miydi? Yoksa bir kez daha baştan başlamak zorunda olduğum için miydi? Belki de ayaklarımı yere ne kadar sağlam basmaya çalışırsam çalışayım, kovulduğum içindi.

Ben sadece... buna daha fazla *dayanamıyordum*.

Ölmek istemiyordum ama yaşamak da istemiyordum. Bütün ruhumla hiç doğmamış olmayı diliyordum. Bu kadar soğuk, vahşi ve üzüntü dolu bir dünyaya hiç gelmemiş olmayı.

Üstelik en kötüsü de içim ölmüş gibi hissetmeme rağmen, ne kadar canlı olduğumun acı bir şekilde farkında olmamdı. Her gece

uykuya dalarken korkuyordum çünkü tekrar uyanmam ve bu hayatı bir gün daha yaşamam gerektiğini biliyordum.

Sadece burada olmayı istemiyordum. Tüm istediğim buydu.

Hıçkırıklarım hafiflese de gözyaşlarım dinmek bilmedi. Ne kadar burnumu çekersem çekeyim burnumdan sümük akıyordu ve sonunda, soğuk fayansın üzerinde bu kadar uzun süre oturmaktan kığım ağrımaya başlamıştı.

Gözlerimi zorla açarak etrafıma, berbat evime şöyle bir baktım. Kapının çevresindeki lekeli beyaz fayanslardan oluşan küçük alan yerini ince kahverengi bir halıya bırakıyordu. Duvarlar yeni beyaza boyanmıştı ama karanlık odayı fazla aydınlatmıyordu.

Büyüdüğüm evin aksine sigara dumanı, vücut sıvıları ve kir kokuyordu. Sadece eskiydi. Ayrıca şimdiye kadar sahip olduğum en güzel evdi. Ama yine de benim evim değildi.

Bu yüzden standart mobilyalar dışında evi sade bırakmıştım. Dekore etmemiştim. Kişiliğimden izler taşımıyordu. Hayat... yoktu.

İç çekerek gözyaşlarımı sildim ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Grup terapisi geç saatlere kadar sürmezdi ama öncesinde genellikle bir tepsi tatlı hazırlarlardı. Şu anda dört gözle beklediğim tek şey çikolatalı *brownie*'ydi.

Gözlerimde kalan yaşları sildikten sonra dışarıda ürkütücü eski patron ya da kuzenlerin olmadığından emin olmak için kapı deliğinden baktım. Etrafın güvenli olduğundan emin olduktan sonra kilidi açıp kapıyı araladım. Siyah ve sert bir şey yere düştüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir gazeteci beni bulmuştu. Ya da beni polise ihbar etmeyi planlayan bir yabancı. Beni nerede gördüklerine, bir yerde beni bekleyip beklemediklerine dair türlü senaryo yıldırım hızıyla beynimde dolmaya başladı.

Kaçmak için ne kadar zamanım vardı? Yoksa çok mu geç kalmıştım?

Tir tir titreyerek eğilip kartı alırken kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissediyordum. Metaldi ki bu beni başta şaşırtmıştı. Sonra kartı ters çevirdiğimde kalın, altın yaldızlı harflerle *Legion* yazısını gördüm. Altında bir telefon numarasından başka bir şey yoktu.

Gerçek isim yoktu. İş unvanı yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Ama gerçekten önemli bir kart gibi görünüyordu.

Kalbim boğazımda atarken etrafıma şüpheyile baktım, hâlâ kimseyi görememiştim ama buna en ufak bir güvenim yoktu. Diğer apartmanlar barınağı çevreliyordu ve sokak doğrudan sağımdaydı. Saklanabilecekleri pek çok yer vardı.

Çabucak daireme çekilip kapıyı çarparak kapattım ve tekrar kilitledim. Sonra dalgın dalgın yatağıma doğru ilerleyip kenarına çöktüm.

Legion da neyin nesiydi? Ve benden ne istiyor olabilirlerdi?

Beş dakika boyunca kendimle tartıştım. Onları aramak ya da hayatım buna bağlıymış gibi kaçıp Tanrı'dan bu *Legion* denen şeyin beni bir daha asla bulmamasını dilemek arasında gidip geliyordum. Bir gazetecinin ya da devlet görevlisinin kartvizitine benzemiyordu. Bir parçam, bu insanlardan biri beni bulsaydı bana belirsiz, uğursuz bir kart bırakmak yerine bu kapıyı çalacaklarının farkındaydı.

Ayrıca inanılmaz derecede süslüydü. Para kokusu saçıyordu.

Bir polisin ya da haber muhabirinin *bu kadar* para kazanmadığına emindim. En azından bir karta harcayacak kadar kazanmıyorlardı.

Homurdandım, kendime kızmaya başlıyordum. Daha fazla düşünmeden arka cebimden kontörlü, kapaklı telefonumu çıkardım, numarayı çevirdim ve kendimi vazgeçiremeden arama tuşuna bastım.

İçimdeki merak duygusu baskın gelmişti ve kedilerde olduğu gibi bu merak beni öldürebilirdi.

Bağlanma sesi kesildi, yerini günahkâr derecede güzel bir ses aldı. Derin ve hırıltılıydı ama donuktu.

“Ben de aramanı umuyordum.”

Dudaklarım aralandı, o kadar hazırlıksız yakalanmışım ki ne diyeceğimi şaşırdım.

Tuhaf bir şekilde beni bekledi. Hâlâ kapatıp kapatmadığımı bile sorgulamıyordu.

Birkaç dakika sonra, “Kimsiniz?” diye soracak kadar kendimi toparlamayı başardım.

“*Legion*,” diye cevap verdi kısaca.

“Peki benden ne istiyorsun? Beni nasıl buldun?” Ses tonum her kelimedede daha da agresifleşiyordu, beynimdeki dişliler dönerken şok yerini şüpheye bırakıyordu.

“Seni tamircide gördüm ve patronunla aranda geçenlere şahit oldum. Yardıma ihtiyacı olan birine benziyordun, ben de seni eve kadar takip ettim. Tabii ki sana zaten yaşadığından daha büyük bir güvensizlik hissettirmek istemedim, bu yüzden temas kurmaya senin karar vermene izin verdim.”

Gözlerimi kırptırdım, tek bir tutarlı düşünce bile üretemiyordum.

“Sana yardım etmemi ister misin?” diye sordu sakın bir sesle.

“Ben... bu ne anlama geliyor?”

“Güvenli, rahat ve geçimini sağlayacağın yeni bir hayat.”

Tekrar gözlerimi kırptırdım, ağzım açık kalmıştı. Sonra dudaklarım kıvrıldı.

“Sen bir ucubesin, değil mi? Karşılığında beni becermeyi falan mı bekliyorsun? Başka bir hapishaneye isteyerek gireceğimi mi sanıyorsun, seni hasta herif? Cehenneme kadar yolun var.”

O cevap vermeden telefonu kapattım, ellerim zangır zangır titriyordu. Tüm o eski anılarım yeniden canlanırken kusacak gibi hissettim.

Kendi akıl sağlığım pahasına erkeklere ilgi gösterip onlara zevk vermek. Bana *iyi bakılacak ve ihtiyaçlarım karşılanacaktı*. Ona bakılırsa Francesca’nın evinde de başımı sokacak bir evim ve karnımı doyuracak yemeğim vardı.

Ama bu yavaş yavaş ölmediğim anlamına gelmiyordu. Canlı canlı işkence görmediğim ve delirmediğim anlamına gelmiyordu.

Bir canavarın bana göz kulak olmasındansa bağımsız olmayı ve kendi başıma mücadele etmeyi tercih ederdim. En azından yalnız olduğumda, savaştığım tek şeytan kendi şeytanlarım oluyordu.

Telefon çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yerimden sıçradığımda telefon yere yuvarlanıp yatağın altına uçtu.

Kendime küfrederek dizlerimin üzerine çöküp telefonu aldım, ancak ekranda *Bilinmeyen Numara* yazısının belirmediğini gördüm.

Bana bir daha asla ulaşmasın diye telefonu ayağımın altında parçalamak istiyordum. Yine de içimden bir ses ona tekrar küfretmek için bile olsa telefonu açmamı söylüyordu.

Telefon kapanmadan hemen önce açıp cevap verdim.

“Dinle, göt herif, beni bir daha aramanı istemiyorum...”

“Seni temin ederim, senden hiçbir şey istemiyorum.” Derin, sakin sesi tehdidimin geri kalanını yutmama neden oldu.

“N-ne? Bunu neden yapasın ki? Akli başında hiç kimse böyle bir şeyi karşılıksız teklif etmez.”

“Senden sadece belirli bir yere gidip güvendiğim adamlarımdan biriyle buluşmanı istiyorum. O güvenilir biri ve sana yepyeni bir hayat verecek. Sana içinde anahtarları olan bir araba bırakacağım, GPS’te onun konumu olacak ve dilediğin gibi kullanman için bol miktarda nakit para vereceğim. Gidip gitmemek senin kendi seçimin olacak ve kimse seni buna zorlamayacak. Seks yok. Bunun dışında hiçbir şart yok. Söz veriyorum.”

Bu bir şakaydı. Bir eşek şakasıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Telefonun diğer ucundan gelen iç çekişi fark ettim.

“Seni tanıdım, Molly. Ve iyi bir durumda olmadığını bir kilometre bile öteden görebiliyorum. Kimliğin ya da konumun hakkın da kimseye bir şey söylemeyeceğim. Sadece güvenli bir yere gitmene yardım etmek istiyorum, hepsi bu.”

Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir. SİKTİR.

Kalbim bu eziyete daha fazla dayanamıyordu. Tamamen pes etmesi an meselesiydi.

“Neden?” diye çıkıştım, kaçış modum devreye girmeye başlamıştı. Biri beni *gerçekten* tanımıştı. Bu da sonumu getiren felaket olabilirdi.

“Benim işim bu,” diye cevap verdi.

Yeterince iyi bir cevap değildi.

“Karşılığında ne istiyorsun?”

“Nereye gittiğini ya da arkadaşımın senin için ne yaptığını kimseye söylemeyeceksin. Başka bir şey istemiyorum. Sadece sessiz kalacaksın.”

“Ya kalmazsam?”

“Kimse bizi bulmadan önce iz bırakmadan ortadan kayboluruz ve bir daha asla sana hizmet edemeyeceğiz.”

“Hizmet mi?” diye tekrarlardım aptalca.

“Eğer bana bir daha ihtiyacın olursa, değerli bir dost olduğumu anlayacaksın.”

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir soğukkanlılık ve güvenle konuşuyordu. Bu neredeyse rahatlatıcı olduğu kadar korkutucuydu da. Garip bir kombinasyondur ve ölümcül olduğunu hissediyordum.

Dediklerini yapmayı düşünmekle aptallık etmiş olacaktım. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir teklif yapan, tamamen yabancı biriyle buluşmak. Özellikle de beni tanımışken. Bu bir tuzak olabilir. Beni alçakça bir şey için kullanmak için bir oyun olabilir.

Hayır, daha da kötüsü olabilir. Francesca’yla bağlantısı olup beni o eve geri götürmeye çalışıyor olabilir.

“Kimin için çalışıyorsun?”

“Kendi işimin patronuyum.”

“Seni biri mi tuttu?”

“Hayır, Molly. İşe alımları ben yapıyorum.”

Neden ona inanıyordum ki? Akli başında hiç kimse böyle bir şeyi yapmayı aklından bile geçirmezdi.

Ama benim aklım beş yılı aşkın süredir yerinde değildi. Bu noktada, kaybedecek neyim vardı ki?

Hayatım?

Ne hayatı?

“Yeni bir kimliğin, bir evin, bir işin, yepyeni bir hayatın olacak. Bunu senin kadar hak eden çok az kişi var.”

Sanki uçurumun kenarında olduğumu sadece son bir hamleye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

“Tamam,” diye atıldım, sanki ağzım beynimin mantıklı kısmıyla yarışıyormuş gibiydi. “Ama bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim an kaçırım.”

Tekrar iç çektiğini duydum. Bu seferki rahatlamış gibiydi.

“Elbette. Sana diğer talimatları mesaj atarım. Buna pişman olmayacaksın, Molly.”

Arama sonlandı ve telefonumu yavaşça kulağımdan çekip ekrana aval aval baktım.

Kafam çalışmıyordu. Sadece tek bir düşünceyle boğuşuyordum.

Kendimi ne *boka* bulaştırmıştım ben?

12

MOLLY

GÜNÜMÜZ

2022

Layla oldukça atletikti ve bunu kimden aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Belki annemiz de uyuşturucuya başlamadan önce öyleydi. Diğer yandan babamın o yıllarda votka şişesinden daha ağır bir şey kaldırdığını sanmıyordum.

Ama yine de küçük kız kardeşim futbol takımının yıldız oyuncusuydu ve az önce üçüncü golünü atmıştı.

Yerimden sıçrayarak suratımda eşekarısı varmış gibi alkışladım ama gönlümce tezahürat yapamıyor, bağırıp çağırıyordum. Annesiyle babasının, kızlarının adını bağırarak bir yabancıya neden orada olduğunu merak etmesindense, başka bir çocuk için heyecanlanan bir aile üyesi olduğumu düşünmesini tercih ederdim.

“BASTIR EMMA!” diye bağırarak annesi Margot, avuçlarını ağzına götürmüştü. Kocas, Layla’nın babası Colin de hemen yanında aynı coşkuyla tezahürat yapıyordu.

Ona verdiğim ismi değiştirmedikleri için o kadar minnettardım ki. Eğer bir kızım olsaydı ona bu ismi verirdim.

Layla’yı gerçekten korumak istiyorsam, kayıp bir çocuğu kayıp bir çocuk *olarak* yanımda taşıyamayacağımı ve ona haberlerde yayınlanan ismiyle seslenemeyeceğimi biliyordum. Ne yapıp edip halktan uzak durmaya çalışsam da bunun kaçınılmaz olduğu zamanlar olmuştu. Eninde sonunda Layla’nın büyüyeceğini ve adını öğrenmek zorunda kalacağını biliyordum ve kim olduğunu bilmesi riskini göze alamazdım. Bu onun güvenliği için gerekliydi. Şimdi de güvenli ve mutlu bir hayat sürmesi için gerekliydi.

Layla'nın uzun sarı atkuyruğu arkasında sallanırken en şirin mutlu dansını yapıyordu, takım arkadaşları da onunla birlikte tezahürat yapmak için koşmaya başladı. Gözlerim buğulandı, göğsümden öyle yoğun bir gurur fışkırıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Onun özünde nasıl biri olduğunu bilmem imkânsızdı ama on beş yaşındaki çocuklar arasında gelmiş geçmiş en iyisi olduğuna emindim. Komik, zeki ve popülerdi. Ve gördüğüm kadarıyla acayip kibardı.

Benim için gerçekten önemli olan tek şey buydu. Hem bu hem de onun hak ettiği şekilde desteklenmesi ve sevilmesiydi.

Fakat alt sıradaki çift bu konuda bir ipucu veriyorsa o da tam olarak buna sahipti. Yüzlerindeki ifade benimkine benziyordu. Gurur, neşe ve o kadar çok sevgi vardı ki içim acıyordu.

Ya da belki de sadece benim sevgimi artık bilmediği için ve ben onun sevgisini sadece beş yaşına kadar görebildiğim için canımı yakıyordu.

Maç bir saat sonra bitti ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde Layla'nın takımı 4-0 kazandı. Kızlar büyük bir grup halinde toplanmış, tezahürat yapıyor ve sevinç çılgınlıkları atıyordu.

Anne ve babası gruba doğru ilerleyip Layla'yı coşkuyla kucaklarken ağızlarından *seni seviyorum* ve *seninle gurur duyuyorum* kelimeleri döküldüğünde dönüp oradan uzaklaştım.

Onun maçlarından sonra her zaman olduğu gibi gözlerim yaşarmıştı. Ya kazandığı için ve onu tebrik eden ben olamadığım için ya da kaybettiği için ve onu teselli edemediğim için.

Ama yine de onun adına çok mutluydum. Çünkü onu saran benim kollarım olmasa da içinde bulunduğu kucak benimki kadar sevgi doluydu.

Bu kelimenin tam anlamıyla başıma gelebilecek en kötü şeydi, özellikle de lanet olası bir Target'ın ortasında.

"Marie, bu annem Winifred," diye tanıştırdı bizi Cage, dudaklarında boktan bir sırıtış vardı. Tek istediğim ona bir tokat atmaktı ama şu anda felç olmuş bir haldeydim.

Gözlerimin golf topu büyüklüğünde olduğunu biliyordum ve eğer annesinin yüzündeki aynı derecede muzip gülümseme bir şey ifade ediyorsa o da bunu fark etmişti.

Boyu 1.50'den uzun değildi; kafasını kaldırmış, ela gözleriyle bana bakıyordu. Kısa beyaz saçları ensesinde ve alnının üzerinde ustaca toplanmış, mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Parlak kırmızı ruju gülümseyen dudaklarını boyuyordu; üzerinde göz kamaştırıcı siyah kot pantolon ve leopar desenli bir bluz vardı.

“Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” diye ciyاكلarken tokalaşmak için terli elimi uzattım. Dudaklarını bükerek elimi ittikten sonra beni şimdiye kadar yaşadığım en sıcak kucaklamanın içine çekti.

Boğazım düğümlendi ama terli elime dokunmak zorunda kalmadığı için çok rahatladığıma inanmayı seçtim. Geri çekildiğimde Cage'le göz göze geldim ama gözlerim hemen arkasındaki prezervatif kutusuna kaydı.

Yüce Tanrım.

Bundan asla kurtulmayacaktım.

Layla'nın maçından sonra Legion'dan bu gece bir teslimat daha alacağımı bildiren bir telefon almıştım.

Son bir aydır Cage haftada üç ya da dört kez ceset teslim ediyordu ve her seferinde yatağıma girmenin yeni bir yolunu buluyordu.

Ahırdaki olayın dışında, ona prezervatif kullandırmaya başlamıştım. Bitmek tükenmek bilmeyen seks arzusu yüzünden daha şimdiden ellilik kutunun tamamını bitirmiştik.

Geçtiğimiz ayın garip, bilinçli bir rüya olduğuna kendimi ikna etmeye çalışsam da uyluklarımdaki ve kıcımdaki morluklar bunu inkâr etmemi imkânsız hale getiriyordu.

Her gece, o gittikten sonra, kendime bundan sonrasını kesinlikle profesyonel bir şekilde sürdürmem gerektiğini söylemeye çalışmam rağmen kalbimdeki sancı vücudumun bunu kesinlikle kabul etmediğini gösteriyordu.

Yani, otuz dört yaşındaki her sorumluluk sahibi kadın gibi ben de daha fazla prezervatif almaya gelmiştim.

Ne olur ne olmaz diye.

Aksi bir durum için güvenlik önlemiydi. Ta ki bir varlık yanıma sokulup tanıdık bir el spesifik bir markayı işaret etmeden önce nefis bir koku duyularımı istila edene kadar.

“Bana bunlardan lazım.”

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle yavaşça kutunun üzerindeki parlak XL yazısını ve ardından Cage’in tam karşımda duran geniş sırtışını inceledim.

Ben daha tek kelime edemedim, diğer tarafında tatlı bir surat belirdi ve onu *bir kadına böyle iğrenç bir şekilde kur yapmaya çalıştığı* için azarladı.

“Cage’in yeni bir hanım arkadaşı olduğunu bilmiyordum!” diye bağırdı samimi bir tavırla ve geri çekilip yanaklarımı yumuşak ellerinin arasına aldı. “Ah, ne kadar güzelsin! Gözlerin ne kadar seksi, biliyor musun? Ve o ısırık izi, Tanrım, bunu korkunç bir insan yapmış olmalı. Ama ne yalan söyleyeyim, seni çok cüretkâr gösteriyor, canım.”

Ağzım açık kalmıştı.

Cage iç çekti.

“Kadınlara seksi deme döneminden geçiyor. Dün bana tekrar deri pantolon giymeye başlamak istediğini söyledi,” diye açıklama yaptı Cage. Soğuk ses tonuna rağmen, gözleri neşeyle parıltıyordu.

Winifred beni bırakıp oğluna hoşnutsuz bir bakış attı. “Babanı böyle baştan çıkarmıştım, biliyor musun? Üzerimde şu vücuda yapışan deri pantolonlardan ve parlak kırmızı askılı bluz vardı.” Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözleri heyecanla parlıyordu. “Sana şu kadarını söyleyeyim, kızlar bundan daha iyi görünemezdi. Babası bir bakış attı ve beni yere yatırdı...”

“Anne,” diye sertçe araya girdi Cage.

Kadın ona gözlerini devirip bana göz kırparken kırmızı dudaklarını sinsi bir sırıtış kapladı. “Merak etme, tatlım, hikâyeyi başka bir zaman anlatırım. Onun önünde seks hayatımdan bahsettiğimden *hassaslaşıyor.*”

Makul bir tepkiydi ama bunu dile getirmedi. Onun yerine, gergin de olsa bir gülümseme takındım.

“Evet, şey, bu hikâyeyi dinlemek isterim,” diye mırıldandım.

“Harika!” diye bağırdığında koridorun sonundaki bir müşteri irkildi. Genç sarışın kadın bize afallamış bir suratla bakınca sırtı-mamak için kendimi zor tuttum. İtiraf etmek gerekirse bu o kadar komikti ki ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

Winifred kadını fark etmemişti bile.

“Yarın akşam yemeğe gel, sana bütün hikâyeleri anlatayım. Eskiden ben de grupların peşinde dolanan kızlardandım. Şu kadarını söyleyeyim, rock yıldızı olmak isteyenler başarılı rock yıldızlarından daha iyi sevişirdi. Zengin olduklarında, etkilemeleri gereken kimse yokmuş gibi hissedерler.” Elini havalı bir şekilde salladı.

“Anne...”

“Her neyse, yemeğe gelebilecek misin? Şeftalili turtada kimse elime su dökemez.”

Bakışları o kadar umut doluydu ki hayır demek imkânsızdı. Cage’e bir bakış attığımda karanlık ve alaycı bir ifadeyle karşılaştım. Benim cevap vermemi istiyordu, bu da kalp atışlarımla tehlikeli seviyelerde hızlanmasına neden oluyordu.

Bana bir çıkış yolu gösterme niyetinde olmadığını görebiliyordum ve bunun beni çırpınırken izlemekten zevk aldığı için mi, yoksa gerçekten gelmemi istediği için mi olduğundan emin değildim.

Her iki durumda da şerefsizin tekiydi.

“O-olur, tabii ki. Bir planım yok.”

“Harika!” diye tekrar bağırdı ve bir kez daha, o zamandan beri yakınlarda dolaşan aynı genç kızı korkuttu. Kız yerinden sıçrayıp bir kutuyu yere düşürdü ve yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde telaşla onu yerden almaya çalıştı.

Sonra, telaşlı müşteri Winifred’e şaşkın bir bakış atıp uçuşan sarı saçlarını alelacele kulağının arkasına sıkıştırdı ve bu kadar genç yaşta kalp krizi geçirmeden önce koşarak uzaklaştı.

“Cage seve seve gelip seni alır,” diye teklif etti, ona sorma zahmetine bile girmemişti. Cage’e döndü. “Saat altıda onu eve getir. Bize de sevdiğim o güzel şeylerden al.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Cage gözlerini devirdi. “Şaraptan bahsediyor,” diye açıkladı kuru kuru.

Winifred tekrar bana döndü. “Ve Tanrı aşkına, rahat bir şeyler giy. Bir kanepede oturup içeceğiz ve benim harika oğlumu çekiştireceğiz, o yüzden lütfen beni aptalca bir elbiseyle etkileme ihtiyacı hissetme. Emin ol benim dolabımdakiler daha seksidir zaten,” dedi. Arkasını dönecek gibi oldu ama sonra geri döndü. “Ah, ayrıca seni prezervatif kullanmaktan vazgeçirmesine sakın izin verme. Çocuk yetiştirme 1950’lerde kaldı. Al, eğer babasına çekmişse bunlar işe yarar.”

Küçük boy prezervatifleri raftan alıp arkasına bile bakmadan market arabama attığında kahkahalarla güldüm ve sonra bana veda etti.

Cage’in yüz ifadesi yerini şoktan bariz bir gücenmeye bıraktı. “Ah, çok şakacı biridir.”

Winifred’in cevap niteliğindeki kıkırdamasını birkaç reyon uzaktan duyabiliyordum ve genç sarışın kadın mağazanın neresinde olursa olsun, onu tekrar korkutmayı başardığından emindim.

13

CAGE

DOKUZ YIL ÖNCE
2013

“Bu boktan televizyonu iade etmek istiyorum,” diye çıkıştı yaşlı kadın, elindeki fişi tezgâha çarparken kırılmış sarı saçları dağılmıştı.

“Televizyonun nasıl bir sorunu vardı?” diye sordu çalışanım Silas, kadının içeri ilk girdiğinden beri sergilediği kötü tavra rağmen ses tonunu nazik tutmuştu. Kısa boyluydu, sigara içtiği belliydi ve sert biriymiş gibi göğsünü şişirmişti. Kemikleri dal gibiydi ama onu yataktan kaldıracak güce sahipti sanırım.

“Çalışmıyor!” diye bağırarak buruşuk ellerini tezgâha vurdu. “Hangi salak çalışmayan bir televizyon satar ki?”

Silas’ın gözleri seğirirken alçak sesle kıs kıs güldüm.

“Lanet olası kumandaya basıp durdum ama hiçbir şey olmadı!”

“Fişe taktığınızdan emin misiniz?”

Kadın Silas’a yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı, görünüşe göre bu onu daha da sinirlendirmişti.

“Neye takacağım?” diye bağırdı sesini yükselterek. “Biliyor musun, bunun bir önemi yok. Paramı geri ver, bok herif.” Elindeki fişi Silas’ın göğsüne fırlattı.

Ağzından çıkmak üzere olan soruyu bildiğim için gülümsememi engellemek neredeyse imkânsızdı.

“Elbette, hanımefendi. Televizyon nerede?”

Kadın yine Silas’ı anlamamış gibi bakıyordu.

“Evimde! Benim gibi yaşlı bir kadının onu buraya tek başına taşıyabileceğini mi sanıyorsun? Sizin gibi insanlar gidip alamıyor mu?”

Bu kez tamamen afallamış halde bakan Silas'tı. Sessiz kahkahamı gizlemek için başımı öne eğdim.

“Ah, hayır hanımefendi. Bir ürünü iade etmek istiyorsanız, onu getirmeniz gerekiyor. Biz insanların evlerine gidip geri almıyoruz.”

Kadının ağzı bir an için açık kaldı ve sonra lafı dolandırmaya devam etti. “*Sizin gibi insanlar*” ve “*bok herifler*” ifadelerini o kadar çok kullanıyordu ki onu erkenden mezara yollayıp bu kelimeleri lanet olası mezar taşına yazmaya hazırdım.

En sonunda araya girip siktiğimin televizyonunu getirirse iade edebileceğine söz vererek onu mutlu bir şekilde gönderdim. Fazla itiraz etmedi. Çoğu kişi bana bakmak için boyunlarını yukarıya kaldırdıkları anda tartışmaktan vazgeçerdi.

Düzenli müşterilerimin televizyon almak istemediği düşünülürse bu işimi çok daha kolaylaştırıyordu. Epeyce büyükanneyle çalışmış olsam da zararsız olmadıklarından emindim.

“Neden suçlularla uğraşmak bu insanlarla uğraşmaktan daha kolay?” diye homurdandı Silas ve yaşlı kadının az önce çıktığı kapıya pis bir bakış attı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu işi neden kurduğumu sanıyorsun?”

Silas kaşlarını alaycı bir şekilde çattı. “Nüfusun yüzde doksan dokuzunun yapamadığı bir şeyi yapmayı öğrenmiş zeki bir orospu çocuğu olduğun için mi?”

“Yüzde doksan dokuz biraz abartılı,” diye cevap verdim alayla.

Ama bundan çok da uzak değildi.

Ablam Olivia sahte kimlik için göt herifin tekine para verdiğinde on iki yaşındaydım. Çok heyecanlandığını hatırlıyordum, ilk kez bara girmekten bahsederken mavi gözleri parlıyordu.

On altı yaşındaydı ve asi dönemlerinin tam ortalarında idi.

O hafta sonu Olivia en iyi arkadaşı Kelly ile giyinip kuşanmış ve annem yattıktan sonra gizlice dışarı çıkmıştı. Bu onu son görüşümdü, pencereden atlayıp gecenin karanlığında kaçmadan önce ona aptal dediğimi çok iyi hatırlıyordum.

Sonrasında yaşananların hikâyesi, duruşması sırasında katilinin ağzından anlatılmıştı.

Polis memuru James Gill'e göre, Olivia ve Kelly'nin girmeye

çalıştığı kulübe çağırılmıştı. Güvenlik görevlisi şöyle bir bakmış ve kimliklerinin sahte olduğunu anlamıştı. Bu yüzden onlara bir ders vermek için polisi çağırmişti.

Memur Gill on dakika sonra kulübe gelmiş ve onları arabasının arka koltuğuna oturtmuş. Ancak onları karakola hiç götürmemiş.

Bunun yerine, onları kasabanın eteklerinde dağların arasında bulunan evine götürmüştü. Orada iki gün boyunca tecavüz ve işkenceye devam ettikten sonra ikisini de kafalarının arkasından vurmuş.

İki yıl boyunca onlara ne olduğunu öğrenemedik. Ta ki Memur Gill başka bir kızı kaçırana kadar... Ablam ve arkadaşının aksine, o kız kaçmayı başarmıştı ve polis teşkilatına ne kadar kötü bir adamla çalıştıklarını anlatmak için hayatta kalabilmişti.

Daha sonra polisler, Gill'in evini aradı ve Olivia, Kelly ve diğer yedi kızı arazisinde gömülü halde buldu.

Tek düşünebildiğim, ablam ve arkadaşı doğru düzgün bir sahte kimlik almış olsaydı James Gill'in onların hayatlarına asla girmeyeceği. Onları asla arabasına bindiremeyecek ve anlamsızca öldürmeyecekti.

On dört yaşındaki aptal beynimde, genç kadınlar için yasal sahte kimliklerin nasıl yapıldığını öğrenerek ablamın intikamını aldığımı sanıyordum. Ancak çok geçmeden onların aynı derecede kötü adamlarla dolu bir ortama girmelerine izin verdiğimi fark ettim. Bu kimliklerle daha güvenli ortamlara girmiyorlardı ve ablam o gece bara girmiş olsaydı, farklı bir adamın aynı iğrenç eylemi gerçekleştirmeyeceğinin garantisi yoktu.

Yani bir süreliğine, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir yeteneğim olmuştu.

Ta ki bir gün, benden birkaç yaş büyük David adında bir çocuk bana gelip ona yeni bir kimlikten daha fazlasını yapıp yapamayacağımı sorana kadar. Yeni bir hayat kurmak istiyordu.

Babası Deniz Kuvvetleri'nde generaldi ve onu istismar ediyordu. David eve her gittiğinde hayatının tehlikede olduğunu hissediyor ve öylece kaçıp giderse babasının onu bulacağını düşünüyordu. Sanırım babası da onu kaçması konusunda tehdit etmişti.

Ona nasıl yeni bir vergi kimlik kartı ve doğum belgesi alacağımı

bulmak iki haftamı almıştı. Hatta ona bir balıkçı teknesinde iş ayarlamayı bile başarmıştım.

Bu içimde olduğunu bilmediğim bir tutkuyu uyandırmıştı. Demek ki insanları ortadan kaldırarak hayatlarını kurtarabilirdim.

On sekiz yaşına girdiğimde kendi işimi kurdum; televizyon sattığım bir elektronik mağazası olan *Black Portal*'ı. Ama bu sadece paravan şirketimdi. Başlangıçta asıl hizmetlerimi kulaktan kulağa duyurdum. Sonunda müşterilerimden birinin tanıdığı Legion'un dikkatini çekmiştim ve o da yaptığım işi beğenerek bana daha fazla müşteri gönderdi. O bana iş getiriyordu, karşılığında ben de ona iyilik yapıyordum.

Tek kuralım, tecavüzcülere ya da pedofillere yardım etmemekti ki Legion bu tipleri kalıcı bir şekilde ortadan kaldırdığı için bu bir sorun yaratmıyordu. Katilleri ise duruma göre değerlendiriyordum. Kötü adamların kaçmasına yardım etmişliğim olmuştu, ancak yardımımı istiyorlarsa benim istediğim ahlaki değerlerden yoksun olamazlardı. Gri alan diye bir şey vardı, özellikle de cinayet sözkonusu olduğunda.

"Yüze İsa, bu düşündüğüm kişi mi?" diye fısıldadı Silas, sorusu şaşkınlıkla doluydu.

Onu gördüğüm anda kalbim duracak gibi oldu.

Lanet olası Molly Devereaux tezgâha doğru ilerliyor, gözleri her yerde geziniyordu. Omuzları içe düşmüştü ve endişeyle tırnaklarını kemiriyordu. Koyu kahverengi buklelerini yüzüne bilinçli bir şekilde örtmüştü ama o hüznü, yeşil gözler ve yanağının ortasındaki yara izi... her şeyi ele veriyordu.

Kaybolduğunda tüm haberlere çıkmıştı. Sekiz ay sonra da kız kardeşi Layla. Çoğu kişi babalarının Layla'yı alıp kaçtığını düşünüyordu ama o zamandan beri ikisi de ortalıkta yoktu. Her iki kızın da tuhaf kayboluşları bugüne kadar çözülememişti.

Kaybolmasının üzerinden neredeyse altı yıl geçmişti. Şimdi ise kanlı canlı buradaydı. Üstelik kayıp kişi posterinde görüldüğü kadar üzgün görünüyordu.

"Bunu ben hallederim," dedim Silas'a, çenemi kaldırıp bizi yalnız bırakmasını işaret ettim. Tek kelime etmeden arka tarafa doğru ilerleyip gözden kayboldu.

“Seninki gibi gözleri olan insanların kaderinde trajik bir ölüm olduğunu söylerler.”

Yürüyüşünde hafif bir duraksama oldu ama bir adım uzağımda kalana kadar ilerledi, aramızda sadece bir tezgâh vardı.

“*Sanpaku* gözler,” diye açıklama yaptım. “Gözbebeklerinin altında bir boşluk olması.”

“Bütün müşterilerini bir alev topu içinde öleceklerini söyleyerek mi karşılıyorsun?”

“Genellikle bu yüzden beni bulmaya gelirler. Onları ateşten kurtaran benim.”

Mırıldanarak dikkatimi burnundaki çilleri saymaktan uzaklaştırdı. Sadece on beş tanesini sayabilmiştim ama baştan başlamak benim için sorun olmazdı.

“Televizyon almak için geldim,” diye yalan söyledi.

İstemsizce sırtıtarak karşılık verdim. “Tabii, nasıl bir televizyon?” diye sordum.

“İıı...” Etrafa bir göz attıktan sonra elli inçlik düz ekranlardan birini işaret etti. Fikir yürütmem gerekirse onun fiyat aralığının çok dışındaydı. “Şu.”

“O televizyonun fiyatı beş yüz dolar.”

Kocaman açılmış gözleri benimkilere kaydı. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Bu gerçekten çok gereksiz.”

En ucuz televizyonları gösterdim. On yıl öncesinden kalma küçük bir televizyondur ama yenilenmişti.

“Bunun fiyatı elli dolar.”

Burnunu tiksintiyle kırıştırdı. “Bu bir dolardan fazla etmez.”

“Bu bir antika.”

“Şenlik ateşi yakmak için daha uygun görünüyor,” diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden.

Kahrolası bir aptal gibi sırttım.

“Muhtemelen öyledir ama dikkatli ol, çalışanım seni duyabilir. Bu onun gurur ve neşe kaynağı.”

Tek kaşını kaldırdı. “İncinmiş egosu için başınız sağ olsun.”

Lanet olsun. Sanırım onu sevmiştim.

Yüzlerimizde aptal sırtışlarla birbirimize baktığımızı fark edince boğazını temizledi.

“Peki, şey, yangın söndürmek için taksit yapıyor musunuz?”

Kollarımı tezgâha dayadım, artık çatık kaşlarımın altından ona bakıyordum. Bunun ne kadar kötü görüldüğünü hissedebiliyordum ama bunu saklayamadım.

“Önce bana adını söyle. Benimki Cage Everhart.”

Gözlerini şüpheyle kıstı.

“Yani kim olduğumu bilmiyor musun? Legion sana geleceğimi söylemedi mi?”

Gözlemini takdir ederek sııttım.

“Aslında Legion bana haber vermedi, şerefsiz herif. Ama seni tamsam bile, başka bir isim kullanma ihtimaline karşılık dikkatli olmak istedim.”

Mırıldanarak cevap verdi. “Molly. Bana Molly diyebilirsin.”

Tokalaşmak için elimi uzattım, o da çekingen bir şekilde elimi tuttu. Teni benimkine değdiği anda, avuçlarımız arasında küçük elektrik akımları titreşiyor gibi hissettim.

“Memnun oldum, Molly,” diye mırıldandım.

Elini sonsuza dek tutmak zorunda kalsam bile bana yetmezdi. Ancak o elimi bırakıp koyu mavi kot pantolonunun arka cebinden siyah bir kart çıkardı ve kararsız gibi görünüyordu. “Legion?”

Bunu bir soruymuş gibi söylemişti ama kartın üzerindeki altın harfler tam da bunu söylüyordu.

Bu kartı birkaç kez görmüştüm. Her seferinde de kartı veren kişi umutsuzca kaçmaya ihtiyacı olan biri oluyordu.

Bu aynı zamanda Legion’ın kaçacak kişinin ücretini tamamen karşıladığı anlamına geliyordu. Ki benim ücretim çok pahalıydı.

“Nereye gitmek istediğini seçtin mi?” diye sordum, başparmağımı harflerin üzerinde gezdirerek. Normalde kart bende kalırdı ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı kartı ona geri uzattım. Tereddütle kartı alıp tekrar kotunun cebine soktu.

“Alaska.” Cevap sanki dişlerinin ardına hapsedilmiş gibi boğazından fırlamıştı.

Şaşkınlıkla tek kaşımı kaldırdım. Çoğu insan sahile yakın sıcak yerlere gitmeye çalışırdı ve kendilerini tropik bir adaya kaçmış gibi hissederlerdi. İnsanları böyle yerlere *gönderebilirdim* ama çoğu bu yüksek ücreti karşılayamıyordu.

Nihayetinde onları nereye gönderirsem oraya gidiyorlardı, yine de mutlu olacakları bir yer bulmaya çalışıyordum. Özellikle de o huzuru hak ediyorlarsa.

“Soğuğu sever misin?”

Omuz silkti ve sanki sonraki kelimeleriyle mücadele ediyormuş gibi görünüyordu.

“Eğer vahşi doğada, sadece ben ve kurtlar olursam, kimse beni bulamaz. Kimse beni tanımaz. Daha önce de ortadan kaybolmuştum. Bu sefer, bunu düzgünce yapmak istiyorum.”

O gün ona ne olduğunu sorabileceğim kelimeler dilimin ucuna kadar geldi. Peşinde kimler vardı? Gözlerindeki o hüzünlü bakışın sebebi onlar mıydı? Nasıl kaçmıştı? Ve onu dünyadan saklanmaya iten şey neydi?

“Ekibimin gerekli her şeyi toplaması yirmi dört saat sürer,” dedim.

Parmaklarını tezgâha vurup gergin bir şekilde dudağını ısırıldı.

“Ortadan kaybolmadan önce kalabileceğim bir yeriniz var mı?” diye sordu, yanakları utançtan kızarmaya başlamıştı. “Ben, şey, gitmeden önce kalacak bir yerim yok.”

Legion yiyecek ve ihtiyaçlar da dahil olmak üzere tüm masraflarını karşılayacaktı. Eğer o siyah karta sahipse, onun kredi kartına da sahip demekti.

Ama ona bu kısmı söylemedim. En azından şimdilik.

“Elbette,” dedim. “Bir otel bulmana yardım edeceğiz. Legion masraflarını karşılayacak.”

Omuzları gevşedi ama bu kez benimkiler gerilmişti.

Adını koyamadığım bir duyguydu bu. Muhtemelen bunu tanımlayacak lanet olası muğlak bir kelime vardı. Fakat bunun, o gitmeden önce onu son görüşüm olabileceğini bilmek içime sinmiyordu. Hatta, bunun onunla son ânım olmadığından tamamen emin olmak için beni umutsuzluğa sürüklüyordu.

Kim olduğu ve başına gelenlerle ilgili değildi. Ama tarif edilemez bir nedenden ötürü, bana aitmiş gibi hissettirdiği içindi.

“Birkaç şeyi halletmem için bana bir saniye ver. Orada bekle, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldanarak etrafına bir kez daha bakındı.

Bir şeylerden rahatsızdı ve bundan gerçekten nefret ediyordum.

Gözlerimi ondan ayırmak kolay olmasa da kendimi dönüp arka tarafa gitmeye zorladım. Silas kutulanmış bir yığın televizyonun önünde durmuş, elindeki panodan envanteri gözden geçiriyordu.

“Ön tarafa gidip ona göz kulak olur musun? Tanınmadığından emin ol. Çok uzun sürmez.”

“Tamamdır,” dedi gülerek, elindeki panoyu bırakıp ön tarafa doğru ilerledi.

Gittiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra telefonumu çıkarıp işe koyuldum. Bir dakika içinde ilk oteli aradım.

“*Milton Otel*’i aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi bir kadın tiz bir sesle.

“Bu gece için müsait olan tüm odaları rezerve etmek istiyorum.”

Bir duraklama oldu. “Pa-pardon, *tüm* müsait odalar mı dediniz?”

“Evet, lütfen. Her bir oda. Tamamen dolana ve boş tek bir odanız kalmayana kadar hepsi.”

“Şey, tamam. Tabii.”

Bunu yaptıktan sonra, otuz kilometre yarıçapındaki her oteli aramaya ve onlara da rezervasyon yaptırmaya devam ettim.

14

MOLLY

DOKUZ YIL ÖNCE

2013

“Otel aramak için kullanabileceğim bir bilgisayarınız var mı?” diye sorarken parmaklarımı gergin bir şekilde tezgâha vuruyordum. Cage az önce arka taraftan dönmüştü ve endişe midemi kemiriyordu.

Tüm bu durum beni çok aşıyordu ve çok derinlemesine düşündüğümde kendimi biraz daha rahatsız hissediyordum.

Kolayca başka bir kurdun inine giriyor olabilirdim. Bu noktada insan kaçakçılığından kaçmanın beni temkinli mi, yoksa dikkatsiz mi yaptığından emin değildim. Yaptığım her şey hayatım tehlikeyeymiş gibi hissettiriyordu ve huzurlu bir hayatı bulabilecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımdan bile emin değildim.

“Silas senin için oda rezerve edecek ve her şeyi halledecek,” diye ekledi Cage.

Çalışanı bir saniye bile kaybetmeden telefonunu çıkarıp Google'dan yakındaki otelleri araştırmaya başladı.

“Tamam. Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Bu arada bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Yemek?”

Gözlerimi kırıştırdım. Yemek bir ihtiyaçtan çok bir lüks haline gelmişti ve açlık sancılarını görmezden gelmekte ustalaşmışım. Kendimi bildim bileli, vücudumu beslemek için hep bir savaş vermiştim. Ayrıca yirmi beş yıllık hayatım boyunca bana hiç yemek ve su teklif edildiğini hatırlamıyordum.

“Ah, sanırım su iyi olurdu,” dedim yanaklarım kızarıırken.

“Tabii, teşekkürler,” diye mırıldandı Silas telefonu kapatmadan önce, kaşları çatılmıştı. “Bu aradığım ve tamamen dolu olan ikinci otel.”

Cage dönüp ona baktı. “Denemeye devam et. Eminim boş odası olan bir otel vardır.” Sonra tekrar bana baktı. “Bizim akşam yemeği vaktimiz de gelmek üzere. Bir saat daha açığız ve sanırım seni herkesin içinde dışarı çıkarmak akıllıca olmaz, o yüzden istersen pizza sipariş edebilirim?”

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek bir şey bulamadım. Neden bilmiyordum ama karnımı doyurmak istemesi utanç vericiydi. Yetersiz beslendiğimi biliyordum ama sanırım bunun bu kadar belli olması hoşuma gitmiyordu.

Yine de geri çeviremeyecek kadar açtım.

“Tabii. Bu iyi olur. Teşekkür ederim.”

“Pizzanda neler olsun?”

Yüzüm daha da kızardı ve göz göze gelmekten kaçınarak bakışlarımı kemirdiğim tırnaklarıma diktim. “Daha önce hiç pizza yemedim, o yüzden bilmiyorum. Sanırım sadece peynirli iyi olur.”

Ona bakma cesaretini bulduğumda, yüz ifadesini bu kadar kolay kontrol altına almasından neredeyse etkilenmiştim. Beklediğim gibi şaşkınlıkla ağzını açmış bakmıyordu. Aksine dudaklarında sinsi bir sırıtış belirmişti.

“O zaman seni hayatında yiyebileceğin en iyi şeyle tanıştırmama izin ver. Ben bir *supreme* pizza alacağım, eğer pizzanda ananas seversen belki bir Hawaii pizzası (bu arada bu pizza dünyada büyük bir tartışma konusu) ve tabii ki her ihtimale karşı bir peynirli ve bir *pepperoni*’li.”

O konuşmaya devam ederken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Aman Tanrım, hayır. Bu gerçekten çok fazla! Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin...”

Karşımdaki tezgâha yaslanarak sözümü kesti. Bana meydan okuyan bir ifadeyle bakıyordu ama dilimi çözen şey ondan yayılan saf hayvani enerjisi oldu. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyordum ama yine de beni azdırıyordu.

“Zorunda olmadığımı biliyorum. Ama yemeyi severim,” dedi uyuşukça.

Göğsüm sıkışırken midemde bir sürü kelebek uçuşuyordu. Şu anda *yemek* yemeye olan sevgisini ilan ediyormuş gibi görünmüyordu.

Sanki keskin, sivri bir pençe boğazımın içine dayanmış gibi hissediyordum; yavaşça göğsümden aşağıya, mideme ve uyluklarımın arasına doğru sürüklenerek ardında sıcak bir iz bırakıyordu.

Nasıl yutacağımı bilsem de yemek yeme konusunda tecrübesiz olduğumla ilgili bayat bir şaka yapmak istedim. Ama böyle bir şey söyleyecek kadar kendime güvenim yoktu. Bunu isteyip istemediğimden de emin değildim.

Seks ilgimi çeken bir şey değildi. Yaşadığım onca şeyden sonra olamazdı. Aslında, hayatımın geri kalanında başka bir penis görmek zorunda kalmasam daha memnun olurum.

Yine de Cage şu anda bana böyle bakarken bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Seks yapmaya *karar verirsem* nasıl olacağını ve bunun iyi hissettirecek bir şey olup olmadığını düşünmemiştim.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Silas ve az kalsın yerimden sıçrayacaktım. Cage başını omzunun üzerinden çevirip çalışanına dik dik baktı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Civardaki bütün otelleri aradım ve hepsi dolu. Bu nasıl mümkün olabilir?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve düşüncelerim bir anda altüst olmaya başladı. Legion’ın arabası bendeydi ve muhtemelen bu gece onda uyuyabilirdim. Güvenli değildi ama başka arabaların da olduğu bir park yeri bulursam belki kimse fark etmezdi.

“So-sorun değil. Kalacak başka bir yer bulabilirim...”

“Kesinlikle hayır,” diye araya girdi Cage duruşunu dikleştirerek. “Boş bir yatak odam var. Bu gece benimle kalabilirsin.”

Birkaç saniye ağzım açık kaldıktan sonra ellerimi kaldırıp itiraz etmek için sesimi bulabildim. “Ha-hayır. Buna hiç gerek yok. Ben bulurum...”

“Eğer dışarıda bir yerde uyumayı düşünüyorsan, seni durdurmak zorundayım. Bu çok tehlikeli.”

Kaşlarımı çatıtm. “Tamamen yabancı biriyle kalmak öyle değil mi?”

Yüz hatları hafifçe gevşediğinde usulca gülümsedi.

“Legion’ı ara. Evimin önüne nöbetçi yerleştirir. Yardım için bağırdığın anda koşarak gelebilirler ve ben daha gözümü kırpamadan beynime bir kurşun yemiş olurum.”

“Kurşun mu? Bu... bu da gereksiz görünüyor.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Babamın domuzlar tarafından parçalandığı anların görüntüsü zihnimde canlanırken, “Sanırım değil,” dedim yumuşayarak.

“Ne olursa olsun, sana asla zarar vermem. Sana elimi bile sürmeyeceğime söz veriyorum.” Bir duraksama oldu ve ben onun dile getirmediği sözleri duydum.

Sen istemediğin sürece.

Büyük bir parçam bunu söylemediği için memnundu. Ama başka bir yanımda biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de elini sürmesini *istediğimi* söyleyecek cesareti toplayabileceğimden emin olmadığım içindi.

Bana doğru başını salladı. “Legion’ı ara.”

Arka cebimdeki siyah kapaklı telefonu hissettim ve onu çıkarıp tam da bunu yapmak istedim. Peki ama ya Legion da Cage’den daha iyi bir adam değilse? Eğer beni, bana zarar vermek isteyen birine yönlendirdiyse, onun da dürüst bir adam olduğunu sanmıyordum.

Arabada tek başımayken bir adamla dövüşmektense bıçak kullanabileceğim bir yerde bir adamla dövüşmeyi tercih ederdim.

Cage’in yanında kendimi güvende hissediyor muydum? Hayır. Ama bana zarar vereceğini düşünmüyordum.

Sadece ondan ayrılmam gerektiğinde canımı yakacağını düşünüyordum.

Neden onunla güvende hissettiğimi bilmiyordum, sadece hissediyordum. Ve yıllar içinde gerçekten iyi olduğum bir şey varsa o da içgüdülerime güvenmekti.

“Tamam, peki,” dedim kendimi zorlayarak. “Senin sözüne inanıyorum.”

“Kaç yaşındasın?” diye sordum, ancak bakışlarım evinde gezinirken sesim şaşkınlıktan soluk soluğa çıkıyordu.

“Yirmi yedi,” diye cevap verdi hızlıca.

Yirmi yedi yaşında birinin böyle bir eve sahip olduğunu hiç görmemiştim. Çok güzel bir evdi.

İç tasarımı siyah taş, kaplama ahşap paneller ve krem rengi duvarlardan oluşuyordu. Bitkiler odaların içine yerleştirilmiş ve toprak tonlarındaki mobilyaları tamamlıyordu.

Oturma odası mutfaktan içeriye doğru girintiliydi; iki yuvarlak basamakla inilen şöminenin önünde devasa, yuvarlak siyah bir kanepe ve üzerine monte edilmiş büyük bir televizyon vardı.

Sol tarafımda, ortasında kocaman bir ada tezgâh bulunan şık bir mutfak yer alıyordu. Cage orada birkaç saat öncesinden kalmış pizza kutularını kaldırıyordu. Favorim *supreme* pizzaydı ve peynirli pizza çok sıkıcı gelmişti. Silas dehşete düşse de pizzadaki ananas beni rahatsız etmemişti ama sipariş verecek olsam tercih etmezdim.

“Doymadıysan biraz daha yiyebilirsin,” diye öneride bulundu Cage, başıyla yemeği işaret ediyordu.

“Doydum,” diye karşılık verdim. Sadece dört dilim yemiş olsam da hayatımda hiç bu kadar çok yememiştim.

Çocukken bayat ekmek üzerine ketçap sıkıp yerdim, Francesca’yla birlikteyken de çorba içerdik. Yağlı, kızarmış yiyecekler hiç bilmediğim bir şeydi.

Bakışları yavaşça vücudumda gezindikten sonra gözlerime döndü. İş bittiğinde ben ateşler içinde yanıyor ve sağa sola sallanıyordum, uyluklarım arasındaki zonklama yüzünden kasılmıştım.

“Yakında tekrar acıkacaksın.”

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama sesinin sertleşmesi bir kez daha kıpırdanmama neden oldu.

“Göreceğiz,” diye karşılık verdim, sanki ona meydan okumuşum gibi hissediyordum. Kararan gözleri de bunu doğruluyor gibi görünüyordu.

Resmen bunun masum bir pijama partisi olduğu iddiasını yıkmasını ve beni olduğum yerde soymasını bekliyordum. Bunun yerine arkasını dönüp onu takip etmemi işaret etti.

Bunun beni neden hayal kırıklığına uğrattığını anlayamamıştım, sadece öyle hissediyordum.

“Misafir odası bu tarafta,” diye seslendi. Ayaklarımı ahşap zemininden kurtarıp onu takip etmem birkaç saniyemi aldı. “Duş almak ister misin?”

Bu soru az kalsın yine donup kalmama neden oluyordu. Dün gece kaldığım motelde duş almıştım ama su basıncı bahçe fıskiyesine benziyordu; gider tıkalıydı ve küvette sabundan çok pas ve kir vardı.

Böyle bir yerde duş almak cennete en çok yaklaştığım an olabilirdi.

“E-evet, sakıncası yoksa,” demeyi başardım. Ancak kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, inanılmaz derecede aptalca davranıp davranmadığımı merak ettim. Ya da daha doğrusu, *daha* aptalca. Bir yabancıнын evinde çıplak ve savunmasız bir şekilde duş alacaktım. Yırtık bir tişört ve kotla çok daha korunaklı olduğum söylenemezdi ama en azından biraz olsun onurlu bir şekilde ölebilirdim.

“Senin için bir havlu ve banyo lifi bırakayım. İhtiyacın olursa yedek bir diş fırçası da var. Jilet bile var.”

Küçük bir heyecan patlaması hissettiğimde altdudağımı ısırdım. İtiraf etmem gerekirse, bacaklarımı jiletleme lüksüne sahip olmayalı uzun zaman olmuştu.

“Hepsini alabilirim,” dedim hızlıca, sonra da düzgün bir duş almak için duyduğum çaresizlik yüzünden ânında utançtan kızardım. Boğazımı temizleyerek, “Lütfen,” diye ekledim.

Yüzünü göremesem de sırtıttığını biliyordum.

Beni geniş bir koridora götürdü, sol tarafa süslü gotik taştan bir bank yerleştirilmişti; üzerinde bir dizi farklı bitki vardı ve etrafını güzel sanat eserleri çevreliyordu. Sola dönüp büyük bir yatak odasına açılan çift kapıdan içeri girdik.

“Burası misafir odası mı?” diye sordum kuşkuyla, hayatımda gördüğüm en büyük, yumuşak siyah çarşaflarla kaplı yatağa, karşı duvarda çıtırdayan şömineye ve boydan boya uzanan güzel siyah ahşap kirişli beyaz tavana bakıyordum.

“Misafir odalarından bir tanesi, evet.”

“O zaman senin yatak odanın neye benzediğini hayal bile edemiyorum,” diye mırıldandım, yüzümde komik bir ifade belirmişti.

Dönüp yüzünde şeytani bir ifadeyle, “Görmek ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Bir şeyin büyük olması her zaman daha iyi olduğu anlamına gelmez,” diye espri yaptım, solumdaki açık kapıya bakıp siyah

taştan bir makyaj masası gördüm. Cevabını beklemeden oraya doğru yöneldim, arkamdan gelirken yakıcı bakışlarını üzerimden hiç çekmedi. “Sanırım ihtiyacım olan her şey banyoda var?”

“Evet, öyle,” dedi derin bir sesle.

Aceleyle banyoya girerken karnımda kelebekler uçuşuyordu, dönüp yüzüne bakamayacak kadar korkaktım. Kapıyı kapatıp yavaşça yaslanırken kalbim küt küt atıyordu.

İşimi bitirmemi bekleyecekti ve sonrasında daha önce hiç yapmadığım bir şey olacaktı.

Onunla sevişecektim.

Ve ilk defa, bu benim kendi tercihim olacaktı.

Acayip gergindim ama... kötü hissetmiyordum. Hatta heyecan vericiydi. Yabancı bir duyguydu ama insanların neden buna bağımlı olduğunu anlayabiliyordum.

Çünkü kendimi daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

15

CAGE

GÜNÜMÜZ

2022

Ben çocukken büyükannem bir keresinde beni annemin rahminden konuşarak çıktığına inandırmıştı.

Buna *hâlâ* inanıyordum.

“Ben de ona, ‘Hanımefendi, eğer böyle boktan şeyler söylemeye devam ederseniz, en azından ağzınızı silmek için yanınızda tuvalet kâğıdı taşıyın,’ dedim.”

Molly bir elini gülümseyen dudaklarına götürdü, anneme başını iki yana sallayarak karşılık verirken yeşil gözleri neşeyle parlıyordu.

Eskiden beni ve Olivia’yı çok utandırırđı. Ama ablamı kaybettikten sonra, onun eksantrik kişiliğine yeni bir hayranlık duymaya başlamıştım. Bu dünyada sahip olduğum tek şey oydu ve kızının ölümünden duyduğu büyük üzüntüye rağmen her zaman yanımda olmuştu. Dünya onu ne kadar yerden yere vurmaya çalışsa da beni asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

“Zorbalardan hoşlanmam. Bugünlerde siz çocuklar onlara ne diyorsunuz? Karenler’ mı? O da onlardan biriydi. Ben sadece ona gerçekte ne olduğunu söyledim, yani beyni yerine ağzını çok fazla büyüten bozuk bir sperm.”

“Tam bir şairsin anne,” diye yorum yaptım alaycı bir şekilde.

Anneme yeni aldığım pars zambakları, yıllardır kullandığı kristal vazoya konulup yemek masasının ortasına yerleştirilmişti; boş tabaklarımız ve kadehlerimiz önümüzde duruyordu.

* Karen, genellikle aşırı talepkâr veya kendini beğenmiş olarak algılanan orta sınıf beyaz Amerikalı kadınlara yönelik olarak kullanılan argo bir terimdir. (ç.n.)

Nikotin sakızı paketimi çıkarıp bir tanesini ağzıma attım. Akşam yemeğini bitirdiğimiz için sakızların hepsini çiğnemek istiyordum. Annem çoktan şeftalili tartı servis etmişti ama ben yememiştim. Pek tatlı seven biri değildim.

Tabii bu tatlı, Molly'nin amı olmadığı sürece.

“Öyle miyim? Bir dahaki sefere sadece konuşmamı dinlemen için senden para almalıyım o zaman,” diye karşılık verdi. “Bunca zamandır sadece sana bağırarak zengin olabilirdim.”

Kıkırdarak Molly'ye baktığımda onun da gülümsemesini bastırdığını gördüm. Bir gün ona gülümsemesini nasıl özgür bırakacağını öğretecektim.

“Biraz daha iç,” diye teşvik etti annem, Molly'nin bardağına biraz daha kırmızı şarap doldurmuştu. “Sen bu kadar tutuk olursan, oğlumun tahta bir kuklayla evleneceğinden korkuyorum. Şeyinden kıymık ayıklayacak...”

“Yüce İsa,” diye inledim. “Konuşmayı kes.”

“O zaman emin ol ona bir büyüteç alacağım,” dedi Molly, dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Kıymıklar için mi, yoksa penisi için mi?”

“Anne.”

Molly kahkahalara boğulduğunda, annemin bu kabalığını ânın-da affettim. Benimle dalga geçmesine alışkındım ama Molly'nin annem gibi biriyle hiç tanışmadığına emindim ve annemin karakteri herkese uymuyordu. Geçmişte korkutup kaçırdığı birkaç kız arkadaşım olmuştu, bu da bana onların zaten buna değmeyeceğini göstermişti.

“Seni korkutup kaçırmayacağım, değil mi?” diye sordu annem, aklımı okumuş gibi.

Molly de başını iki yana salladı. “O kadar kolay korkmam. En azından artık değil.”

“Gördün mü? Bu kız çok sağlam,” dedi annem bana, sonra yüzünde sinsi bir sırıtişla Molly'ye döndü. Korkunç bir şey söylemek üzereydi ama onu durduracak zamanım olmadı. “Rahmin ne kadar sağlıklı? Yumurtalar henüz etkisini yitirmedi, değil mi? Torunların olmasını bekliyorum.”

“Onun adına özür dilerim,” dedim Molly’yi çocukluk odama götürürken. “İster inan ister inanma, yanımda getirdiğim her kadının rahmi hakkında soru sormaz.”

Bana temkinli bir bakış attı. “Bugüne kadar buraya kaç tane kadın getirdin ki?”

“İki. Ve ikisi de seninle birlikteyken hissettiklerimi hissetmek için yaptığım umutsuz girişimlerdi,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Cevap vermemeyi tercih ederek arkasını döndü.

“Annem senden gerçekten hoşlanıyor,” dedim, kendi zihnine bile olsa kaçmasına izin vermeyi reddediyordum.

“Beni hiç tanımıyor,” diye karşı çıktı Molly yumuşak bir sesle, parmaklarını lisede kazandığım futbol kupasının üzerinde gezdirdiyordu.

“Bilmesi gereken her şeyi biliyor,” dedim omuz silkerek.

Tek kaşını kaldırdı. “Ona ne söyledin?”

Sırıttım. “Sadece önemli kısımları. İnanılmaz derecede güçlü, komik ve tanıdığım en harika kadın olduğunu. Sanırım bunu şimdiden görebiliyor.”

“Ya yanılıyorsa? Biz çıkmıyoruz bile.”

Kaslarım gerilirken dişlerimi birbirine bastırdım. Ona ne kadar yanıldığını göstermek için yanıp tutuşuyordum. O bana aitti, göğsümdeki atan kalp kadar belirgin bir şekilde.

Parmaklarını başka bir ödülün üzerinde gezdiremeden ona doğru ilerledim. Ona yaklaşıp göğsümü sırtına yasladığımda nefesini tuttu. Eğilip dudaklarımı kulağının üstünde gezdirdiğimde titredi.

Bu küçük titremeler yeterli değildi.

Ruhu ele geçirilmiş gibi sarsılmasını istiyordum ve bunu yaparken içinde benim aletim olmalıydı.

“Sence içinde bebeğimin olması için bir yıldönümü tarihine mi ihtiyacım var?”

Artık kendi sesimi bile tanıyamıyordum ama o küçük boğuk ses tanıdık geliyordu.

“Yapamazsın,” dedi nefesini verirken. “Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz.”

“Tanımıyoruz,” diye cevap verdim. “En azından şimdilik.” Kulağının altına bir öpücük kondurdum. “Ama yapardım. Kesinlikle...” Tekrar öptüm. “Lanet olsun ki...” Bir daha öptüm. “Yapardım.”

Arkasını dönüp o ateşli gözlerini benimkilere dikerek, “Buna izin vermem. Ya senin kesinlikle tahammül edilemez biri olduğunu düşünürsem? Bulaşıklarını durulamak yerine üzerinde yemek artıkları bırakıyor olabilirsin. Ya da yerde kirli kıyafetler ve yatakta ıslak havlular bırakıyor olabilirsin.” Durup rahatsızlıkla bakışlarını kaçırdı. “Sen de geceleri gördüğüm kâbuslarımı dayanılmaz bulabilirsin.”

“Benim kâbus görmediğimi mi sanıyorsun?” diye sordum, kalbinin göğsümde attığını hissetmekten keyif alıyordum. “Ben de acı çektim, bebeğim. Sadece farklı şekillerde.”

“Kâbus mu görüyorsun?” diye sordu merakla.

Cevap olarak elini tutup onu peşimden sürükledim.

“Nereye?”

Onu eski odamdan çıkarıp koridordan geçirdim, sağdaki son kapıya götürdüğümde cümlesi yarım kaldı.

Soluk sarı duvarları, mavi-sarı yorganı ve beyaz masasının üzerinde asılı duran mantar panoya iliştirilmiş fotoğrafları incelerken hiç konuşmadı. Bunlar arkadaşlarının yanında dilini çıkaran ya da barış işareti yapıp dudaklarını büzen sarı saçlı bir kızın fotoğraflarıydı.

Çok güzel bir kızdı.

“Adı Olivia’ydı. On altı yaşındayken öldürüldü, ben de on iki yaşındaydım. Bu olayın sonucunda şu an içinde bulunduğum işe giriştim. O ve arkadaşı sahte kimlikle bir gece kulübüne girmeye çalışırken yakalandılar. Katili onları almaya gelen bir polisti ve bir daha eve dönemedi.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Molly, yavaşça fotoğraflara doğru yürüyüp onları dikkatle incelemeye devam etti. “Kaçırılan insanların pek çoğu eve dönemez.”

“Ama sen döndün, değil mi?”

Yavaşça başını omzunun üzerinden çevirerek bana baktı.

“Kaçmayı hak eden biri olsaydı, bu kişi o olurdu.” Arkasını döndü ama gözlerini kaplayan hüznü görmüştüm. “Anlaşılan bunu hak edecek kadar önemli biri değilmişim. Layla’nın bana ihtiyacı olduğunu sanmıştım ama sanırım ben sadece onun mutluluğunu ertele-

miş oldum. Babam soruşturma altındaydı ve eninde sonunda Çocuk Esirgeme Kurumu babamın uygun olmadığına karar verecekti. Layla'nın ona uygun olmayan başka bir eve gideceğini düşünüyordum ama ya gitmeseydi? Ya onu benimle dört sefil yıl yaşaması için götürmek yerine ona iyi bir yuva bulmalarına izin verseydim? Düzen yoktu. Her zaman karnı açtı..." Sesi çatladı ve birden cümlesini yarıda kesti.

"Yanılıyorsun, bunu biliyor musun?" dedim ona, göğsümde bir ateş yanıyordu. "Ya da en azından yanılıyor olma ihtimalin yüksek. Yetimhaneye gidecekti ve sonunda iyi bir aileye sahip olacağının garantisi yoktu. Bir istismarcıdan bir başka istismarcının eline düşmüş olabilirdi."

Molly başını salladı, hareketleri sarsaktı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Kendini bu kadar değersiz görmesine çok sinirlenmiştim. Ona bu dünyada dolaşan, asla hak etmediğimiz bir tanrıça değilmiş gibi hissettiren insanlara daha da çok sinirleniyordum.

"Sen tanıdığım en önemli insansın, Molly," diye fısıldadım. "Ablam hayatta kalamadığı için hep kahrolacak olsam da sen hayatta kaldığın için çok mutluyum."

Sırtı bana dönük olmasına rağmen hafif bir burun çekme sesi duydum. Cevap vermedi. Onun yerine Olivia'ya baktı, yüzündeki o gülümseme sonsuza dek donup kalmıştı.

"Yıllarca bu odaya adımımı atamadım. Ne zaman onun gülümseyen yüzünün olduğu o fotoğrafları görsem, fotoğrafta yavaşça kaşları çatılır ve ağzı bir feryatla açılırdı. Şeytani görünüyordu ve öldüğünde yüzünde donup kalan gerçek ifadenin bu olduğuna kendimi ikna etmiştim. Dehşet çılgınlıkları kalp atışlarından daha uzun sürmüştü."

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Molly sessizce, sesi gözyaşları yüzünden boğuk çıkıyordu. "Onu biraz daha yakından tanımak isterim."

Göğsüm sıkıştı, ablamı önemseddiği için mi, yoksa ona ablamı anlatırken tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için mi ona sarılmak istediğimi bilemiyordum.

“Seksenerler müziklerini severdi. Corey Hart’ın ‘Sunglasses at Night’ şarkısı en sevdiği şarkıydı ve ilk kez dinledikten sonra üç ay boyunca sürekli bu neon pembe güneş gözlüklerini takacağım diye tutturmuştı. Annem onun çok şirin olduğunu düşünürdü ve ben de ona ne kadar g l n  göründüğünü söylemeye büyük  zen gösterirdim.”

Molly kafasını çevirip Olivia’nın gözlükle çekilmiş fotoğrafını buldu; annemin arabasında yanımda otururken onun yüzüne parlak bir gülümseme yerleşmişti, benim yüzümde ise donuk, keyifsiz bir ifade vardı. O gün ehliyetini yeni almıştı ve tabii ki yol boyunca Corey Hart’ın şarkısını bangır bangır  almıştı.

“Hastayken bile her gün pembe ruj sürerdi. Sürekli pembe ruj sürmeyen halinin şeytani ikinci benliği olduğunu s ylerti. Domatesten nefret ederdi ama her şeye ketçap koyardı, patates püresine bile. Bu arada ben bunu hâlâ çok iğrenç buluyorum.”

“Buna katılıyorum,” dedi Molly usulca kıkırdayarak.

Bakışları Olivia’nın hastane yatağında kel bir çocuğun yanında oturduğu, başlarında doğum günü şapkaları olan bir resme kaydı.

“On altı yaşına girdiğinde, doğum gününü  ocuk hastanesinin kanser ünitesinde geçirmişti çünkü çocuklar o yaşı asla g remeycekleri için kendini suçlu hissediyordu.”

Kalbim sızladı ve bir an için devam etmem imkânsız gibi hissettim.

“Kendisinin de o yaştan sonrasını göremeyeceğini hiç bilmiyordu.”

Molly hüzünlü bakışlarla bana döndü.

“Kulağa inanılmaz bir çocukmuş gibi geliyor,” diye fısıldadı. “Harika hatta.”

Başımı salladım, boğazımdaki düğümü çözmeye çalışarak yutkundum.

Neredeyse utangaç bir tavırla elimi tutup beni Olivia’nın yatağına doğru götürdü. Niyetinin ne olduğundan emin değildim ama kafam bunu soramayacak kadar bulanıktı.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle yatağın bir tarafına uzanıp yanındaki boş yeri işaret etti. Kafam karışmış bir şekilde onun yaptıklarının aynısını yaptım, ikimiz de sessizce tavana bakıyorduk. Tam ona ne yaptığını soracaktım ki odayı bir müzik sesi doldurdu.

Gözlerim telefonunu tutan eline kaydığında, hoparlörlerden "Sunglasses at Night" çalmaya başladı.

"Mol..."

"Şşşt," dedi elini elime üzerine koyarak. "Kabalık etme. Olivia da dinlemeye çalışıyor olabilir."

Nefes alamıyordum.

Göğsümde bir yangın çıktı ve iç içe geçmiş ellerimize doğru ilerledi.

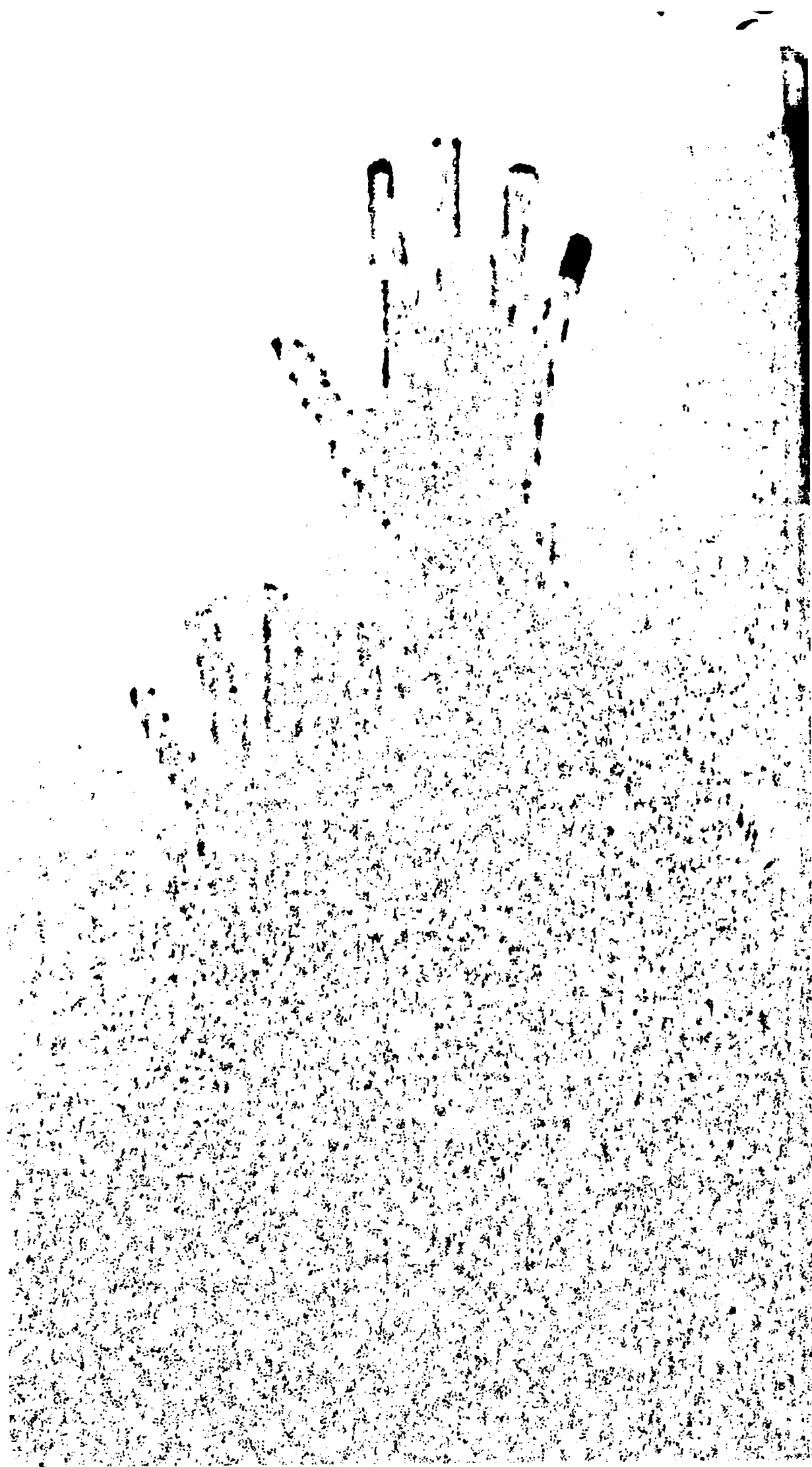
Aynı yangının onu da yakmasını umuyordum.

Alevlerin ellerimizi eritip birbirine yapıştırmasını istiyordum, böylece elimi asla bırakamazdı.

Ona âşık olmamı istiyorsa, bana söylemesi yeterliydi. Artık bu konuda başka seçeneği yoktu.

Gerçi, sanırım hiçbir zaman da olmamıştı.

Başımı çevirip benimle göz göze gelene kadar ona baktım. "Bütün kâbuslarını kovalayacağım, ta ki onlar geri dönmekten korkana kadar. Onlar benden korkacak, benim küçük hayaletim. Ama sen asla korkmayacaksın."

16

MOLLY

DOKUZ YIL ÖNCE
2013

Hayatım boyunca kendimi bu kadar temiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Cildim de hiç bu kadar pürüzsüz olmamıştı.

Havluyu vücuduma sıkıca sarmıştım ve saçlarım omuzlarımın üzerinde bukleler halinde uçuşuyor, uçlarından su damlıyordu.

Endişe bütün sinirlerimi rehin almış durumdaydı. Kapının arkasında durmuş, sanki *Pamuk Prenses*'in duvarındaki aynaymış ve bana geleceğimi söyleyecekmiş gibi kapıya bakıyordum.

Seks yapmayı sevebilecek miydim?

Daha önce hiç orgazm olmamıştım. Hayatta kalmaya çalışırken bunu düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Yakınlaşmaktan ya da seksle ilgili herhangi bir şeyden hep uzak durmuştum. Babamın bana yaptıklarından ve Francesca'nın evinde yaşadıklarından sonra, kendimi denemeye hiç hazır hissetmiyordum.

Şimdi, *keşke deneseydim* diye düşünüyordum. Ben bile neyi sevdiğimi bilmezken o nasıl bilecekti?

Kafamın içinde çok fazla şey vardı.

Eminim o bunu bir şekilde çözecekti.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda odanın boş olduğunu gördüm. Bu hem hayal kırıklığı uyandırmış hem de içimi rahatlatmıştı. Orada duruyor olsaydı, muhtemelen ne yapacağımı bilemezdim. Ama bu demek oluyordu ki şimdi onu arayıp bulmam gerekecekti. Bu da aynı derecede korkutucuydu.

Ona ne söylemem gerekiyordu ki?

Merhaba, affedersiniz, aletinizi içime sokabilir misiniz? Hoşuma gideceğinden emin değilim ama birlikte öğrenebiliriz.

Kendimi rezil edecektim. Bunu biliyordum.

Yatağa doğru yürüdüm, üstünde katlanmış bir yığın kıyafet olduğunu fark ettim. Erkek kıyafetlerine benziyorlardı; yumuşak siyah tişörtü elime aldığımda, ânında nefis bir güve otu ve sandal ağacı karışımı bir kokuyla karşılaştım.

Gözlerim resmen yerinden fırlayacak gibi oldu ve yumuşak kumaşı burnuma bastırırken hiç utanmadım.

“Güzel kokuyor mu?”

Ses o kadar ani geldi ki boğazımdan çıkan yüksek sesli çığlığa engel olamadım. Arkama dönerken tişörtü düşürdüm, havlum hızlı hareket ettiğim için çözüldü. Tamamen düşmeden önce yakalayıp kolumu göğüslerime bastırarak tuttum, ancak sadece merkezimi kapatmayı başarabilmiştim. Diğer elimle havluyu karnıma doğru bastırarak sallanmasını ve beni daha fazla teşhir etmesini engelledim.

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi ve kendimi toparlayıp düzgünce örtünemeyecek kadar sersemlemiş durumdaydım. Şu anda nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Ciğerlerim bir hurdalıkta terk edilmiş eski, paslı bir motordan daha kötü çalışıyordu.

Yeşil gözleri karardı, içlerinde kızgın bir alev yanmaya başladı. Çıplak bedenimin üzerinde bir iz bıraktılar, bakışlarının beni bu kadar kolay yutmasından hiç utanmıyordu. Tenime kazınmış beyaz ısırik izlerini görmesini gözden kaçırmadım. Kalçalarım, uyluklarım, karnım...

Dişlerini gözle görölür bir şekilde sıktı, bakışlarında öfke parladı.

“Ne?” Gecikmeli soru dudaklarımdan kesik kesik bir ciyıklama olarak döküldü.

Burun delikleri genişlerken bana doğru bir adım attı ve göğsümdeki zedelenmiş kaslar yerinden fırlayarak boğazıma düğümlendi. Dizlerimi kilitledim, ne kadar geri çekilmek istesem de kendimi hareketsiz durmaya zorladım.

Belli belirsiz, göğsümün şişkinliğine bir damla su damladığını hissettiğim anda bakışları hemen onu takip etti. Su damlası yavaşça göğüslerimin arasındaki boşluğa inerken çenesindeki kaslar neredeyse derisini yırtacak şekilde gerildi. Hayvansı bakışları benimkile-

re takıldı, kalın kaşlarının altından bana vahşice bakarken çenesini aşağıya eğdi.

Ateş karnımda toplanıyor, titreyen bacaklarımın arasına süzülüyordu. Klitorisim sadece bu bakışla bile zonklarken eğer bacaklarımı ayırırsa içimde parıldayan kanıtları göreceğini biliyordum.

Hayatımda *hiç* böyle hissetmemiştim. Merkezim hiç bu kadar... boş hissettirmemişti.

Bana doğru yaklaşıırken konuşmadı ama kalp atışlarımın hızlandığından emindim.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken ne kadar ıslak olduğumu hissettim. Çok utanç vericiydi, ancak bu Francesca'nın evindeki adamların iddia ettiği ama asla gerçekleştiremediği bir tepkiydi. Onlar için ıslanmamızı istiyorlardı ama ıslanan tek şey gözlerimizdi.

Öte yandan Cage, kolayca ıslanmamı sağlıyordu. Bana daha dokunmamıştı bile.

Bir santim önümde durdu, ondan yayılan sıcaklık tenimi ısıtıyordu. Tüylerim diken diken olurken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sanki arılar derimin altında vızıldıyordu, çırpınan kanatları elektrik yaratıyor ve vücudumu enerjiyle dolduruyordu.

“Buradan gitmemi ister misin?” diye sordu sessizce.

Basit bir cevap gerektiren bir soruydu bu. Evet ya da hayır. Yine de beynim, sanki bana karmaşık bir matematik denklemi sunmuş gibi bu soruyu evirip çeviriyordu.

Bacaklarımın arasındaki zonklama cevabını haykırıyordu ama aklım ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığına odaklanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“B-ben bu işte pek iyi değilim,” diye mırıldandım, gözlerimi göğsüne odaklamıştım. Onunla göz göze gelecek kadar cesur değildim. Bu korku beni canlı canlı yiyip bitirecekti ve bana dokunmasına izin vermeden önce korkumun beni uzaklaştırmasına izin vermekten çok korkuyordum.

“Daha önce sana kendini iyi hissettiren biri oldu mu?”

Dudaklarımı yaladım, vücudumdaki tüm ıslaklık akıp gitmiş gibi hissediyordum.

“Hayır.”

“O zaman tek yapman gereken bu. Seni iyi hissettirmeme izin vermen dışında başka bir şey yapmana gerek yok.”

Başımı salladığımda midemdeki kelebekler serbest kaldı. Ama onlar da açtı ve içimi parçalamaya başladılar. Özellikle de işaretparmağıyla çenemin altından tutup bakışlarım bir mıknatıs gibi onun kine yapışana kadar yukarı kaldırdığında.

“Önce nereni öpmemi istersin?” diye sordu, alçak, derin ve sert bir sesle.

Sessizce uzanıp parmaklarımı dudaklarımda gezdirerek dikkatini oraya çektim.

Sanki işkenceyi uzatmak istercesine yavaşça eğildi. Ancak dudakları dudaklarımı yakaladığı anda, keşke bana nefes almam için bir dakika daha verseydi diye düşündüm. Öpücük kısa sürdü ama ilkel ve sadece bir anlık bir şey için fazlasıyla ateşliydi. Televizyonda gördüğüm öpüşmelere hiç benzemiyordu ve bizim aramızdaki saf ateşi hissettiklerini hayal bile edemiyordum.

Yarım saniye kadar beni izledikten sonra ağzını tekrar ağzıma doğru bastırdığında beni eritip kül yığınının çeviren volkanik bir patlama hissine kapıldım. Yine de tüm parçalarımı tutup göğsünde bir araya getirdi, ta ki ben ve o kalmayana kadar. Sadece biz kalana kadar.

Eliyle çene çizgim boyunca ilerleyerek nemli buklelerimin arasına daldı ve dudaklarımın kenarını yalayabilmek için başımı çevirdi. Açgözlü küçük bir kukla gibi hevesle ona dudaklarımı açtım. Dili dilime sürtünürken en küçük solukların tadını alıyor ve bu onu daha da azdırıyor gibi görünüyordu.

Tutkulu bir öpücükten bütünüyle tüketilmeye dönüştü ve yapabileceğim tek şey ona boyun eğmekti. Onun kölesiydim ve ilk kez köle olduğum için mutluydum.

Bir anlık delilikle havlumu tamamen yere bıraktım, ayaklarımın üzerindeki gümbürtü onun geri çekilmesine neden oldu ama dudakları dudaklarımdan ayrılmadı.

“Şimdi nereni öpmemi istersin?” diye sordu.

Hiç bu kadar derin, şeytani bir ses duymamıştım. Bu da neden ruhum ele geçirilmiş gibi hissettiğimi açıklıyordu.

“Daha aşağı,” diye mırıldandım.

Çeneme bir öpücük kondurup orada noktaladı.

“Kelimelerini duymama izin ver,” diye mırıldandı. “Bu güzel göğüsleri öpmemi ister misin? Ya da tatlı amını da öpebilirim. İstersen onunla lanet bir ziyafet bile çekebilirim.”

“Evet,” diye inledim. “Hepsini istiyorum.”

Dizlerini büküp uyluklarımın arkasından tutarak beni havaya kaldırdığında ayaklarımı beline doladım. Ama boşunaydı çünkü birkaç saniye içinde beni yatağa yatırıp vücudumdan aşağı inerek hiç vakit kaybetmeden dudaklarını göğüs ucuma sardı.

Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayılırken sırtım kavislenerek yataktan yükseldi, dudaklarımdan bir çığlık döküldü.

“Cage!”

İlkel bir hırıltıyla verdiği cevabı dişlerinin keskin ısırığı takip etti. Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı, vücudum bu saldırının altında düzgün bir şekilde çalışmıyordu.

Tüm sinir uçlarım dilinin üzerimde dolaşmasına kilitlenmiş durumdaydı. Sonra diğer göğsüme geçti ve sanki iki göğsümü birden ağzına götürüyormuş gibi geniş avuçlarının arasına aldı.

Parmaklarımı kısa saç tellerinin arasına daldırdığımda tırnaklarım kafa derisine sürttü.

Islak öpücüklerini aşağıya kaydırmadan önce dişleri bir kez daha hırpalanmış göğüs ucumu ısırđı.

Göbek deliğime ulaştığında ciğerlerim sıkıştı, nefes almayı reddediyordu. Göbek deliğimin etrafında mükemmel bir şekilde yerleşmiş bir yara izi vardı. Vücudumun tam ortasındaydı ve fazlasıyla çirkin olduğu için yüzümdekini saymazsak en çok bu yara izinden nefret ediyordum.

Ona, bunu görmezden gelmesini söylemeye hazırlanıyordum ki ben daha sesimi çıkaramadan dişlerini yara iziyle eşleştirip tenime sapladı.

“Cage!” diye bağırdım, yakıcı acı şokumu bastırmıştı.

Şeytani bakışlarına karşılık verdiğimde, gözlerinin içinde öfke ve sadece sahiplenme olarak tanımlayabileceğim bir şeyin karışımını gördüm.

“Senin her parçana sahip olacağım, Molly. Ve buna o şerefsizlerin benden almaya çalıştığı parçaların da dahil.”

Kaşlarımı çattım. “Senden mi?” diye tekrarlardım aptalca.

Kasıtlı olarak ısırıldığı yerin üzerine bir öpücük kondurdu.

“Aptal olma, küçük hayalet, sen ortadan kaybolduktan sonra bile benim olacaksın. Sen yok olabilirsin ama ruhun her zaman benim olacak.”

Tek gecelik ilişkilerin bu kadar yoğun olması normal miydi bilmiyordum. Kelimeleri bir aşk ilanı gibi söylüyordu. Ama bu çok daha... *kalıcıydı*.

Yine de içimde kalan tüm kararlılığı toplayıp botlarının altında ezmiş olabilirdi. Çok yoğundu ama şu anda zerre kadar umurumda değildi. Çok iyi hissettiriyordu ve bu şekilde devam ederse belki de haklı çıkacaktı.

Yine de bu beni hayalet olmaktan alıkoymayacaktı.

Nasıl olacağımı bildiğim tek şey buydu.

Bakışlarını aşağı indirip kadınlığıma doğru devam ettirdi, kalçamdaki ve uyluğumdaki beyaz yara izlerini ısırarak için kısa bir süre durakladı. Her seferinde daha da sertleşiyordu. Sıcak nefesi klitorisimin üzerinde gezindiğinde titremeye başladım.

“Cage,” diye fısıldadım, sanki yanıp kül olmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ama birazdan olacaklarla başa çıkabileceğimden de emin değildim.

Derin bir nefes verdiğinde gözlerim dehşetle açıldı. Ona tokat atamadan ya da uzaklaşmadan, bacaklarımı aralayıp klitorisimi ağızıyla kapladı. Ama henüz beni yalamıyordu, vücudumun çaresizce ihtiyaç duyduğu hissiyattan mahrum bırakıyordu.

“Lütfen,” diye inledim sabırsızca.

Şeytani bir şekilde sırtarak hafifçe amımı yaladığında omurgama bir şok dalgası gönderdi.

Sırtım yay gibi gerilirken içimi garip bir özgüven kapladı.

“Lütfen amımı yala. Beni iyi hissettirmene ihtiyacım var,” diye yalvardım. “Söz vermiştin.”

“Siktir,” diye küfretti dilini çıkarıp amıma doğru kaydırmadan bir saniye önce. Haykırışımı, derinden inlediği bir başka yalayışıyla karşıladı.

“Tanrım, bebeğim, tadın o kadar güzel ki nasıl duracağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar yediğim en güzel am, içinde seve seve boğulabilirim.”

Söyledikleri edepsizceydi ama sivri dilini sürekli klitorisimin üzerinde gezdirışı tamamen ahlaksızlıktı. Bedenimin her santimini istila eden keskin hislere hazırlanmak için zamanım olmadı. Saf mutluluğun tadını çıkarırken birkaç saniye boyunca çıkarabildiğim tek ses yüksek sesli bir inilti oldu.

“Ah, siiii... Aman Tanrım, *Cage*.”

Bir saniye olsun durmadı ve birkaç dakika içinde çok daha güçlü bir duyguya doğru savruldu. Zevk, coşku; bunlar içimde oluşan kasırgayı tanımlamak için çok zayıf kalan kelimelerdi.

“Ah, lütfen, durma.” Ama tam olarak bunu yaptı. “Cage!” diye bağırdım geri çekildiğinde, dilini yukarı doğru kıvrarak deliğimin içine soktu.

Altında kıvrınarak kalçalarımı ona doğru sürttüm ve Tanrı’dan onun boğulmasını diledim. Tırnaklarımı kafa derisine batırıyordum ve eğer onları derisinin içine geçirip beni boşaltmaya zorlayabilseydim, ona kukla olmanın ne demek olduğunu seve seve gösterirdim.

Tekrar orgazm olacakken gözlerim kaydı ve ikinci kez geri çekildi. Öfkeyle çığlık attım ama ben ona bir tehdit savuramadan kalçalarımın altından tutarak, belimi yataktan kaldırıp, dizlerimi kulaklarıma çıkarana kadar öne doğru itti. İki büklüm olurken kadınlığım yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Saniyeler içinde ağzı tekrar amıma kapandı ve bu sefer bana tam olarak ne yaptığını gösterdi. Mükemmel bir hassasiyetle klitorisimi okşarken benim sıvılarım ve onun salyaları amımdan aşağı dökülerek göğüslerime damlıyordu.

Boğazımdan çığlıklar yükselirken kollarına tırnaklarımı geçirdiğimde, teninde kırmızı hilaller oluştu. Bir kez daha beni doğrudan uçurumun kenarına doğru sürükledi. Açlıktan çılgına dönmüş bir hayvan gibi benimle ziyafet çekerken kalçalarım onun elinde tır tır titriyordu.

“Cage, boşalacağım. Lütfen, *lütfen* boşalmama izin ver,” diye yalvardım nefes nefese. “Seni boğmama izin ver.”

Göğsünden yükselen bir hırıltı içimde titreşti. Diliyle klitorisimi acımasızca emerken koyu yeşil gözleri bana kilitlenmiş durumdaydı.

Boğazım düğümlendi ve patlamadan bir saniye önce görüşüm karardı. Serbest bıraktığım çığlık o kadar güçlüydü ki adeta boğazımı yakmıştı. Kapattığım gözlerimin ardında rengârenk havai fişekler patladı; karanlığı maviler, pembeler, yeşiller ve morlardan oluşan bir serapla doldurdu.

Fırtınanın altında ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama vücudumun cayır cayır yandığını hissedebiliyordum. Beni tekrar sıkıca kavradı, verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar amımı yalamaya devam ederken beni sabit tuttu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, ancak şeytan çıkarma olarak tanımlanabilecek bir deneyimle boşaldım.

“Yü-yüce İ-sa,” diye kekeledim, ağzım o kadar uyuşmuştu ki sesim çatallaşıyor ve titriyordu.

Bakışları çok vahşiydi. “Eğer O’ndan seni kurtarmasını istiyorsan, O’nu o lanet çarmıha tekrar çivilerim. Sen benim enkazım olacaksın ama kurtarıcın da sadece *ben* olacağım.”

17

MOLLY

DOKUZ YIL ÖNCE
2013

Cevap verecek beyin fonksiyonlarım çalışsaydı bile nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Yavaşça titreyen bacaklarımı yatağa geri bırakıp tişörtünü çıkardı.
Yüce İsa.

Bu sefer kelimeleri kendime sakladım ama keskin bir nefes dudaklarımın arasından kayıp gitti.

Vücudu dünyanın dört bir yanındaki müzelerde bulunan mermer tanrı heykellerden daha iyi yontulmuştu. Karnını, göğsünü ve kollarını kaplayan siyah dövmelerle saf kusursuzlukla şekillendirilmişti.

Altındaki gri eşofman altı sertleşmiş aletini saklayamıyordu ve onu gördüğüm anda keşke hiç bakmasaydım dedim. Bu durumda, belki de görmezden gelmek büyük bir mutluluk sayılabilirdi.

“Cage, bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedim tereddütle, şimdi onun tamamını içime almaya çalışma konusunda son derece temkinliydim. Lanet olası *ağzıma* bile bunu nasıl sığdıracağımı bilmiyordum.

“Sığacak, bebeğim,” dedi kendinden emin bir şekilde, başparmaklarını eşofmanının beline geçirdi ve kalın uyluklarından aşağı kaydırıp bacaklarından çıkardı.

Aleti, üzerindeki kıyafetler olmadan daha da korkutucuydu ve düşündüğümünden çok daha büyüktü. Ama... lanet olsun ki çok *güzel*. Uzun ve oldukça kalındı, damarları her tarafına yayılmıştı. Mükemmel bir orantısı vardı ve şişmiş ucu bile onu emmek için can atmama neden oluyordu.

“Bana böyle bakmaya devam edersen o küçük ağzına baş edebileceğinden fazlasını sokacağım.”

Gözlerimi gözlerine kaydırmak için büyük bir çaba sarf ettim, yüz ifademi endişe kaplamıştı. “Sıgmayacak.”

Şeytani bir şekilde sırttı. “Sığacak.”

Ona ne kadar yanıldığını düşündüğümü gösteren bir bakış attım ama bu sadece sırtıtışının genişlemesine neden oldu. Kendinden emindi ve bacaklarının arasındaki canavardan hâlâ inanılmaz derecede korkuyor olsam da ne yaptığını bildiği için kendimi rahat hissediyordum.

“Sana yanıldığını kanıtlamamı izlemek ister misin?” diye alçak sesle sorarken sesi derinleşmişti. Fırlattığı eşofmanına uzanarak elini cebine attı ve bir paket çıkardı.

Prezervatif getirmişti.

İçim rahatladı. Hatta o kadar rahatlamıştı ki, “Evet,” diye fısıldadım hiç tereddüt etmeden.

Prezervatifi kalın aletin üzerinde ustalıkla kaydırması beni büyülerken vücudumda gezinerek üzerime çıktığında nefesim kesildi. Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduğunda midem kasıldı ve dudaklarım titredi.

“Aletimi, amına yavaş yavaş sokacağım tamam mı, bebeğim? Hepsinin girdiğinden emin olacağım, sonra tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğün anda...” Dudakları vahşi bir hırıltıyla kıvrıldı. “Daha derine ineceğim.”

Bu sadece bir söz değil, aynı zamanda bir tehditti.

“Ya onu alamazsam?” diye sordum, sesim arzudan boğuk çıkmıştı.

Dudaklarını çene çizgimde ve kulağımın kenarlarında gezdirdi. Kulakmememin altına yumuşak bir öpücük kondurmadan hemen önce karanlık bir sesle mırıldandı. “Çok daha kötülerini atlattın.”

Ses tonunda pişmanlıktan eser yoktu ve bu benim onunla baş edebileceğime inandığını gösteriyordu. İçimdeki endişe kelebekleri midemi sızlatıyordu.

Tekrar, uyluklarımın altından tutup kaldırdı ve kollarının üzerine atarak aletini girişime yerleştirdi. Dudaklarımı ayırmaya yetecek kadar baskı uyguluyordu ama deliğimden geçecek kadar değildi.

Daha önce hiç hız trenine binmemiştim ama büyük inişten hemen önce tepeyi aştığında tam olarak böyle hissettirdiğini hayal edebiliyordum. Beklenti heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da.

“Cage,” dedim titrek bir nefes vererek; bir şey, beni belirsizlik içinde bırakmak dışında herhangi bir şey yapmasını bekledim.

“İçine al,” diye sertçe emretti. Benden ne yapmamı istediğini anlayamadan başımı salladım. Ancak o zaman amım kasıldı ve vücudum onu içine çekiyormuş gibi hissettim.

“Siiiktirrr, işte bu,” diye homurdandı, ikimiz de aletin ucunun içime girişini izliyorduk. “Çok darsın, *siktir*, Molly.”

“Ben... Ne...”

“Bu doğal bir tepki, bebeğim. Çoğu erkek bir kadının, amının onu içeri davet etmesini bekleyecek kadar sabırlı değildir,” diye açıkladı sert bir şekilde.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama kalçalarını daha derine iterken artık umurumda da değildi. Yeniden nefes almayı öğrenmeye odaklanmış durumdaydım ama bu nafile bir çaba gibi görünüyordu. Tıpkı söz verdiği gibi, patlamanın eşiğine gelene kadar aletini içime soktu.

“Ahhh, şey, b-bu çok iyi,” diye mırıldandım, gözlerim beni ele geçiren zevkten kaymak üzereydi.

“Amının ne kadar doyumsuz olduğuna bak, bebeğim. Aletimi ne kadar çok istediğini görüyor musun? Onu becermem için âdeta yalvarıyor.” Kelimeleri söylerken dişlerini sıkıyor, vücudu gerginlikten kasılıyor, kollarında ve ellerindeki damarlar belirginleşiyordu. “İstedğin bu mu, Molly? Küçük amının becerilmesi mi?”

Sarsılarak başımı salladım, basitçe *evet* demeye çalıştım ama sadece keskin, boğuk bir ses çıkarmayı başarabilmişim. Coşkunun etkisindeyim ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu deli gibi arzuluyordum ve bu bana sadece Cage’in verebileceği bir şeydi.

Tamamen içime girdi ve boğazından erotik bir inilti çıkarken gözlerim kaydı.

“Ah... Siktir, Cage,” diye bağırdım, kelimeler ciğerlerim kadar oksijensiz kalmıştı.

Dudakları kulağımın üzerinde gezindi ve o uyarıda bulunmadan bir saniye önce iliklerime kadar işleyen derin bir önsezi hissettim.

“Kendini hazırla, küçük hayalet. Ben nazik bir şekilde sevişmem.”

Kalbim boğazıma tırmanırken ellerimi aceleyle kol kaslarına sar-
dım ama bana hazırlanmak için zaman bırakmamıştı.

Ucuna kadar geri çekildi ve sonra nefesimi, görüşümü, lanet ola-
sı ruh sağlığını elimden alan sert, sabit bir tempo tutturarak içime
girmeye başladı.

Dudaklarından nefis inilti dökülürken onun zevki de benimki
kadar gürültülü ve kontrolsüzdü. Bu durum midemdeki kelebekleri
vahşileştiriyor; sanki göç edecekleri bir yön yokmuş gibi, onları ba-
şboş bırakıyordu.

“Siktir, Molly, amın beni öyle sıkı kavırıyor ki,” diye inledi. “Ça-
resiz, küçük bir sürtük gibi beni sıkı sıkı sarıyorsun.”

Bir kolunu bacağımdan çekip avucuyla boğazımı sararak çene-
min alt kısmını kavradı. Sıkıca tutup odaksız bakışlarımı kendisine
çevirmeye zorladı. Bakışlarındaki duygular, içime girip çıkması ka-
dar şiddetliydi. Saplantı derecesindeydi ve vücudumdaki organların
midemin derinliklerine gömülmesine neden oluyordu.

“Ben sana sahip olurken gözlerini benden ayırma,” diye hırladı.
“Benim seni gördüğüm gibi senin de beni görmeni istiyorum.”

“Seni görüyorum,” diye inledim, ancak odağım kayıyordu.

Şimdiden yeni bir orgazma doğru yaklaşmıştım ve orgazm oldu-
ğumda ikimizin de verdiğim tepkiyi kontrol altına alabileceğinden
emin değildim.

Bir doğal afetin üzerinde kontrol sahibi olmak mümkün değildi.
Sadece ortalığı kasıp kavurmasına izin verir ve kendini sonuca ha-
zırlardın. İçimde kopan fırtına feci boyutlardaydı. Yıkıcı olacaktı ve
ben enkaza dönüşecektim.

“Siktir, boşalacağım,” dedim nefes nefese, gözlerim kaymaya
başlamıştı. O sınıra doğru ilerlerken tamamen kontrolden çıktığı-
mı hissediyordum. Etrafım bulanıklaştı ve bulanık görüşümde gö-
rebildiğim tek şey onun şeytani sırıtışıydı. Bana gülüyormuş gibi
görünüyordu, sanki beni bu kadar kolay orgazm edebildiği için eğ-
leniyordu. Bu neredeyse aşağılayıcı bir şeydi ama yine de beni tahrik
ediyordu.

Kalçaları birden durdu ve orgazmım ânında, dik bir tepeden aşağı doğru yuvarlanıyormuş gibi soldu.

Verebildiğim tek tepki hüsrân dolu bir iniltiydi.

“Sana gözlerini benden ayırmamanı söylemedim mi? Ben senin ortadan kaybolmanı sağlamakla görevliyim, kendimi tekrarlamakla değil.” Sesinde tehditkâr bir ton vardı. Cam gibi gözlerimi ona çevirdim.

“Özür dilerim, lütfen beni becermeye devam et,” dedim aceleyle, zevki yeniden alevlendirmek için kalçalarımı hareket ettiriyordum.

“Bir daha söyletme, Molly,” diye mırıldandı, çenemi daha da sıkarak dikkatimin ona sabitlenmesini sağladı.

Başımı salladım, beni tekrar iyi hissettirecekse benden istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

“Aferin kızıma,” diye mırıldandı karanlık bir tavırla, sonunda kaldığı yerden devam etti. Ancak bu sefer kalçalarını farklı bir yöne çevirip içimde daha önce hiç ulaşılmamış bir noktaya değdi.

Gözlerimi sabit tutmak neredeyse imkânsızdı ama güzel yüzündeki ifade çarpıcı olduğu kadar kalp kırıcıydı da. Dilinden seksi inilti dökülürken ağzı aralanıyordu ve kalın kaşları kendinden geçmiş bir ifadeyle gözlerinin üzerine düşüyordu.

Tekrar o zirveye ulaşmam ve ardından serbest dalışa geçmem çok uzun sürmedi.

İsmi boğazımı düğümleyen bir çığlıkla dudaklarımdan süzüldü. Yine de içime çöken orgazm dışında bir şey hissetmiyordum. Sanki ruh yiyen bir iblis, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye kararlıymış gibi sırtımı kavislendirerek beni yataktan kaldırıyordu.

Gücü nefesimi kesiyor ve bedenimin üzerindeki kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Dişlerimi sıkmaktan dişlerim takır diyordu ve Cage’in boğazımı sıkışı bile beni yerimde tutamıyordu.

O da küfürlerini savururken hiçbir merhamet duymadan içime girmeye devam ediyordu.

“Bence bundan daha iyisini yapabilirsin,” diye homurdandı sıkığı dişlerinin arasından.

Başımı iki yana salladım, darbelerinin sürekli saldırısı yüzünden kendimden geçmiştim ama durmaya niyeti olmadığını da anlamıştım.

“Yapamam... Daha fazla dayanamam,” dedim nefes nefese.
“Lütfen, bu çok fazla!”

“Öyle mi?” dedi alaycı bir ses tonuyla, ardından “*Seni zavallı bebek,*” diye mırıldandı.

Başım geriye savruldu, hissettiklerimden o kadar bunalmıştım ki beynim bununla nasıl başa çıkacağını kestiremiyordu. Şiddetle titremek, Cage’in kollarına vurmak ve gövdesini tırmalamak arasında gidip geliyordum.

“Bakalım o dar amın bana ne kadar dayanabilecek,” diye homurdandı. “Bana küçük sürtüğün aletimi nasıl aldığını göster.”

“Seni sikeyim,” diye bağırdım, kısık gözlerimin arkasında yıldız ışıkları patlamaya başlamıştı.

“Zaten öyle, bebeğim, hem de bu konuda çok iyisin,” diye inledi kulağıma, sonrasında kulakmememi ağzına alıp emmeye başladı.

Tiz bir şekilde haykırdım, çıkarabildiğim tek ses buydu. İç duvarlarım aletin etrafında kasılırken üçüncü bir orgazm beni ele geçirdi, ruhumu yukarıda süzülerek kendimi tamamen çözülürken izlediğim uzaya gönderdi.

“Siktiirrr, bebeğim, işte bu. Aynen böyle, evet, aynen böyle. Aferin kızıma,” diye bağıırıyordu, Cage.

Sırt kasları kasıldı, benimle birlikte kendini de zaman ve mekân da kaybederken hamleleri dengesizleşti.

“Molly,” diye homurdandı, ardından uzun ve dizginleyemediği bir inilti kopardı. Bariz bir şekilde patladığını hissettim ama maalesef ki prezervatif onu içimde hissetmemi engelliyordu.

Kıpırdamadan durdu, şimdi dudaklarıma doğru nefes alıp verirken nefesi benimkiyle senkronize oluyordu. İkimiz de titriyorduk, o üzerimde gevşedi ama ağırlığının beni ezmemesine dikkat ediyordu.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, bu süreyi nefeslerimizi kontrol altına almaya çalışarak geçirdik.

“Daha önce bana defalarca sürtük dediler,” diye itiraf ettim birkaç dakika sonra, sesim titriyordu. Eğdiği başını kaldırıp bana dikkatle baktı ve düşüncelerimi toparlamamı bekledi. “Ama bunu sen söylediğinde hoşuma gitti. Sadece... sadece seks sırasında, tamam mı?”

Birkaç saç telini yüzümden nazikçe uzaklaştırdı.

“Eğer bir erkek sana hoşuna gitmeyen bir şey söylerse onu öldürürüm. Senin koyduğun sınırlara her zaman saygı duyacağım.”

Titremesine fırsat vermeden alt dudağımlı ısırdım. Ağlama isteğimin yatışması biraz zaman aldı.

Hiç bu kadar... saygı gördüğümü hissetmemiştim. Sanki vücuduma olanlarla ilgili hislerime gerçekten değeri veriliyormuş gibiydi. Sanki onun için bir *anlam* ifade ediyorlarmış gibiydi.

“Sen farklısın,” diye mırıldandım. “Bana hiç zevk alacağımı düşünmediğim bir şeyden nasıl zevk alacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim. Bedenime saygı duyduğun için. Ve ben ortadan kaybolmadan önce bana tutunacak bir şey verdiğin için.”

Gözleri yumuşadı. “Bana her zaman tutunabilirsin, Molly. Her zaman.”

18

MOLLY

GÜNÜMÜZ

2022

“Bugün teslimat alamam,” dedim Legion’a, sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Onu daha önce hiç geri çevirmemiştim. Ama bu mecburi bir durumdu.

Bir duraksama oldu. “Nedenini sorabilir miyim?”

Altdudağımı ısırarak gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Ancak kişisel sorunlarımın işimle arama girmesini istemiyordum. Ya da en azından Legion’ın bunu bilmesini istemiyordum.

“Cage’in yanında rahat edemiyorum,” diye ağzımdan kaçırdım.

Söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ona domuzlarımın hasta olduğunu söylemem gerekiyordu. Teknik olarak doğru olsa da nuhtemelen Legion’ın düşüneceği şekilde değildi.

Cage’den hoşlanmadığım için rahatsız değildim, ondan çok fazla hoşlandığım için rahatsızdım.

Daha fazla sessizlik oldu.

Birkaç saniye sonra artık dayanamadım. “Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama sessizliğin çok sinir bozucu.”

Terlemeye başladım. Saçlarımda ve göğüslerimin arasında ter birikmeye başlamıştı. Gerginliğimi atmak için boştaki elimi salladım. *Neden* bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Legion beni hiç tehdit altında hissettirmemişti. Ama *lanet olsun*, yüzünü hiç göstermeyen bir adam için gerçekten korkutucuydu.

“Ne yaptı?”

“Hiçbir şey!” diye haykırdım. “Onu öldürme, lütfen.”

“Bu sana âşık olduğun için mi? Yoksa sen ona âşık olduğun için mi?”

Elimi yüzüme vurdum. Bunların hiçbirini planladığım gibi gitmiyordu.

“Bu... Hayır, ikisi de değil,” diye kekeledim.

“Yalan mı söylüyorsun?”

“Legion,” diye sızlandım. “Sadece Cage ve benim artık birlikte çalışmamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hepsi bu. Kişisel bir şey değil.”

Çok fazla kişiseldi. Tam bir yalancıydım ve bu konuda hiç iyi değildim.

“Eli nerede? Geri dönme zamanı gelmedi mi?” diye sordum.

Bir Mississippi. İki Mississippi. Üç Mississippi...

“Bu gece teslimatı Eli yapacak. Önceliğim, senin rahat etmen.”

Omuzlarım rahatlayarak düştü. “Teşekkür ederim, Legion.”

“İyi geceler, Molly.”

Telefon kapandı ve ânında midemin bulandığını hissettim. Legion, Cage’i arayacak ve ona işten çıkarıldığını söyleyecekti. Belki de sıradan bir konuşma olacaktı ve Cage’e Eli’ın geri dönmeye hazır olduğunu söyleyecekti. Ya da belki gerçeği söyleyecekti ve Cage buraya gelip ona bir açıklama yapmamı bekleyecekti.

Ki buna hiç hazırlıklı değilim.

Ne demem gerekiyordu ki? Annesiyle vakit geçirmenin ve ablasının yatağına uzanıp en sevdiği şarkıyı dinlemenin beni çok ürkütüğünü mü?

Bu sadece nasıl kaçtığımı kanıtlıyordu. Bunca yıl sonra bile sırtımda bir hedef varmış gibi yaşıyordum. Bu yüzden kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyordum.

Artık kimsenin peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Kimse yoktu. Legion’a göre Francesca ve Rocco ölmüş ve Z, insan kaçakçılığı operasyonlarında büyük rol oynayan bir derin devlet olduğu öğrenilen Cemiyet’i yok etmişti.

İnsanlar tarafından bulunsam bile kolayca yalan uydurabilir ve ancak babamla Layla’nın kayboluşundan yıllar sonrasında ellerinden kaçabildiğimi söyleyebilirdim. Kimse aksini kanıtlayamazdı. Ama bu anonimlik bana bir rahatlık sunuyordu ve bir şekilde kendimi Cage’in buna bir tehdit oluşturduğuna ikna etmiştim.

Annesiyle yemek yemeyi asla kabul etmemeliydim.

Ama artık bir önemi yoktu.

Hayatımdan memnundum. Başıma gelenler için kendi bedelimi ödemiştim ve beni düzeltmesi için bir erkeğin sevgisine ya da aletine ihtiyacım yoktu. Zaten her küçük, lanet olası, yontulmuş parçamı toplayıp titizlikle bir araya getirmiştım. Artık paramparça değildim, sadece aynı şekilde hareket etmiyordum. Ama farklı olmamda yanlış bir şey yoktu.

Tek başıma daha iyiydim.

Francesca ve av köpekleri bana bunu öğretmişti.

“Beni özledin, ha? Bana karşı koyamadığını hep biliyordum.”

Eli daima sevimli bir baş belası olmuştu. Fakat o Legion’ın sadık bir çalışanıydı. Berbat kız tavlama cümlelerine rağmen şakaları zararsızdı ve beni hiç rahatsız etmezdi.

Montana’ya döndüğümünden beri onunla çalışıyordum ve ona karşı bir zaafım vardı.

“Nasıl yapabilirim ki? Aradığım her şey sende var,” diye kurnazca cevap verirken usul usul sııttım.

Cesedi metal masamın üzerine bırakıp kendini bir ödül misali sunar gibi kollarını iki yana açtı.

Sevimli bir çocuktu; hâlâ yirmili yaşlarının ortasında, güzel kahverengi gözleri, sinekkaydı tıraş olmuş yüzü ve ölümcül bir gülümsemesi vardı. Açık kahverengi saçları kısa kesilmişti ve muhtemelen beş farklı ürünle şekillendirilmişti. Saçını çok ciddiye alan adamlardan biriydi.

Sürekli ceset taşımasına rağmen sırık gibi ama formdaydı ve ne kadar kaslı olduğunu gösteren kıyafetler giymeyi seviyordu.

Ama yine de benim tipim değildi. Görünüşe göre bu kategoriye uyan tek bir adam vardı ve o da her zaman Cage olacaktı.

“Seni daha fazla yalvartmayacağım. Babana gel.”

Gözlerimi devirerek tıraş makinesini kaptım, gerçi yaşlı adamın neredeyse hiç saçı kalmamıştı.

“Beni cesedin üzerine kusmak zorunda bırakma. Domuzlarımın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Dudaklarını büzdü, sonra da tiksintiyle üstdudağını kıvırdı. “Nedense bana ekstra baharat olarak kabul ederlermiş gibi geliyor.”

“Pekâlâ, bu çok iğrenç,” diye mırıldanırken öğürüyormuş gibi yaptım. Domuz sahibi olmanın getirdiği pislige alışkındım. Burayı temiz tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onlar pis hayvanlardı. Sadece kanlar yüzünden değil, aynı zamanda kirlerinden dolayı.

Ayrıca onları akşam yemeğinde beslediğim şeylere rağmen, yiyecekleri tüm o farklı şeyleri düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Bunun bir sınırı yoktu ve bu bile başlı başına tedirgin ediciydi.

“Eğer ölürsem, lütfen beni onlara yedirme. Özellikle de Oregon’ya. Yemek yerken çok hevesli oluyor,” diye acı acı yalvardı.

Kıs kıs gülererek ölü adamın saçlarını tıraş etmeyi bitirdim ve dişlerini sökmeye başladım. “Anlaştık, yeter ki sen de benim domuzlara yem olmama izin verme.”

Bayrağa bağlılık yemini eden bir asker gibi elini kalbinin üzerine koydu. “Sana söz veriyorum.”

Oldukça dramatikti.

“Peki bu adam ne yaptı?” diye sordum başımla cesedi işaret ederek.

“Kızıyla biraz fazla samimi olmuş. İşin en boktan kısmı, arkadaşının *da* kıza tacizde bulunması ve babanın her şeyi arkadaşının üzerine yıkıp paçayı sıyırması.”

Kalbim o küçük kız için sızlarken başımı iki yana salladım. Çoğu zaman, bu pislikleri bana canlı getirmelerini diliyordum.

“Son zamanlarda Legion’la konuştun mu?” diye sordu konuyu hızla değiştirerek. Yüzündeki keyifli ifade gevşeyerek yüz hatlarına daha ciddi bir ifade yerleşti.

“Bugün konuştum. Neden?” Dişleri öğütücüye atıp çalıştırdım, yüksek ses havadaki gerilimi azaltmaya pek de yardımcı olmuyordu.

“Sana kardeşlikle ilgili bir şeyden bahsetti mi?”

Adamın kıyafetlerini çıkarırken kaşlarımı çattım. “Kardeşlik mi?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Tanıdık gelmiyor.”

“Evet, Basilisk Kardeşliği olarak adlandırılıyorlar. Görünüşe göre Z artık onları tanıyormuş ve özellikle senin işinle ilgileniyorlarmış.”

Ellerim dondu ve gerginlikten kaskatı kesildim. “İşimle ilgili ne yapmak istiyorlarmış?” diye sordum sertçe.

Eğer yerime başkasını getirmeye kalkarlarsa... büyük bir kriz geçirirdim. Yaptığım iş için ciddi bir ücret alıyordum ve Legion’ın işine istediğimden daha fazla karışmam gerekmiyordu.

Basit bir hayat yaşıyordum ve bundan *memnundum*.

“Organları istiyorlar. Belli ki onları domuzlara yedirmenin para kaybı olduğunu düşünüyorlarmış.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Eli’la göz göze geldiğimde açıklamaya devam etti. “Onlar organ kaçakçıları. Sanırım seninle ve Legion’la birlikte çalışmak istiyorlarmış.”

Gözlerimi kırptırdım, ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyordum.

“Legion bunu nasıl sana söylüyor da bana söylemiyor?”

“Legion tekliflerini değerlendirmeden önce onlarla tanışmamı ve bir fikir edinmemi istedi. İyi insanlar olduklarından emin olana kadar sana bu konudan bahsetmeyeceğine eminim.”

Dünyanın bu köşesi sözkonusu olduğunda “*iyi insanlar*” biraz ucu açık bir terimdi. Ancak benim gibi olan şaşırtıcı sayıda insan vardı. Her ne kadar iyi nedenlerle yapıyor olsak da yaptıklarımız bize yukarıdaki cennetin kapılarını açmıyordu. Öldürdüklerimizi şeytan bile istemiyordu.

“Eğer Z onlarla çalışıyorsa, o kadar da kötü değillerdir herhalde,” diye yorum yaparken işime dönüp testereyi açtım.

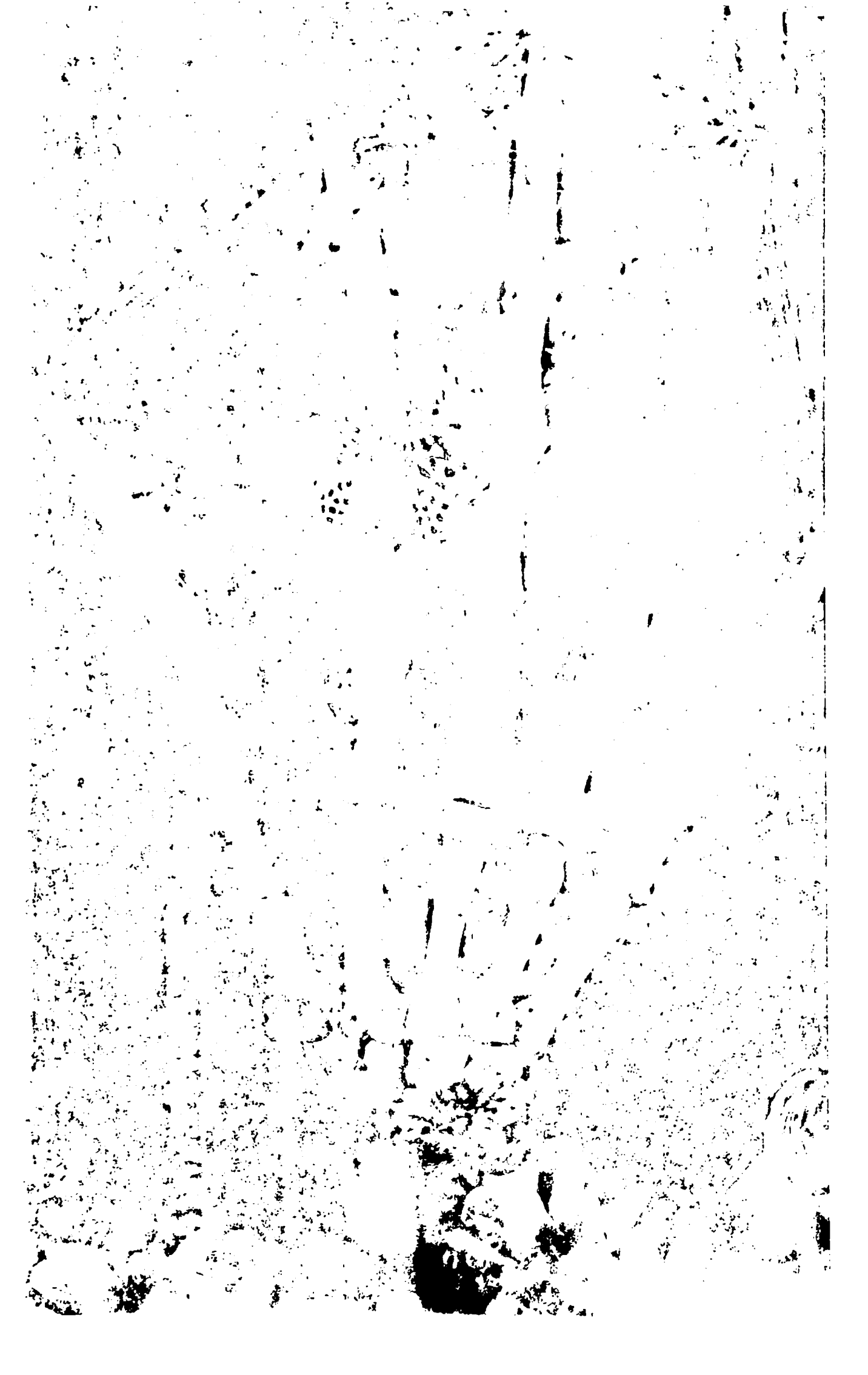
Eli omuz silkti. “Ben de öyle düşünüyorum ama asla emin olamazsın. Yakında bununla ilgili bir tür iletişim kurmalarını bekliyorum. Yeni arkadaşlar ediniyor olabilirsin.”

İç çekerek adamın kafasını kestim. Eli kan rahat edemeyeceği kadar yakınına sıçradığında bir adım geri çekildi.

“Harika. Tam da sana alışmaya başlamıştım.”

Eli iç geçirdi. “Buna çok alındım. Başka kim sana her hafta ne kadar seksi olduğunu söyleyecek?”

Hiç etkilenmemiş gibi kaşlarımı kaldırdım. “Bence bunu bir şekilde atlatabilirim.”

19

CAGE

İKİ HAFTA SONRA
2022

Ona *küçük hayalet* diyordum ama nedense bu arsızın beni gerçekten *ghostlayacağını** hiç düşünmemiştim.

Ahırını çevreleyen ormanın derinliklerinden onu izlerken kanım kaynıyordu. Her zamanki gibi çift kanatlı kapı ardına kadar açıktı, ahırın hava almasını sağlıyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı, soğuk damlacıklar öfkemi dindirmiyordu.

Domuzlarını besledikten sonra temizlik yapmaya başladı, az önce cesetlerin imha edildiğini teyit eden kadınla telefonda konuşuyordu.

Titiz biriydi. Hiç şaşmadığı bir rutine sahipti. Ve her şeyin bir yeri vardı.

Anlaşılan, benim dışımda. Birkaç hafta önce Legion arayıp Eli'nin işe geri döndüğünü haber vermişti ama pek de nazik olmayan bir şekilde Molly'nin nerede yaşadığını unutmamı ve kendisi benimle iletişime geçmediği sürece uzak durmamı söylediğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım.

Kaçmaya çalıştığını anlamam için duymam gereken tek şey buydu.

Bu beni şaşırtmamalıydı. Ama yine de şaşırtmıştı.

Dahası, *canımı yakmıştı*.

Üstelik beni kesinlikle öfkelen-dirmişti.

Molly ile duygularımızın karşılıklı olduğundan hiç şüphem yoktu, ancak bu duygularla başa çıkma konusunda tamamen beceriksizdi.

Hiç âşık olmamış olabilirdi ama benim gibi biriyle de hiç tanışmamıştı.

* *Ghost*: Hayalet. Buradan yola çıkılarak görmezden gelmek anlamında kullanılan bir tabir. (e.n.)

Unuttuğu şey ise benim ondan *asla* vazgeçmeyeceğimdi.

O telefon görüşmesinden beri neredeyse her gece gölgelerde saklanarak onu iki hafta boyunca yalnız bırakmıştım. Sanki ona bu hayatı veren ben değilmişim gibi, onun hayatın akışına ayak uyduruşunu izledim. Dayanamayıp beni arayacak mı diye beklemiştim.

Aramamıştı ve sabrım artık tükenmişti.

Tanrım, arkasından yaklaşıp ellerimi o narin boğazına dolamak ve ona nefes alabilmesinin tek sebebinin benim ona izin vermem olduğunu göstermek ne kadar da cazip görünüyordu.

“Siktir, beni gerçekten kızdırıyorsun,” diye hırladım nefesimin altından. Elimi cebime atıp sakız paketimi çıkardım ve bu kez ağzıma iki parça attım.

Ahırda işi bitene kadar bekledim, tepe ışıklarını kapattıktan sonra çiseleyen yağmura doğru ilerledi. Muhtemelen yağmur yüzünden, işi bittiğinde yaktığı kıyafet ve saç çantasını yanına almamıştı. Bu da muhtemelen dişleri dağlara saçmak için bekleyeceği anlamına geliyordu.

Onu bir gece daha rahat bırakmayı düşündüm. Ama bu sadece yarım saniye sürdü. Kontrolümü kaybetmiştim.

Legion beni durdurmaya çalışmak istiyorsa saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacaktı.

Rahat bir nefes alamadan geçen iki hafta benim için yeterince işkenceydi.

Sessizce, uzun otların arasından ilerledim, arkasından yaklaşıırken gölgelerde saklandım.

Son dokuz yılda sezgileri zayıflamış olmalı ki beni fark ettiğinde çok geç olmuştu.

Donup kaldı, omuzları kasılarak kulaklarına doğru yükseldi, sırtı panikle dikleşti. Ardından nemli, gür buklelerini elime dolayıp onu göğsüme doğru çektim, dudaklarımı kulağına dayadım.

“Bu kadar çok kemiği olan küçük bir hayalete göre, onları kırmam için bana yalvarıyorsun,” diye hırladım.

Yağmurun melodik pıtırtilarını içine çektiği derin bir nefes aldı ve omurgasından aşağı öyle şiddetli bir ürperti yayıldı ki bunu tenninde hissettim.

“Cage,” diye fısıldadı, boynundaki nabız düzensiz bir şekilde atıyordu. Dilimi kaplayan acılıktan daha tatlı bir şey tatmak için dişlerimi ona geçirmek istiyordum.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Ama yeterince uzun süre benden kaçmasına izin vermiştim. Onun o lanet derisini kendi derime dikmediğim için şanslıydı.

“Sana bir kez ortadan kaybolmana izin verdiğimi ve ikinci kez buna izin vermeyeceğimi söylememiş miydim? Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın?”

“Evet,” diye ciyakladı saçlarını daha sert çektiğimde, öfkem kabırırken dişlerimi sıktım. Tam sakinleştiğimi düşündüğüm anda, beni gerçekten yok saymaya çalıştığını hatırladım.

Doğru düzgün bir açıklama yapmamıştı. Beni bir daha görmek istemediğini söyleyen bir telefon bile etmemişti. Boktan bir ayrılık mesajı bile yoktu. Sadece... sessizlik.

“O zaman sanırım kendimi yeterince açık ifade edememişim. Bunu düzeltmemeye izin ver.”

“Cage, kes şunu!” diye bağırdı, onu evine doğru ittiğimde topuklarını ıslak çimlere gömdü.

Karşı koymaya devam edince onu kucağıma aldım ve öfkeli bir hırıltıyla omzuma attım.

“Bir kez daha benden uzaklaşmaya kalkarsan Molly, bir daha asla yürüyemeyeceğine emin olabilirsin.”

“Sakin beni tehdit etmeye kalkma, göt herif,” diye çıkıştı.

O küçük yumruklarını sırtıma savururken ben de avuç içimle dolgun kıkına bir şaplak attım.

“Sik kafalı herif!” diye çığlık attı, tokadın sesi gecenin serin havasında yankılanmıştı.

Boğazımdan pis bir kahkaha dökülürken kaslarım onu cezalandırma ihtiyacıyla kasılıyordu.

“Bana kalırsa şu anda tam da ihtiyacın olan şey bu.”

Öfkeyle homurdanarak bir elini kotumun arkasına sokup iç çamaşırlarımın bel lastiğini tuttu, tehdidi oldukça açıktı.

Ahşap verandasının basamaklarını çıkarken gözlerimi kıstım.

“Bunun neyi deęiřtireceęini dūřundūęünü bilmek istiyorum. Eęer aletimi gırtlāęına sokmaktan bařka bir řeye yarayacaęını sanıyorsan fena halde yanılıyorsun.”

“Yeterince sert çekip kan dolaşımını kesersem aletin olmayacak.” Hiç gerçekçi değildi ama onu evine gtrrken kendi kendine küçük sinir krizini geçirmesine izin verdim. Bu sırada beni tehdit etmeye devam ediyordu, muhtemelen i amaşırım konusunda endişelenmediğim için daha da sinirlenmişti. Biraz canımı yakabilir, beni *kesinlikle* kızdırabilirdi ama dūřundę gibi onu bırakmama neden olmayacaktı.

Beni bu hale o getirmişti ve şimdi bu siktiğimin şeyiyle yüzleşmek zorundaydı.

“Cage, yemin ederim beni bırakmazsan Legion’ı ararım...”

“Bana o suratsız herifi buldurup ldrtme,” diye ıkıştım. “Seni daha önce kurtarmış olabilir ama şimdi kurtaramayacağı kesin.”

Bana hırlayarak tekrar sırtıma vurdu. “İndir beni, sonra kahrolası iki olgun yetişkin gibi konuşabiliriz!”

“Ah, hayır bebeğim, bana açık olmaktansa kaçmaya karar verdiğinde bu şansı kaybettin. şimdi benim yolumdan gideceğiz.”

Bir an için şaşkınlıkla kekeledi. “Açık olmak mı, sen neden bahsediyorsun, seni psikopat? Bırak gideyim!”

Avucumu ikinci kez kıçına yapıştırarak keskin bir nefes daha almasına neden oldum ama bu sefer bu sadece bir uyarıydı. Sonra, başparmağımı birbirine bastırđı uyluklarının arasından geçirip klitorisinin olduğu yere sertçe bastırdım.

Tamamen hareketsiz kaldı.

“Kes şunu. Hemen.” Sesi titriyordu ve bu sözler bir depremde yerle bir olmuş bir zeminin üzerinde duruyordu. Fakat ses tonunu doyuran şey inanmamı istediği gibi korku değildi. Bacaklarının arasındaki sıcaklık ve deri ceketime batan tırnakları gerçek hislerini ele veriyordu.

Kot pantolonunun üzerinde küçük daireler çizerek önümdeki koridordan geçip en sondaki yatak odasına doğru ilerlerken elimde olmadan sırttım.

Dudaklarından kesik kesik nefesler kaçırıyordu, onları kontrol

altında tutmaya çalışsa da boğazından, ona ihanet eden bir inilti dökülüyordu.

Benden kaçamadığı gibi bu zevkten de kaçamıyordu. Eğer buna izin verseydim, kalbini geri çalmak için göğsümden söküp alırdı ama ne yazık ki henüz bende olduğunun farkında bile değildi.

Bu kadar değerli bir şeyi benden almasına asla izin vermezdim.

Ama denemesinin eğlenceli olduğunu da inkâr edemezdim.

Kapısını hafifçe araladığımda zeytin yeşili yorgan örtülmüş yatağı, daha eski mobilyalar ve krem rengi duvarlara asılmış sanat eserleriyle karşılaştım.

Yatağının ucunda durdum, bacaklarını kalçalarımın dolayana kadar onu omzumdan aşağı indirdim.

Kızgınlığı belirginleşene kadar bana pırıl pırıl parlayan, işlenmemiş zümrüt gibi gözlerle bakıyordu. Altdudağı hafifçe kıvrılıp çilli yanakları öfkeyle kızarıırken sağ gözünün altındaki beyaz diş izi daha da belirgin hale geliyordu.

Vahşi biri olabilirdi ama kollarımın arasındayken ve avuçlarım kıcını kavrarırken pek de korkutucu sayılmazdı.

“Lanet olsun, çok güzelsin,” diye mırıldandım, bu kadın beni tamamen büyülüyordu. Tanrım, onun için *ve* ona yapabileceğim şeyler. Bunun kahrolası bir sınırı yoktu.

“Şu anda inanılmaz derecede saygısız davranıyorsun,” diye tersledi.

Bakışlarım ısırmam için yalvaran dolgun dudaklarına doğru kaydı. “Daha sana saygısızlık etmeye başlamadım bile, bebeğim. Ama Tanrım, bunu dört gözle bekliyorum.”

Gözlerini kıstı ama yanakları daha da kızarmıştı.

“Birlikte olamayız, Cage,” dedi kararlılıkla ama kelimeleri yine güçsüzdü.

“Nedenmiş o?” diye sordum kayıtsızca, yüzünün her santimini incelemeye devam ediyordum.

“Ç-çünkü! Ben öyle söylüyorum! Tek başıma daha iyiyim.”

İki saniye boyunca donuk bakışlarla ona bakarak bunun ne kadar zayıf bir bahane olduğunu görmesini bekledim.

İkimiz de korkması dışında gerçekten iyi bir nedeni olmadığını biliyorduk.

Ofladı. “Belki de sadece bir ilişki istemiyorumdur. Bu yeterince geçerli bir sebep değil mi? Benim duygularımın bir önemi yok mu?”

Bakışlarını kaçırdı, artık gözlerimin içine bakamıyordu.

Kaçıyordu. Sikik bir konuşmanın ortasındaydık ve o kaçıyordu. Ve bu beni rahatsız ediyordu.

Gözlerimi kısma sırası bendeydi, göğsümde hoşnutsuz bir hırıltı yükseldi. Cevap vermek yerine botlarımı çıkarıp yatağa tırmanarak onu sırtüstü yatağa yatırdığımda ürkek bir nefes verdi.

Kaçmaya çalıştı ama ben onun hareketini önceden tahmin etmiştim ve o daha iki santim bile ilerleyemeden bileklerini başının üzerinde sabitledim.

Dağınık bukleleri yüzüne düşerken altımdan nefes nefese kalmıştı, güzel küçük amından yayılan sıcaklığa rakip bir ateşle bana ateş püskürüyordu.

“Korkuyorsun ve bunu anlıyorum. Neredeyse tüm hayatın boyunca yalnızdın ve birinin seninle ilgilenmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Öyle olsun ama bunu halledebiliriz.” Sonra sesimi alçaltarak ne kadar ciddi olduğumu görmesini sağladım. “Ama benden kaçmana izin vermeyeceğim.”

Dudaklarımız arasında çok hafif bir boşluk kalana kadar eğildim, nefesi kısa aralıklarla yüzümü ısıtıyordu.

“Merak etme, küçük hayalet. Sana sonsuza dek benimle birlikte olmayı öğreteceğim.”

Gözlerini şaşkınlıkla açarak bana baktı.

“Sen delisin,” diye nefes alıp verdi.

“Sana,” diye düzelttim. “Sana deli oluyorum.”

“Beni çok az tanıyorsun.”

“Ben seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum,” diye karşılık verdim, bakışlarım tekrar pembe ağzına kaymıştı. “Seni kendi bedeninde mutlu hissettiren ilk erkek olduğumu bilmek için en sevdiğin rengi bilmeme gerek yok.”

Altdudağı düz dişlerinin arasında kıvrıldığında içimdeki kıskançlık ateşini dizginleyemiyordum. Onu ısırma istiyordum.

“Sabahları sosis mi, pastırma mı tercih ettiğini bilmemi mi, yoksa bulunduğun yere gelmek için deli gibi mücadele ettiğini ve sırf yiyebildiğin için ikisini de yiyebileceğini bilmemi tercih edersin?”

Tek kaşını kaldırdı. “Sence ben kahvaltıda domuz yer miyim?”

Hafifçe sırtırken sesim fısıltıya dönüştü. “Bence bunu onların gözü önünde yersin çünkü ölü insanları onların yemeği olarak parçalamak kadar hastalıklı bir durumdan da zevk alıyorsun.”

“Bence sen seveceğin bir şeyler arıyorsun ama eninde sonunda benim asla mutlu olmayacağımı ve sadece zamanını boşa harcadığını anlayacaksın.”

Gözlerindeki keder karşısında göğsüm sıkıştı, bunu düzeltmek için içimdeki yakıcı arzu durmak bilmiyordu. Molly Devereaux üzgün olduğu sürece asla huzur bulamazdım.

“Beni düzeltemezsin,” diye bitirdi sözlerini.

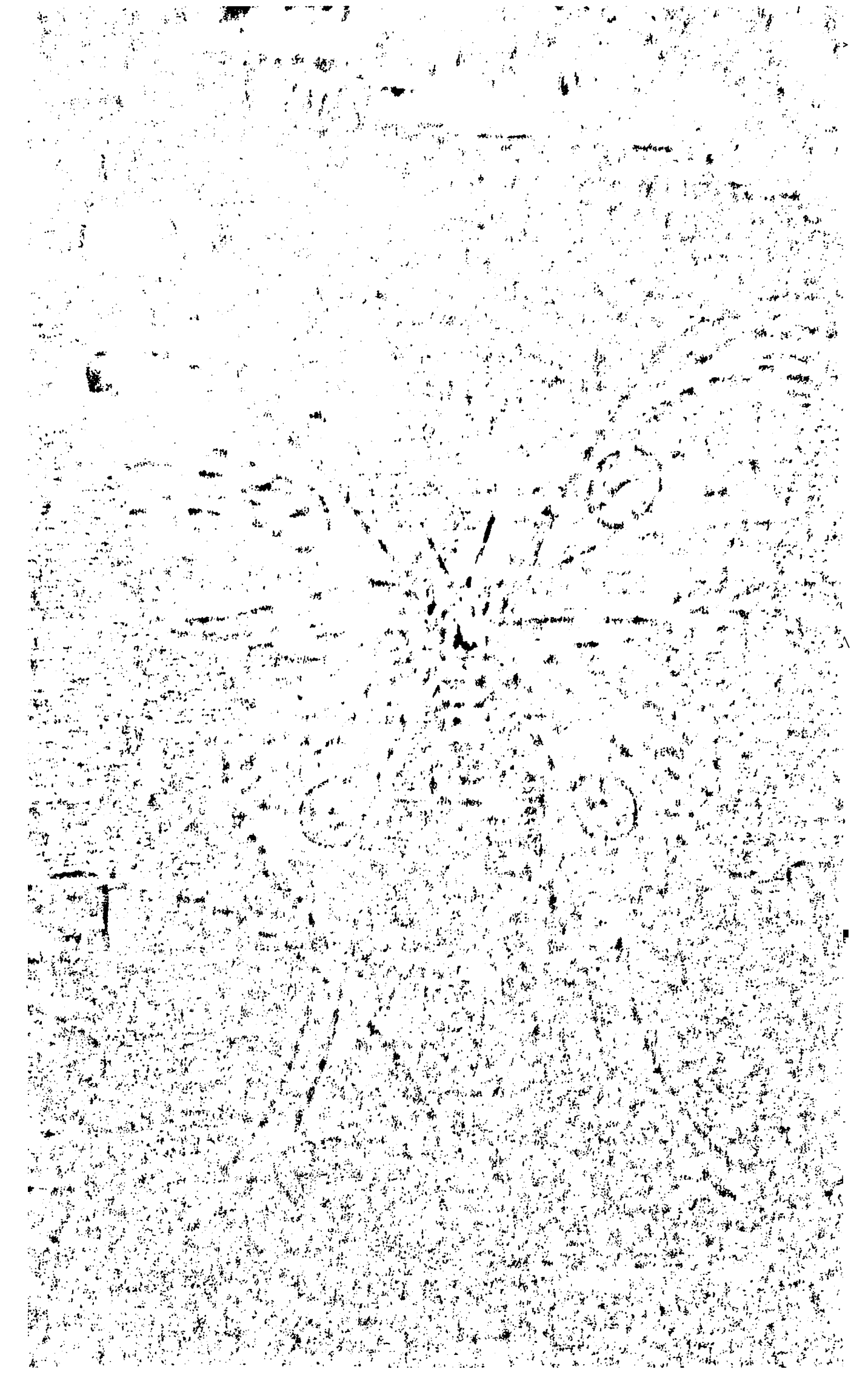
“*Seni* düzeltmek istemiyorum, Molly. Sen kendi kendini onarmışken ortada onarılacak bir şey kalmamış. Yapacağım tek şey, senin tek bir parçanın bile eksik kalmamasını sağlamak. Hayatının, kalbinin ve tatlı amının.” Dudaklarım hafifçe onunkilere değene kadar yaklaştım. “Seni doyurmak benim için asla zaman kaybı değil.”

O daha cevap veremeden ağzımı onunkine yapıştırdım. Vücudu zaten bana cevap verirken konuşmasına gerek yoktu. Sırtını kavislendirerek göğsünü göğsüme bastırdı ve dudakları dilimin baskısı altında kolayca aralandı.

Küçük bir inilti çıkardı ve bu, tekrar kaçsa da yakalanmayı çok sevdiğine dair ihtiyacım olan tek onaydı.

Geri çekilip onun ağır bakışlarını yakaladım. “Bana benim olduğunu söyle.”

Kaşlarını çattı, şişmiş dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Dükkânına girdiğim günden beri, senin olmadığım bir zaman olduğunu hiç sanmıyorum, Cage.”

20

MOLLY

İKİ AY SONRA

2022

“BASTIR EMMA!”

Bu çığlık annesi Margot’dan geliyordu; atkuyruğu yapılmış sarı saçları, Cage ve benden sadece birkaç sıra ötedeki tribünde bir aşağı bir yukarı zıplarken dalgalanıyordu.

Ayağa kalktım, adını söylememeye dikkat ederek Margot ile birlikte çığlık attım. Cage de ayağa kalkmış, gürültülü bir şekilde alkışlarken gülümsüyordu.

Onu tanı mıyordu ama onunla ilgili her şeyi biliyordu ve ona uzaktan göz kulak olmayı da öğrenmişti.

Asla göremeyeceğim küçük kız kardeşim için ağladığım birçok uykusuz gece olmuştu ve o her seferinde bana sarılmış, onun mutlu olduğunu kendime hatırlatana kadar benimle konuşmuştu.

“Ona kendini tanı taca k mısın?” diye alçak sesle sordu Cage.

Gülümsemem kayboldu ve düşüncesinin bile bende kusma isteği uyandırdığını gizlemeye çalışarak omuz silktim.

Cage, Layla’nın dışarıdan görüldüğü kadar mutlu olduğundan emin olmak için onun hayatının derinlerine inmeyi kendine görev edinmişti. Ve gerçekten de mutluydu. Ama onun da bir parçasının eksik olabileceğini fark etmişti. Layla’nın halka açık internet forumlarında isimsiz olarak sorular paylaştığını ve ailesinin ona küçüklüğü hakkında yalan söyleme ihtimaliyle ilgili tavsiye istediğini görmüştü. Hayatında anne benzeri başka bir figüre dair belli belirsiz anıları olduğunu ama ailesinin bu konuda ona hiçbir şey söylemediğini yazmıştı. Evlatlık olduğunu biliyormuş ama ailesinin nereden geldiği ve onu nasıl evlat edindikleri konusunda garip bir şekilde ketum davrandıklarını hissediyordu.

Bu durum kalbimi parçalamıştı ve onun hayatından uzak durarak gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamama neden olmuştu.

“Layla’nın ne yaptığımı bilmesini istemiyorum,” dedim. Daha önce milyonlarca kez söylediğim bir şeydi bu. “Ve ona yalan söylemek de istemiyorum. Hayatı boyunca ona yeterince yalan söylendi.”

“Bir yalan onu hiç tanımamaya değer mi?” diye sordu. Daha önce milyonlarca kez sorduğu bir şeydi bu.

Ve benim hâlâ buna verecek güzel bir cevabım yoktu.

Bana dikkatle bakarak ablasını sadece on iki yıl tanıyabildiğini hatırlattı. Onu daha uzun süre tanıma şansı elinden alınmıştı.

Suçluluk duygusu içimi kemirirken kafamın içinde bir savaş başladı, ancak kimin kazandığını hâlâ çözebilmiş değildim. Onu tanımak isteyen yanımdı mı, yoksa bensiz daha iyi olacağını düşünen yanımdı mı?

Her iki durumda da Cage bu seçimi kardeşimin elinden aldığımı düşünüyordu.

“Sanırım onun hayatına yeniden girersem ailesi benden nefret eder,” diye sözüme devam ettim.

“Muhtemelen. Ama sadece kendilerini tehdit altında hissedecekleri için. Belki kafaları karışır. Yine de onlara kim olduğun konusunda güven verirsen, sana güvenmeyi öğrenebilirler. Layla’yı onlardan almak için orada olmadığını gösterirsen.”

“Asla öyle bir şey yapmam,” diye onayladım. “O ailesine ait ve asla bunu değiştirmek için bir şey yapmam.”

“Sen de onun ailesisin, bebeğim. Onu elinden almaya çalışmadığını öğrendiklerinde, Layla için o boşlukları doldurmandan mutlu olabilirler. Onun geçmişi hakkında çok ketumlar çünkü geçmişini bilmiyorlar. Onun gerçekte kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve belki bu onları da biraz olsun rahatlatır.”

Hepsi varsayımsaldı.

Teorikti.

Gerçekten böyle hissedip hissetmeyeceklerini ya da gerçekten bunu isteyip istemeyeceklerini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Layla’nın bile bunu isteyip istemeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu.

Tabii, Layla istediğini düşünebilirdi. Ama ya ona söylediğimde, öz ailesinin hasta ve ahlaksız insanlar olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsa? Bu bir kimlik krizine neden olur muydu? Kanı kötülükle lekelenmiş gibi hisseder miydi?

Bunlar benim de yüzleşmek zorunda kaldığım düşüncelerdi. Sonunda ben de ailem gibi mi olacaktım?

Layla'nın bu sinsi düşüncelerle boğuşmasını istemiyordum. Biyolojik ailesinin onu bir gelir kaynağından başka bir şey olarak görmemesinin acısını yaşamasını istemiyordum. Onlar için çok az şey ifade ettiğini bilmesini.

Çünkü o benim için her şeye bedeldi.

Her şeye.

Layla maç bitmeden önce topu kafasıyla ağlara göndererek bir gol daha attı. Takımı ona doğru koşup onu kollarına aldı ve yeni bir galibiyeti kutladılar. Şu âna kadar hiç yenilmemişlerdi ve görünüşe göre Ulusal Finallere doğru hızla ilerliyorlardı.

Gururdan kalbim yerinden çıkacak gibi olurken takımın geri kalanı ve aileleriyle birlikte çığlık attım, ellerimi o kadar sert çırpıyordum ki acımaya başlamıştı.

“Emma, Emma, Emma, Emma,” diye tezahürat yapıyordu takımı, sonra onu omuzlarına aldılar. Yine de onun başı, üzüntüden omuzları çökmüş şekilde duran diğer takıma kayıp duruyordu. Umutsuzluk etraflarındaki havayı kirletiyordu. Layla'nın yüzünde, sanki onları yendiği için kendini suçlu hissediyormuş gibi hafif bir hoşnutsuzluk vardı.

Asla anne ve babamıza benzemeyeceğini anlamak için görmem gereken tek şey buydu.

Bir gün onunla tanışırsam onun da aynı şeyi görmesini umuyordum.

Yüreğim ağzımda atıyordu ve vücudumun hangi noktada kalbimin göğsüm yerine orada daha iyi çalışacağına karar verdiğini merak ediyordum.

Layla ve ailesi bana doğru yaklaşırken her türlü tutarlı düşünceyle birlikte bariz bir şekilde çıldırmış durumdaydı.

Cage ve ben saha kapısının dışında dururken kalabalık insan topluluğu da dışarıya akın ediyordu. Ağustos ayının ılık havası boğucuydu ve yanımda keşke mini bir vantilatör getirseydim de tüm kıyafetlerim terden sırlsıklam olmasaydı diye düşünüyordum.

Sırlsıklam olmanın mükemmel bir ilk izlenim yaratacağını sanmıyordum.

Layla ve ailesi kapıdan çıkarken Layla'nın sarı saçları terli alnına yapışmış, babası Colin heyecanla onun omuzlarını sarsarken ıslıl ıslıl gülümsüyordu. Başını eğdiğinde sırtışı hafifçe kayboldu.

Kaçmama iki saniye kaldığını düşünürsek, bu biraz olsun cesaret vermişti ama Layla ile aramda sadece birkaç metre kalana kadar ayaklarımı sabit tutmama yetmişti.

Dünya kendi ekseninde dönerken göz göze geldiğimizde yavaşlayarak durdu. Ağır çekimde mi hareket ediyorduk, yoksa o gerçekten yürümeyi mi bırakmıştı emin olamıyordum. Ne olursa olsun orada, iki adım ötemde durmuş bana bakıyordu.

“Emma?”

Layla kafasını ona endişeyle bakan Margot'ya çevirdi, bakışları kızıyla benim aramda gidip geliyordu.

“İyi misin?”

“Şey,” diye kekeledi ama daha iyi bir yanıt veremedi yeniden bana odaklandı.

“Emma, kim o?” diye sordu Colin.

Dudağımı ısırdım, kendimi nasıl tanıtacağımı düşünüyordum. Gerçek adım? Sahte adım? Ablası? Bunun bir önemi var mıydı?

Ağzımı açtım, sonra kapattım ve rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Bu bir hataydı. Büyük bir hata.

Onun hayatına karışmaya hakkım yoktu. Küçük bir parçasının eksik olması kimin umurundaydı? Öz ebeveynlerimiz beni sattıktan sonra onu da seks ticaretine satmaya çalıştığını öğrenmesinden iyiydi.

Bu... bu çok büyük bir travmaydı.

Arkamı dönmeye çalıştım ama Cage kollarımdan tutarak kaçmamı engelledi.

“Kimsin sen?” diye sordu Margot bana dönüp.

“Şey...”

Cevabım Layla’nınkinden daha bilgilendirici değildi, tek fark cevabı gerçekten biliyor olmamdı.

Boğazımı temizleyip tekrar konuşmayı denedim. “Ben onun ablasıyım.”

Üçü de duruşunu dikleştirdi ama anne ve babasının görüşünü temkinle şüphe bulutları kaplarken Layla sanki neredeyse on yıllık anılardan beni tanımaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde gözlerini kısmıştı.

“Pardon?” diye çıkıştı Margot bir adım öne çıkarak, sesi sert ve öfkeliydi. “Sana böyle düşündüren ne...”

“Onu size ben verdim,” derken sesim çatallaşmıştı. Siktir, onun için yapabileceğim en iyi şey bu olsa bile bunu yüksek sesle söylemek çok acı vericiydi. Onun için en iyi şeyin *benim* olamamam çok kötüydü. Cage kolumu kavradı, bana burada olduğunu hatırlatmak için hafifçe sıktı. Bu, devam etmem için yeterliydi. “On yıl önce. Onu bir isim etiketi ve doğum tarihiyle kapınıza bırakmıştım.”

O ve Colin bana şaşkınlıkla bakarken bakışlarında bir dizi duygu seli geçiyordu. Bunu kimseye söylediklerini sanmıyordum, yayılan bir bilgi olmadığı kesindi.

“Beni sen mi verdin?” diye sordu Layla, sesi yumuşak ve incinmiş çıkıyordu. Bu sesi ilk kez bu kadar yakından ve bana yöneltilmiş olarak duyuyordum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da beni ağlatmaya yetmişti.

Nasıl cevap vereceğimi düşünerek dudağımı ısırđım, yalnızca titrek bir baş sallamasıyla yetindim. Sesimin çatlamayacağı ve bir açıklama tsunamisinin patlamayacağı konusunda kendime güvenemiyordum. *Eğer* beni tanımak istediğine karar verirse onunla işleri ağırdan almam gerektiğini biliyordum ama onu istemediğim için terk etmişim gibi hissetmesinden nefret ediyordum.

“Neden?” diye sordu.

“Belki de bunu konuşmak için burası iyi bir yer değildir,” diye araya girdi Colin, endişeyle bir karısına bir bana bakıyordu. İkisi de gerilmişti. Rahatsız olmuşlardı. Ve haklı bir sebepleri vardı.

Belki de bunun yerine ona bir sosyal medya uygulamasından mesaj göndermeliydim ama bu çok... yapmacık hissettirdi. İğrenç.

Margot ve Colin'in arkalarından iş çeviriyormuşum gibi hissetmelerini istemiyordum. Onların haberi olmadan Layla'nın güvenini kazanmaya çalışan garip bir avcı olduğumu düşünmelerini.

Bunu doğru şekilde yapmak istiyordum. Belki bunun *doğru yolu* değildi ama en azından ailesinin benden haberi olacaktı.

"Haklısın," diye söze girdim. "Sanırım bunu yapmanın en iyi yolunu gerçekten bilemiyorum..."

"Önce bize gelmeliydin," dedi Margot sertçe. Kızgındı ve koruyucu içgüdüleri tamamen devreye girmiş durumdaydı. Bu anlaşılabilir bir durumdu ama sesimi sakın tutmakta zorlandım.

"Muhtemelen. Ama kardeşim için bir sır olmak istemedim ya da onun yerine karar vermeye çalıştığınızda ikinizin de bir sır tutmak zorunda kalmanız için bir neden olmak istemedim. Buraya onu almaya çalışmak ya da sorun çıkarmak için gelmedim. İkinizi seçmemin bir nedeni var ve bu karardan dönmek gibi bir planım yok."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu Layla başını eğerek.

"Seni tanımak," dedim bebek mavisi gözlerine bakarak. "Hepsi bu. Eğer sen bunu istemezsen, buna saygı duyarım. Ama ben sadece karar verenin sen olmanı istedim."

Colin dudaklarını büktü. "Bizim de söz hakkımız var. O daha on beş yaşında..."

"Ve eninde sonunda büyüyecek," diye hatırlattım ona, ses tonum sertleşmişti. "Sonsuza kadar on beş yaşında kalmayacak. Kendine bir sor bakalım, onun iyiliği için mi yoksa kendi iyiliğin için mi ona engel oluyorsun?"

Bu sözlerimden biraz rahatsız olmuş gibi görünse de bu, söylediklerimi daha az doğru hale getirmiyordu.

Kusmak üzere olduğum safrayı yutarak birkaç adım öne çıktım ve Margot'ya üzerinde numaramın yazılı olduğu bir kâğıt uzattım.

"Eve gidip bunu ailece bir konuşun, tamam mı? Karar verdiğinizde beni arayın. Ne olursa olsun kararınıza saygı duyacağım."

Teredditle kâğıdı elimden aldı. Layla'ya son bir kez baktıktan sonra dönüp uzaklaştım.

“Hey!” Layla’nın sesi beni durdurduğunda ona gözlerimi çevirecek kadar döndüm. “Adın ne?”

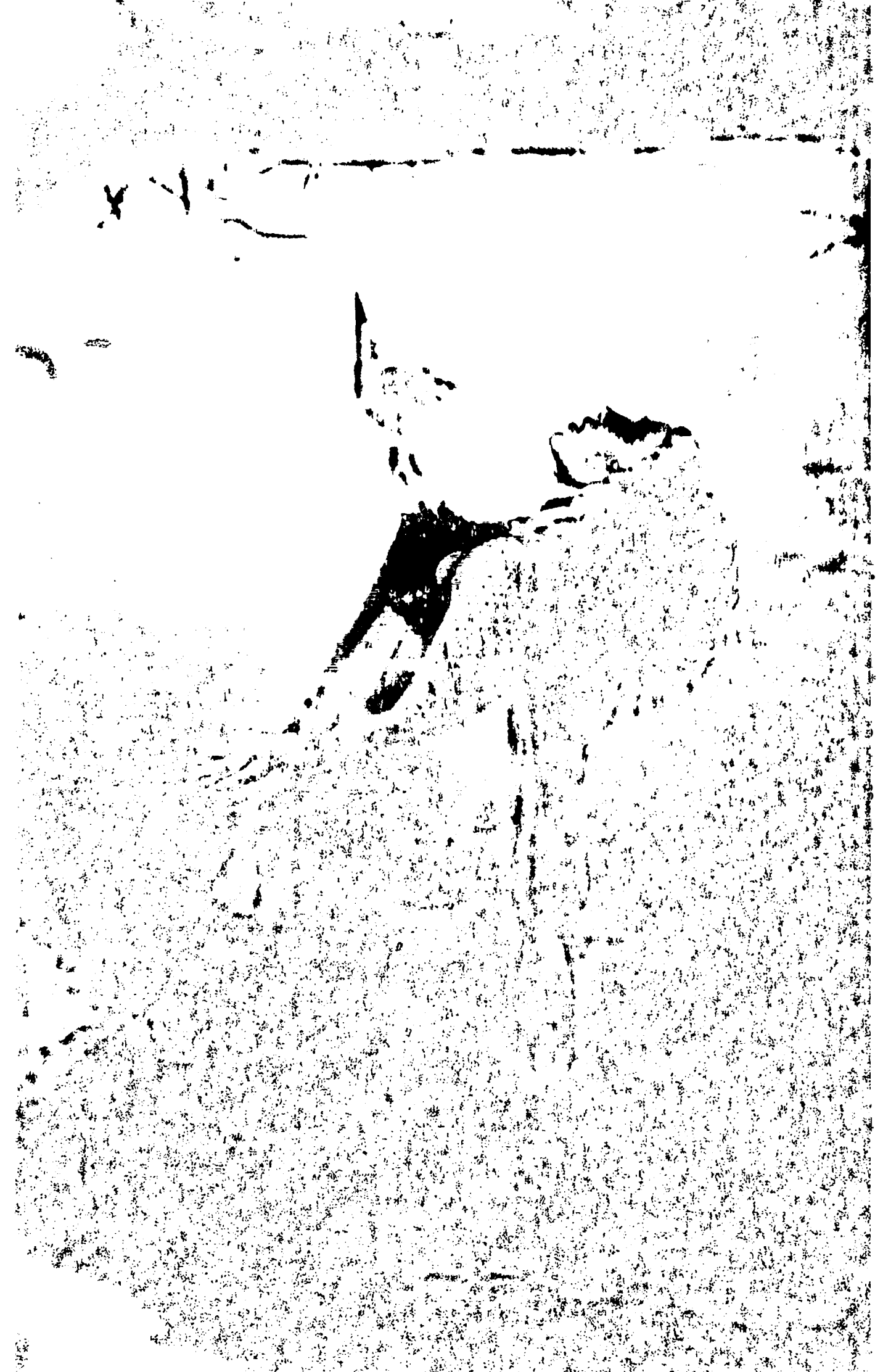
Yutkunup kısa bir an için ona, onu korkunç evimizden alıp götürdüğümde kendime taktığım ismi söylemeyi düşündüm. Ama onun gerçek beni tanımasını istiyordum. Yıllar önce bir hayalet dönüşüğümünden beri yeniden bulmak için savaştığım versiyonumu.

“Molly,” diye mırıldandım. “Benim adım Molly.”

Sonra Tanrı’dan bunun onun sesini son duyuşum olmamasını dileyerek arkamı döndüm.

Cage elimi elinin içine alıp sıktı.

“Demek küçük hayalet sonunda vücut buldu. Hayatının geri kalanına hoş geldin, bebeğim.”

SON MOLLY

BİR AY SONRA
2022

Cage'in aletinin ucunun gırtlığıma kadar girmesi bile kalçaları-
mın başının etrafında kenetlenmesini engelleyememişti. Dili amım-
da geziniyor, mükemmel bir hassasiyet ve beceriyle klitorisimi hedef
alıyordu.

Yüzüne oturup vücudundan aşağı doğru eğilerek, uylukları zevk-
ten gerilene kadar aletini yalıyordum.

Kimin kimi daha önce boşaltacağı konusunda yarışıyorduk.
Kim kazanırsa diğerini kıcından becerecekti ve ben kazanmaya ka-
rarlıydım. Yine de bir dakikadan az bir süre geçmesine rağmen kay-
betmenin eşiğindeydim.

Onu tekrar gırtlığıma aldığımda göğsünden derin bir inilti yük-
seldi ve kalçalarını ağızıma doğru itmesine neden oldu, aletini ina-
nılmaz derecede daha derine soktu.

Öğürdüm ama bu bile boşalmak için duyduğum yakıcı ihtiya-
cı azaltmadı. Gözlerimi sımsıkı yumarak, ağızımı aletinde yukarı ve
aşağı coşkuyla hareket ettiriyordum, ağızımın ulaşamadığı kısımla-
rın etrafında elimi kullanarak emiyor ve yalıyordum.

Misilleme olarak klitorisimi ağızına aldı, beynimin idrak etmek-
ten âciz olduğu bir hızla dilini üzerinde gezdirdi. Anlayabildiğim
tek şey ne kadar harika bir his olduğuydu.

Midem kasıldı ve saniyeler içinde o uçuruma sürüklendim. Or-
gazmın üzerimden geçip uçurumun kenarından yuvarlanmasını ve
beni de onunla birlikte uçurmasını durdurmak mümkün değildi.

Aleti ağızımdayken çığlık attım, acımasızca yüzüne sürtünürken
vücudumun kontrolünü kaybettim. Kolları uyluklarıma yapışırken

bana doğru inledi, beni vahşice zorladığı patlamayı kabul etmek için ağzını açtı.

Birkaç saniye sonra o da benim ağzımı doldurdu. Sıcak menisi boğazımdan aşağı akarken yapabildiğim tek şey kalçalarımı kıvrırmak ve ikimizin de verebilecek bir şey kalmayana kadar onu yutmaktı.

Tam o çekilirken ben de geri çekildim, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

“Yüce İsa,” dedik soluk soluğa.

“Neden O’na sesleniyorsun? O’nun *senin* tarafında olduğu bariz ortada,” diye söylendim kızgın bir şekilde ve onun üzerinden kalktım. “Ben *bu kadar...*” Elimi uzatıp işaretparmağımla başparmağımla milimetrik bir aralık bırakarak gösterdim. “Yaklaşmıştım seni becermeye.”

Kıkırdadı. “Hayatımızın sonuna kadar vaktimiz var. Bırak da o zamana kadar heyecan uyandırayım, tamam mı? Şimdilik, ben *senin* o küçük güzel kıcını becereceğim.”

Yanına uzanıp çenemi göğsüne dayadığımda yüzünde kibirli bir sırıtış belirmişti bile.

“Kapa çeneni,” dedim o daha böbürlenmeye başlamadan. Sırıtışı daha da genişledi ve bu kadar güzel olması hiç de adil değildi.

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kozumu oynayıp oldukça boktan şeyler düşünmek zorunda kaldım. Beni boğduğun anda patlamaya hazırdım.”

Gözlerimi devirdim. “Bu hile yaptığın anlamına geliyor. Yeniden yarışmayı talep ediyorum.”

“Anlaştık,” diye hemen kabul etti, ben daha sözümü bitiremeden kelime ağzından çıkıvermişti.

Dudaklarımı büzdüm, sonra şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. “Sen hile yapmaya devam edeceksin, ben de yeniden yapmak isteyeceğim. Seni şerefsiz.”

Güldüğünde aklımı başımdan alıyordu. Dudaklarımı büzerek ondan uzaklaştım, o da peşimden kalkıp beni kollarının arasına alarak sırtımı göğsüne dayadı.

“Haklısın,” diye fısıldadı kulağıma şehvetli bir şekilde ve içimde derin bir ürperti uyandırdı. “O amı elimden geldiğince sık ağzıma almak için korkunç, çok korkunç şeyler yaparım.”

“Bir ceset daha var,” dedi Cage, Eli’nin bagajından üç ölü adam çıkardıktan sonra biraz nefes nefese kalmıştı. Görünüşe göre bunlar kardeşti ve çocuk pornosunu birbirleriyle sevimli köpek yavrusu videoları gibi paylaşmaktan zevk alıyorlardı.

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. “Eli’nin sadece üç ceset getirdiğini söylediğini zannediyordum?”

“Zaten o üç tane teslim etti. Ben fazladan bir tane getirdim.”

Kapıdan çıkmadan önce gözlerimi kırptırdım.

“Ne oluyor, lan?” diye mırıldandım şaşkınlıkla. Aldığım tek yanıt Dill’den gelen iğrenç bir homurtuydu.

“Ne oluyor, lan?” diye tekrarladım birkaç dakika sonra geri döndüğünde, sesim bu kez daha yüksek ve keskin çıkmıştı.

Cage çok tanıdık bir adamı getirip cesedini metal masanın üzerine bırakırken ağzım açık kalmıştı. Bu sadece kâbuslarımda gördüğüm biriydi.

“Kenny Mathers,” diye fısıldadım. Francesca’nın evinden yara almadan kurtulmayı başaran tek, o evde beni taciz edenler arasında hayatta kalan son adamdı. “Onun kim olduğunu nasıl öğrendin? Sana adını hiç söylememiştim.”

“Legion,” diye cevap verdi basitçe.

Tabii ya. Bilmem gerekirdi.

“Onu nasıl buldun?”

“Bir hapishanede. Şey, yani Legion’ın hapishanesinde, resmi bir hapishane değil. Sen onu öldürmek için girişimde bulunana kadar onu toplumdan uzakta, kilitli tutuyorlarmış. Sen işin bu kısmına karışmayı sevmediğin için o kısmı ben halletmeye karar verdim.”

“Onu sen mi öldürdün?” diye fısıldadım.

“Tabii ki,” dedi gururlu bir şekilde. “Legion onu bana teslim etti ve gerisini ben hallettim.”

Legion'ın tacizcimi bunca zaman kilit altında tutup benim hazır olmamı beklemesinin yanı sıra, Cage'in onu benim için öldürdüğü gün algılamaya çalışırken ağzım bir karış açık kalmıştı. Şimdi de tacizcimi bana... domuz yemi olarak sunuyordu.

"Vay be," dedim yutkunarak, şaşkına dönmüştüm. "Sanırım seni şimdi daha da çok seviyorum ama emin de değilim çünkü bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim."

Bu iki kelimeyi ilk kez yüksek sesle söylemiştim, bu da başa çıkılması gereken çok fazla duygu anlamına geliyordu. Özellikle de gözleri parlarken ve şimdi asıl yiyecek *benmişim* gibi beni izlerken.

"Öldürmek istediklerinin listesinde başka biri var mı? Beni sevdiğini söylemeye devam edersen istediğin kadar insan öldürebilirim."

Gözlerim doldu ve göğsüm sıkışıyor gibi hissediyordum.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandım gözyaşlarımı silerek. Cage beni tutup kucağına çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

"Bu gece seninle çok uzun süre sevişeceğiz," diye fısıldadı günah dolu bir sesle.

Bir kahkaha attım ve o da çenemi tutarak tüm dikkatimi ona çevirdi. Bakışları yumuşaktı ama gözlerinde hâlâ o saplantının izleri vardı.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi onu doğrama işine başlayalım. Chili bana kötü kötü bakıyor, Garlic ve Paprika da biz konuşurken bize karşı komplo kuruyor gibi görünüyor."

Çalan telefonumun yüksek sesli gürültüsü ödümü koparmıştı.

Margot'ya telefon numaramı verdiğimden beri telefonumun bildirimi sesi sonuna kadar açıktı, aramasını bekliyordum.

Bir aydan biraz uzun bir süre olmuştu ve kendimi, onların sessizliğinin bana verdikleri cevap olduğuna ikna etmiştim.

Ya Layla beni tanımak istemiyordu ya da Margot ve Colin buna izin vermiyordu. Ne olursa olsun, her iki karara da müdahale etmek bana düşmezdi. Kalbim paramparça olmuş gibi hissetsem bile.

"Telefonu açacak mısın?"

Cage'le ben hâlâ Kenny'nin ve diğer üç cesedin dişlerini söküp saçlarını kesmekle uğraşıyorduk.

Numaraya baktığımda tanımadığım bir numara olduğunu fark ettim. Eldivenlerimi çıkarıp telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Molly?"

Kalbim durdu. "Evet?"

Kadın boğazını temizledi. "Ben Margot. Emma'nın annesi."

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda az daha tökezliyordum.

"Aramana sevindim," diye cevap verdim boğuk bir sesle.

"Ne zamandır Emma'nın maçlarına gidiyorsun?"

Kaşlarımı çattım, bu soru beni biraz şaşırtmıştı.

Tanrım, ya Layla'nın beni görmek istemediğini söylemek için aradıysa? Ya bana onlarla bir daha asla iletişime geçmememi ya da maçlara gitmememi söylerse?

Maçlarına her zaman gidecektim ama isteklerine beni görmele-rine izin vermeyecek kadar saygı duyacaktım. Layla istediği sürece mesafemi koruyacaktım. Eğer bu sonsuza dek süreceyse, güvende olduğu sürece onun büyümesini uzaktan izlemek benim için sorun olmazdı.

"Dört yıl önce Montana'ya geri taşınmıştım. Onun oynadığını öğrenir öğrenmez tüm maçlarına gittim. Hepsine."

Margot bir an sessiz kaldı ve sonra yumuşak bir nefes aldığını duydum. "Emma... seninle konuşmak istiyor," diye söze başladı, sesi rahatsızlıkla gerilmişti. "Küçüklüğüyle ilgili biraz kaybolmuş gibi hissettiğini ve biyolojik ebeveynleri hakkında bilgi edinmek istediğini itiraf etti. Ve tabii ki senin hakkında da. Kabul ettik çünkü bunun Emma'nın... terk edilme korkusunu aşmasına yardımcı olacağını düşündük."

Gözlerimi kapattım, sanki Margot karşımda durmuş ve kalbim ortaya çıkana kadar pençelerini etime geçiriyor, sonra da onu işe yaramaz boşluğundan söküp çıkarıyor gibi hissediyordum. Hiçbir kemik kalbimi Layla'nın incinmesinden koruyamazdı.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Bilmek istediği her şeyi ona anlatacağım."

“Ayrıca ben senin kim olduğunu biliyorum. Onun kim olduğunu da,” dedi aceleyle, sanki bunu söylemezse alev alacakmış gibiydi.

“Anlıyorum. O zaman Layla’yı size onu istemediğim için değil, mecbur kaldığım için verdiğimi de biliyoursundur umarım.”

Bir sessizlik oldu, Cage’in kendi tıraş makinesini kapattığını ancak şimdi fark etmiştim. Sessiz, çok sessizdi.

“Emma,” diye düzeltti. “Onun adı Emma.”

Dudağımı ısırdım, ağızımdan kaçırdığımı fark etmemiştim.

“Biliyorum,” diye onayladım usulca. “Kimse gerçekte kim olduğunu öğrenmesin diye ona bu ismi ben vermiştim.”

“Doğru,” dedi Margot, ses tonu sertti ama sıcaklığını hissedebiliyordum. Bunun onun için de zor olduğunu biliyordum.

“Onunla konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim. En azından bu seferlik. Onun... onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam bile.”

Margot tekrar iç geçirdi. “Sana inanıyorum, Molly. Yaşadığın şeyleri hayal bile edemem. Emma’nın yaşadıklarını da. Dürüst olmak gerekirse, ilk geldiğinde buna izin vermeyecektim. Ama... seni Google’da araştırıp hikâyeni, yani kaçırılma hikâyeni öğrendiğimde, ikinizin de hikâyesinde benim sandığımdan çok daha fazlası olabileceğini fark ettim. Kafamda seni, çocuğunu rastgele bir yabancının kapısına bırakan uyuşturucu bağımlısı bir anne olarak kurgulamıştım. Her gece Emma’ya zarar verebilecek biri yerine bizimle kaldığı için Tanrı’ya şükrettim. Bizi seçtiğini söylemiştin. Bu doğru mu?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Bunu yüksek sesle söylediğimde biraz ürkütücü oluyor ama aylarca ailenizi izledim. Onu öylece herhangi birine bırakamazdım ama Çocuk Esirgeme Kurumuna da güvenmiyordum ve Emma’ya sahip çıkıp onu sevecek bir aileye gitmesini istedim.”

“Eh, doğru seçim yapmışsın,” dedi Margot. “Ben de sana aynı saygıyı göstereceğim ve onu görmene izin vereceğim. Ama şunu bil ki Emma seni istemediğini söylediği an, onu bir daha *asla* göremezsin. Anlaşıldı mı? O...”

“Sizin kızınız,” diye karşılık verdim. “Ve anlıyorum. Onun isteklerine saygı duyacağım. Her zaman, Margot.”

Sanki omuzlarından küçük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes verdi.

“Tamam. Sana görüşeceğiniz tarihi ve saati mesaj atacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Telefonu kapattı ve hemen ardından gözlerimden yaşlar akmaya başladı, sanki kirpiklerimin ucunda serbest kalmayı bekliyorlarmışcasına nehir gibi aktı.

“Ne oldu?” diye sordu Cage yanıma koşup yüzümü avuçlarının arasına alırken. Neyse ki lastik eldivenlerini çıkarmayı akıl edebilmişti, her ne kadar vücudu cesetlerin dişlerini söktüğü için hâlâ kanla kaplı olsa da.

Gözleri gözlerimde gezinirken endişesi kıvrımlı kaşlarına kazınmıştı.

“Layla’yı görmeme izin verecek,” diye mırıldandım, cümlemin sonu bir hıçkırıkla kesildi.

“Gel buraya, bebeğim,” diye mırıldandı Cage, beni kollarının arasına almıştı. Alnını omzuma yaslayıp bana sıkı sıkı sarılırken, çenemi yukarı kaldırıp göğsüne koydum.

Konuşma sırasında içimde tuttuğum duyguların üzerindeki kapak patlayarak açıldı ve kendimi kaybederek o bizi sağa sola sallarken boynunda hıçkırıla hıçkırıla ağladım.

Göğsümden çok fazla korku, acı ve yalnızlık boşalıyordu. Onun güzel gülümsemesini görmeden, adımı söylediğini duymadan geçen on yıl bana işkence gibi gelmişti. Pis adamların elinden çektiğim her şeyden daha kötüydü.

Layla doğana kadar sevgiyi hiç tatmamıştım ve yıllarca dünyam onun bir gün daha yaşaması etrafında dönüp durmuştu. Sonra onu benden ve taşıdığım tüm yüklerden korumaya çalışmıştım.

Ve şimdi, sonunda özgür kalmış gibi hissediyordum. Ayak bileklerime dolanan ve ne zaman kaçmaya çalışsam beni sürekli kirli geçmişime geri sürükleyen zincirlerden kurtulmuş gibiydim.

“Onu görebileceğim,” diye ciyakladım hıçkırıklarımın arasında.

“Onu görebileceksin. Ve artık seni sevecek.”

Tanrı’yı hiç bilmedim ama eğer varsa, bana kız kardeşimin sevgisini bahşedecekti. Tek istediğim buydu.

Hıçkırıklarımın dinmesi, boğazımın düğümlenmesi ve gözlerimin kan çanağına dönüp şişmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini bilmiyordum.

Cage başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silecek kadar benden uzaklaştı.

“Seni seviyorum, küçük hayalet. Ve onun da seveceğini biliyorum.”

Eğilip dudaklarını alnıma dayayıp beni usulca öptüğünde hıçkıldım.

“Ben de seni seviyorum.”

Tam nefesimi düzene soktuğumda, telefonum ikinci kez çaldı ve ödümü kopardı.

Boğazımda kalan tortuyu temizleyerek arayan kişiye bakmadan cevap verdim.

“Alo?”

“İnsanları ortadan kaldırmakta iyi olduğunu duydum.”

Derin, erkek sesi sarsıcı ve duymayı beklediğim bir ses değildi. Telefonu kulağımdan çekip numarayı kontrol ettim. Bilinmeyen bir numaraydı.

“Kimsiniz?”

“Çoğu kişi beni Z olarak tanır ama sen bana, *Zade* diyebilirsin.”

SON

GÜNÜMÜZ MOLLY

4 Eylül 2023

“Siktir, sen çok uzunsun,” derken soluğum kesilmiş, gözlerim kaymıştı.

Adam ahırına sanki buranın sahibiymiş gibi girmişti; üstelik böyle bir şey talep etseydi, bunu kabul edebilirdim. Sadece uzun değil, aynı zamanda acayip korkutucu görünüyordu.

Koyu kahverengi gözüyle açık mavi gözü arasındaki kontrast ürkütücüydü. Ayrıca kaşının hemen üstünden başlayıp yanağının ortasına kadar inen ve sol gözünü kesen yara izi de sahip olduğu vahşi görünümü güçlendiriyordu.

Dünyanın en önemli örgütünün lideri olmasına şaşmamalıydı.

Arkasından oldukça kısa boylu, uzun tarçın kahvesi saçlarını omzunun üzerinden gevşek bir şekilde örmüş bir kadın geldi.

Onu ânında tanımıştım. Sadece kitaplarına bayıldığım ünlü bir yazar değildi, tıpkı benim gibi kaçırılmış ve kendini Francesca’nın pençelerinde bulmuştu. Z’nin onu bulduğunu duyduğumda, başka biri de oradan kurtulduğu için duyduğum rahatlamayla az kalsın ağlayacaktım.

Çok güzeldi ve hayatımda gördüğüm en güzel açık kahverengi gözlere sahipti. Ve kesinlikle büyük patron oydu; Z’nin, daha doğrusu Zade’in, kadının üzerine hapsirsak Cage’le beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürecekmiş gibi bakması da bunun bir göstergesiydi.

Kadın ahıra göz gezdirdi, kurduğum düzeni incelerken ağzı bir karış açık kaldı.

“Ah, Sibby buna bayılırdı,” diye mırıldandı kendi kendine.

Zade’in boyuyla ilgili yorumuma karşılık Cage yüzünde *ne oluyor lan?* ifadesiyle bana döndü. “Bebeğim, adam benden sadece beş santim falan uzun.” Başparmağıyla göğsünü işaret etti. “Ben de uzunum.”

Göz ucuyla Zade’e baktım. “O... daha *korkunç*.”

Cage’in gözleri bıkkınlıkla düşmüştü, Zade bana çekici bir sırıtışla karşılık verdiğinde yüzündeki yara izi gerildi.

“Ben sadece hak eden insanların canını yakarım. İzci sözü,” diye temin etti.

Kadın gözlerini devirdi. “İzci gruplarına hiç katılmamış. Ayrıca o korkunç olabilir ama ben onun kıcını tekmeleyebiliyorum ve ben gayette hoş biriyim.” Kadın öne çıkıp sıkmam için elini uzattı, “Ben *Addie*. Nişanlısıyım. Bizi ağırladığın için çok teşekkür ederim.”

Elini sıktım, kuvvetli tutuşu hoşuma gitmişti. Doğru düzgün tokalaşamayan birine asla güvenmezdim.

Avucumu daha sert sıkarken gözleri hayranlıkla parladı. “Hayatımdaki yerini asla anlayamazsın ama çok uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

“Francesca’nın evinde senin eski günlüğünü buldum,” diye açıkladı. “Orada geçirdiğin sürede yazdığın günlüğü. O... Kelimelerin beni tarif bile edemeyeceğim bir şekilde hayatta tuttu. Orada geçirdiğim günleri atlatmama yardımcı oldu. Senden sonra ben de yazmaya başladım. Şimdi bile hâlâ günlük tutuyorum, hepsi senin sayende.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, hâlâ büyük bir şok geçiriyordum. “Onu buldun mu? Gerçekten tamamen aklımdan çıkmış...”

“O günlük hayatımı kurtardı, Molly. Bir bakıma, sen benim hayatımı kurtardın.” Bana bileğini gösterdi, kolunda güllerden oluşan güzel bir dövme gördüm. “Eskiden burada bir barkod vardı ama kapattırdım. Aslında çok küçük ama yapraklardan birine senin adını ekledim. Seni o evde yanımda taşıdım, bu yüzden de kalıcı olmasını istedim.”

Güllerden birini işaret etti ve taçyaprağının içine ustalıkla kazınmış beş küçük harfe bakarken elimle ağzımı kapattım, gözlerim yaşardı.

Ben o evdeyken bize dövme yapmamışlardı ama ben kaçmayı başardıktan sonra almaya başladıkları yeni önlemleri tahmin bile edemezdim. Onları lanet olası hayvanlar gibi etiketleyecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti ve bu kalbimi kırmıştı. Ama aynı zamanda günlüğümün başka birini kurtaracağı da hiç aklıma gelmezdi ve bunun için şükreliyordum.

Elimi ağzımdan çekip yaşlı gözlerimi ona çevirdim, biraz keder ve çokça gururla ona baktım. “Bunu sen yaptın, Addie. Sen oradan kurtuldun.”

Nazikçe elimi tutup sıktı. “Senin yardımınla başardım.”

Nutkum tutulmuş bir halde, bunu düşünmem için beni kendi halime bırakıp Cage’e doğru ilerledi.

Beni gerçekliğe geri döndüren tek şey Zade’in keskin bakışlarının iki saniye boyunca ikisinin ellerinin birleştiği noktaya odaklanması oldu. Sessiz kalsa da Tanrım, ellerinin ne kadar süre temas ettiğini saydığına emindim. Eğer bir saniye bile uzun sürseydi erkek arkadaşına ne olacağını bilmek istemezdim.

Yenilirdim ama kesinlikle savaşarak yenilirdim.

Beynim hâlâ Addie’nin açıklamasının etkisinde olduğu için Zade’in sözlerini algılamam biraz zaman aldı.

“Yaralı dostlar.”

Tekrar gözlerimi kırıştırdım. “Yaralı dostlar mı?”

Parmağıyla yüzlerimizi işaret etti. “İkimizde de uyuşturucu yarası var. Bu ne demek biliyor musun? Dost olmalıyız.”

Yine, gözlerimi kırıştırdım.

Zade şaşkın halime sırtarak konuşmaya devam etti. “Legion bana senin kıymetli bir cevher olduğunu söyledi. İnsanları öldürmek dünyada en çok sevdiğim ikinci şey, tabii ki nişanlımdan sonra. Domuzlarının karnını da epey doyururum ve Z ile çalışman için maaşının iki katını vermekten hiç çekinmem.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tek kaşımı kaldırdım. “Ben, Legion’a sadığım.”

Zade’in yüzüne hızla bir sırıtiş yayıldı. “Ben de böyle asil bir şey söylemeni bekliyordum. Bu senin lanet derecede iyi bir çalışan olduğunu gösterir. Yine de ben Legion’a saygı duyuyorum ve o da

seni paylaşmayı kabul etti. Onunla çalışmaya devam edeceksin, Eli da yemekleri teslim etmeye devam edecek. Sadece domuzların ve cüzdanının biraz daha şişmanlayacak, hepsi bu.”

Sonra bakışları Cage’e kaydı. “Senin de epey kıymetli olduğunu duydum. Senin gibi yetenekler için iyi para ödüyorum.”

Cage başını kaldırdı. “Benim yaptığım işi kendi başına kolayca yapamaz mısın?”

Zade omuz silkti. “Tabii ki yaparım. Ama elimde senin kadar deneyimli biri varken fazla iş yüküm olmasına gerek kalmaz. Yaptığın işi görebilmek için birkaç kişiyi dükkânına gönderdim ve itiraf etmeliyim ki senden daha iyisini görmedim.”

Cage’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Çok işe yararsınız. İkinci de,” diye devam etti Zade. Onun yoğun bakışları üzerimizde geziniyor, araştırıyor ve analiz ediyordu; Addie ise domuzlarla konuşmaya gitmişti. “Ee, memnun oldunuz mu?”

Neden bilmiyordum ama sanki Zade beni bambaşka bir dünyayla tanıştıracakmış gibi hissediyordum. Beni son on yıldır içinde rahatça yaşadığım inziva kabuğundan çekip çıkaracak bir dünyayla.

Ve sanırım... sanırım nihayet buna hazırdım.

